

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 337

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 52

18 decembrie 2009

Cuprins

I Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie

REGULAMENTE

- ★ **Regulamentul (CE) nr. 1211/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 de instituire a Organismului autorităților europene de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice (OAREC) și a Oficiului ⁽¹⁾ 1**

DIRECTIVE

- ★ **Directiva 2009/136/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 de modificare a Directivei 2002/22/CE privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile de comunicații electronice, a Directivei 2002/58/CE privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului ⁽¹⁾ 11**
- ★ **Directiva 2009/140/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 de modificare a Directivelor 2002/21/CE privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, 2002/19/CE privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora și 2002/20/CE privind autorizarea rețelor și serviciilor de comunicații electronice ⁽¹⁾ 37**

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

Preț: 4 EUR

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

I

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (CE) NR. 1211/2009 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 25 noiembrie 2009

de instituire a Organismului autorităților europene de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice (OAREC) și a Oficiului

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 95,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽³⁾,

întrucât:

(1) Prin Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (directiva-cadru) ⁽⁴⁾, Directiva 2002/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora (directiva privind accesul) ⁽⁵⁾, Directiva 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelilor și serviciilor de comunicații electronice (directiva privind autorizarea) ⁽⁶⁾, Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din

7 martie 2002 privind serviciile universale și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) ⁽⁷⁾ și Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor electronice (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) ⁽⁸⁾ (denumite împreună „directiva-cadru și directivele speciale”) se dorește crearea unei piețe interne a comunicațiilor electronice în cadrul Comunității, asigurându-se, în același timp, un nivel ridicat de investiții, de inovare și protecție a consumatorilor printr-o concurență sporită.

(2) Regulamentul (CE) nr. 717/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 iunie 2007 privind roaming-ul în rețelele publice de comunicații mobile în interiorul Comunității ⁽⁹⁾ vine în completarea și în sprijinul normelor prevăzute de cadrul de reglementare UE al comunicațiilor electronice, în ceea ce privește roaming-ul comunitar.

(3) Necesitatea aplicării unitare a cadrului de reglementare UE în toate statele membre este esențială pentru succesul dezvoltării unei piețe interne de rețele și servicii de comunicații electronice. Cadrul de reglementare UE stabilește obiectivele care trebuie îndeplinite și reprezintă un cadru de acțiune pentru autoritățile naționale de reglementare (ANR-uri), acordând acestora, totodată, în anumite domenii, un grad de flexibilitate în aplicarea normelor în funcție de condițiile naționale.

⁽¹⁾ JO C 224, 30.8.2008, p. 50.

⁽²⁾ JO C 257, 9.10.2008, p. 51.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 24 septembrie 2008 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial), Poziția comună a Consiliului din 16 februarie 2009 (JO C 75 E, 31.3.2009, p. 67), Poziția Parlamentului European din 6 mai 2009 și Decizia Consiliului din 26 octombrie 2009.

⁽⁴⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 33.

⁽⁵⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 7.

⁽⁶⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 21.

⁽⁷⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 51.

⁽⁸⁾ JO L 201, 31.7.2002, p. 37.

⁽⁹⁾ JO L 171, 29.6.2007, p. 32.

- (4) Având în vedere necesitatea de a dezvolta o practică de reglementare unitară și de a aplica în mod uniform cadrul de reglementare UE, Comisia a înființat Grupul entităților europene de reglementare (GER) prin Decizia 2002/627/CE a Comisiei din 29 iulie 2002 de instituire a Grupului entităților europene de reglementare în domeniul rețelilor și serviciilor de comunicații electronice ⁽¹⁾, cu rolul de a acorda consultanță și asistență Comisiei în dezvoltarea pieței interne și, la un nivel mai general, pentru a asigura o interfață între ANR-uri și Comisie.
- (5) GER a adus o contribuție pozitivă pentru a asigura o practică de reglementare unitară prin facilitarea cooperării dintre ANR-uri, precum și dintre acestea și Comisie. Această abordare de dezvoltare a unei consecvențe sporite în activitățile ANR-urilor prin schimbul de informații și cunoștințe bazate pe experiența lor practică s-a dovedit încununată de succes în scurtul timp scurs de la punerea sa în aplicare. Este necesară o cooperare continuă și intensificată între ANR-uri în vederea dezvoltării viitoare a pieței interne a rețelilor și serviciilor de comunicații electronice.
- (6) Acest lucru necesită consolidarea GER și recunoașterea sa în cadrul de reglementare UE ca Organism al autorităților europene de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice (OAREC). OAREC nu ar trebui să fie nici agenție comunitară și nici nu ar trebui să aibă personalitate juridică. OAREC ar trebui să înlocuiască GER și să joace rolul de forum exclusiv de cooperare între ANR-uri, precum și între acestea și Comisie în exercitarea întregii game de responsabilități ale acestora conform cadrului de reglementare UE. OAREC ar trebui să furnizeze expertiză și să-și câștige încrederea prin independența sa, prin calitatea serviciilor sale de consultanță și a informațiilor diseminate, prin transparența procedurilor și metodelor sale de operare și prin eforturile depuse în îndeplinirea atribuțiilor sale.
- (7) OAREC ar trebui, prin crearea unei baze comune de expertiză, să asiste ANR-urile, fără a le înlocui în funcțiile actuale ale acestora și fără a dubla activitățile aflate deja în desfășurare, și să sprijine Comisia în îndeplinirea responsabilităților sale.
- (8) OAREC ar trebui să continue activitatea GER, susținând cooperarea între ANR-uri și dintre acestea și Comisie, pentru a asigura aplicarea unitară, în toate statele membre, a cadrului UE de reglementare pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, contribuind astfel la dezvoltarea pieței interne.
- (9) De asemenea, OAREC ar trebui să servească drept organism de reflecție, dezbateri și consultanță în domeniul comunicațiilor electronice pentru Parlamentul European, Consiliu și Comisie. În consecință, OAREC ar trebui să ofere consultanță Parlamentului European, Consiliului și Comisiei, la cererea acestora sau din proprie inițiativă.
- (10) OAREC ar trebui să își exercite atribuțiile în cooperare cu grupurile și comitetele existente și fără a aduce atingere rolului acestora, precum Comitetul pentru comunicații, instituit prin Directiva 2002/21/CE (Directiva-cadru), Comitetul pentru spectrul de frecvențe radio instituit în temeiul Deciziei nr. 676/2002/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind cadrul de reglementare pentru politica de gestionare a spectrului de frecvențe radio în Comunitatea Europeană (Decizia privind spectrul de frecvențe radio) ⁽²⁾, Grupul pentru politica în domeniul spectrului de frecvențe radio instituit prin Decizia 2002/622/CE a Comisiei din 26 iulie 2002 de instituire a unui Grup pentru politica în domeniul spectrului de frecvențe radio ⁽³⁾ și Comitetul de contact instituit în temeiul Directivei 97/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 iunie 1997 de modificare a Directivei 89/552/CEE privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune ⁽⁴⁾.
- (11) Pentru a oferi OAREC asistență profesională și administrativă, ar trebui instituit Oficiul ca organism comunitar cu personalitate juridică care își exercită atribuțiile conferite în temeiul prezentului regulament. Pentru a sprijini OAREC în mod eficient, Oficiul ar trebui să aibă autonomie juridică, administrativă și financiară. Oficiul ar trebui să fie alcătuit dintr-un comitet de gestionare și un director administrativ.
- (12) Structura organizatorică a OAREC și a Oficiului ar trebui să fie redusă și adecvată sarcinilor pe care urmează să le îndeplinească.
- (13) Oficiul ar trebui să fie un organism comunitar în sensul articolului 185 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene ⁽⁵⁾ (Regulamentul financiar). Oficiului ar trebui să i se aplice dispozițiile Acordului interinstituțional din 17 mai 2006 dintre Parlamentul European, Consiliu și Comisie privind disciplina bugetară și buna gestiune financiară ⁽⁶⁾ (AII din 17 mai 2006), în special punctul 47.

⁽¹⁾ JO L 200, 30.7.2002, p. 38.

⁽²⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 1.

⁽³⁾ JO L 198, 27.7.2002, p. 49.

⁽⁴⁾ JO L 202, 30.7.1997, p. 60.

⁽⁵⁾ JO L 248, 16.9.2002, p. 1.

⁽⁶⁾ JO C 139, 14.6.2006, p. 1.

- (14) Deoarece obiectivele acțiunii propuse, și anume dezvoltarea în continuare a unor practici unitare de reglementare printr-o cooperare și coordonare intensificată între ANR-uri, precum și între acestea și Comisie, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, având în vedere domeniul de aplicare extins la nivel UE al prezentului regulament, și pot fi realizate mai bine la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

INSTITUIRE

Articolul 1

Instituire

- (1) Se instituie Organismul autorităților europene de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice (OAREC), ale cărei responsabilități sunt stabilite prin prezentul regulament.

- (2) OAREC acționează în cadrul domeniului de aplicare al Directivei 2002/21/CE (directiva-cadru) și al Directivei 2002/19/CE, al Directivei 2002/20/CE, al Directivei 2002/22/CE și al Directivei 2002/58/CE (directive speciale), precum și al Regulamentului (CE) nr. 717/2007.

- (3) OAREC își îndeplinește atribuțiile în mod independent, imparțial și transparent. În desfășurarea tuturor activităților sale, OAREC urmărește aceleași obiective cu cele urmărite de autoritățile naționale de reglementare (ANR-uri), astfel cum sunt prevăzute în articolul 8 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru). OAREC contribuie, în special, la dezvoltarea și la mai buna funcționare a pieței interne a rețelilor și serviciilor de comunicații electronice, urmărind să asigure aplicarea coerentă a cadrului comunitar de reglementare pentru comunicații electronice.

- (4) OAREC utilizează expertiza disponibilă în cadrul ANR-urilor și își îndeplinește sarcinile în colaborare cu ANR-urile și cu Comisia. OAREC promovează cooperarea între ANR-uri și între ANR-uri și Comisie. În plus, OAREC acordă consiliere Comisiei și, la cerere, Parlamentului European și Consiliului.

CAPITOLUL II

ORGANIZAREA OAREC

Articolul 2

Rolul OAREC

OAREC:

- (a) dezvoltă și diseminează în rândul ANR-urilor cele mai bune practici de reglementare, precum abordările comune, metodologiile sau liniile directoare privind punerea în aplicare a cadrului de reglementare UE;
- (b) oferă, la cerere, asistență ANR-urilor privind aspectele legate de reglementare;
- (c) emite avize privind proiectele de decizie, recomandările și liniile directoare ale Comisiei, menționate în prezentul regulament, în directiva-cadru și în directivele speciale;
- (d) elaborează rapoarte și oferă consiliere, la cererea motivată a Comisiei sau din proprie inițiativă, și emite avize Parlamentului European și Consiliului, la cererea motivată a acestora sau din proprie inițiativă, privind toate aspectele legate de comunicațiile electronice care intră în sfera sa de competență;
- (e) asistă, la cerere, Parlamentul European, Consiliul, Comisia și ANR-urile în relațiile, discuțiile și schimburile de opinii cu terții și asistă Comisia și ANR-urile în diseminarea către terți a celor mai bune practici în domeniul reglementării.

Articolul 3

Sarcinile OAREC

- (1) Sarcinile OAREC sunt următoarele:
- (a) să emită avize privind proiecte de măsuri ale ANR-urilor cu privire la definirea pieței, desemnarea întreprinderilor care au o putere semnificativă pe piață și impunerea de măsuri corective, în conformitate cu articolele 7 și 7a din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru); să coopereze și să conlucreze cu ANR-urile în conformitate cu articolele 7 și 7a din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru);
 - (b) să emită avize referitoare la proiectele de recomandări și/sau liniile directoare privind forma, conținutul și nivelul de detalii ale notificărilor, în conformitate cu articolul 7b din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru);
 - (c) să fie consultat cu privire la proiectele de recomandări privind piețele relevante de produse și servicii, în conformitate cu articolul 15 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru);

- (d) să emită avize referitoare la proiectele de decizii privind identificarea piețelor transnaționale, în conformitate cu articolul 15 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru);
- (e) să ofere, la cerere, asistență ANR-urilor în contextul analizei piețelor relevante în conformitate cu articolul 16 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru);
- (f) să emită avize referitoare la proiectele de decizii și recomandări privind armonizarea, în conformitate cu articolul 19 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru);
- (g) să fie consultat și să emită avize privind litigiile transfrontaliere, în conformitate cu articolul 21 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru);
- (h) să emită avize referitoare la proiectele de decizii care autorizează sau interzic unei ANR să ia măsuri excepționale, în conformitate cu articolul 8 din Directiva 2002/19/CE (Directiva privind accesul);
- (i) să fie consultat cu privire la proiectele de măsuri pe tema accesului efectiv la numărul de apel de urgență „112”, în conformitate cu articolul 26 din Directiva 2002/22/CE (Directiva privind serviciul universal);
- (j) să fie consultat cu privire la proiectele de măsuri referitoare la punerea în aplicare eficientă a seriei de numere care încep cu „116”, în special a numărului liniei telefonice pentru copii dispăruți 116000, în conformitate cu articolul 27a din Directiva 2002/22/CE (Directiva privind serviciul universal);
- (k) să asiste Comisia în actualizarea anexei II din Directiva 2002/19/CE (Directiva privind accesul), în conformitate cu articolul 9 din respectiva directivă;
- (l) să ofere, la cerere, asistență ANR-urilor privind aspectele legate de fraudă sau de utilizarea necorespunzătoare a resurselor de numerotare în cadrul Comunității, în special pentru servicii transfrontaliere;
- (m) să emită avize cu scopul de a garanta elaborarea de norme și cerințe comune pentru furnizorii de servicii transfrontaliere pentru întreprinderi;
- (n) să monitorizeze și să raporteze cu privire la sectorul comunicațiilor electronice, precum și să publice un raport anual privind evoluțiile din acest sector.

(2) OAREC poate decide în unanimitate, la cererea motivată a Comisiei, să își asume alte sarcini specifice necesare îndeplinirii misiunii sale în conformitate cu domeniul de aplicare definit la articolul 1 alineatul (2).

(3) ANR-urile și Comisia țin seama în cea mai mare măsură de orice aviz, recomandare, orientări, consultanță sau de cele mai bune practici de reglementare adoptate de OAREC. Atunci când este cazul, OAREC poate consulta autoritățile naționale relevante din domeniul concurenței înainte de a transmite Comisiei avizul său.

Articolul 4

Structura și organizarea OAREC

(1) OAREC este constituit din Consiliul autorităților de reglementare.

(2) Consiliul autorităților de reglementare este constituit dintr-un membru din partea fiecărui stat membru, care va fi președintele sau reprezentantul numit la nivel înalt al ANR instituită în fiecare stat membru, având ca principală atribuție supravegherea funcționării de zi cu zi a piețelor de rețele și servicii de comunicații electronice.

OAREC acționează independent în exercitarea atribuțiilor care i-au fost conferite prin prezentul regulament.

Membrii Consiliului autorităților de reglementare nu solicită și nu acceptă instrucțiuni din partea niciunui guvern, din partea Comisiei sau a altei entități publice sau private.

ANR-urile numesc câte un supleant pentru fiecare stat membru.

Comisia participă la reuniunile OAREC în calitate de observator și este reprezentată la nivel corespunzător.

(3) ANR-urile din statele Spațiului Economic European (SEE) și din statele candidate în vederea aderării la Uniunea Europeană au statut de observator și sunt reprezentate la nivel corespunzător. OAREC poate invita alți experți și observatori să participe la reuniunile sale.

(4) Consiliul autorităților de reglementare numește președintele și vicepreședintele (vicepreședinții) din rândul membrilor săi, cu respectarea regulamentului de procedură al OAREC. Vicepreședintele (vicepreședinții) înlocuiește (înlocuiesc) automat președintele dacă acesta din urmă se află în imposibilitatea de a-și exercita atribuțiile. Mandatul președintelui și vicepreședintelui (vicepreședinților) este de un an.

(5) Fără a aduce atingere rolului Consiliului autorităților de reglementare în raport cu atribuțiile președintelui, președintele nu solicită și nu acceptă instrucțiuni din partea niciunui guvern sau ANR, din partea Comisiei sau a altei entități publice sau private.

(6) Reuniunile plenare ale Consiliului autorităților de reglementare sunt convocate de președinte și au loc cel puțin de patru ori pe an în sesiune ordinară. Reuniunile extraordinare sunt, de asemenea, convocate la inițiativa președintelui, la solicitarea Comisiei sau la solicitarea a cel puțin o treime din membrii Consiliului. Ordinea de zi a reuniunii este stabilită de președinte și se face publică.

(7) Activitatea OAREC poate fi organizată în grupuri de lucru ale experților.

(8) Comisia este invitată la toate reuniunile plenare ale Consiliului autorităților de reglementare.

(9) Consiliul autorităților de reglementare hotărăște cu o majoritate de două treimi din toți membrii săi, cu excepția cazului în care există dispoziții contrare prevăzute de prezentul regulament, de directiva-cadru sau de directivele speciale. Fiecare membru sau supleant dispune de un singur vot. Deciziile Consiliului autorităților de reglementare sunt făcute publice și indică rezervele unei ANR, la cererea acesteia.

(10) Consiliul autorităților de reglementare adoptă și pune la dispoziția publicului regulamentul de procedură al OAREC. Regulamentul de procedură prevede în detaliu normele care reglementează procedura de vot, inclusiv condițiile în care un membru poate acționa în numele unui alt membru, normele care guvernează cvorumurile și termenele de notificare a reuniunilor. În plus, regulamentul de procedură garantează că membrii Consiliului autorităților de reglementare primesc întotdeauna ordini de zi și proiecte de propuneri complete înaintea fiecărei reuniuni, pentru a avea posibilitatea de a propune amendamente înaintea votării. De asemenea, regulamentul de procedură poate stabili, printre altele, proceduri privind votul în regim de urgență.

(11) Serviciile de sprijin administrativ și profesional sunt oferite OAREC de către Oficiul menționat la articolul 6.

Articolul 5

Sarcinile Consiliului autorităților de reglementare

(1) Consiliul autorităților de reglementare îndeplinește sarcinile OAREC stabilite la articolul 3 și ia toate deciziile referitoare la exercitarea atribuțiilor acestuia.

(2) Consiliul autorităților de reglementare aprobă contribuția financiară voluntară din partea statelor membre sau a ANR-urilor înainte ca aceasta să fie vărsată în conformitate cu articolul 11 alineatul (1) litera (b), în următoarele condiții:

(a) în unanimitate, dacă toate statele membre sau ANR-urile au hotărât să verse o contribuție;

(b) cu majoritate simplă, dacă un număr de state membre sau ANR-uri au hotărât în unanimitate să verse o contribuție.

(3) Consiliul autorităților de reglementare adoptă, în numele OAREC, dispozițiile speciale privind dreptul de acces la documentele deținute de OAREC, în conformitate cu articolul 22.

(4) Consiliul autorităților de reglementare adoptă programul anual de activitate al OAREC înainte de sfârșitul anului precedent celui la care se raportează programul de activitate, după consultarea părților interesate în conformitate cu articolul 17. Consiliul autorităților de reglementare transmite programul de activitate anual Parlamentului European, Consiliului și Comisiei, de îndată ce acesta a fost adoptat.

(5) Consiliul autorităților de reglementare adoptă raportul anual privind activitățile OAREC și îl transmite Parlamentului European, Consiliului, Comisiei, Comitetului Economic și Social European și Curții de Conturi până la data de 15 iunie în fiecare an. Parlamentul European poate solicita președintelui Consiliului autorităților de reglementare să i se adreseze cu privire la aspectele importante referitoare la activitățile OAREC.

Articolul 6

Oficiul

(1) Oficiul se înființează ca organism comunitar cu personalitate juridică în sensul articolului 185 din Regulamentul financiar. Punctul 47 din AII din 17 mai 2006 se aplică Oficiului.

(2) Sub îndrumarea Consiliului autorităților de reglementare, Oficiul, în special:

- oferă OAREC servicii de sprijin administrativ și profesional;
- culege informații de la ANR-uri, schimbă și diseminează informații în legătură cu rolul și sarcinile menționate la articolul 2 litera (a) și la articolul 3;
- diseminează între ANR-uri cele mai bune practici în domeniul reglementării, în conformitate cu articolul 2 litera (a);
- asistă președintele în pregătirea lucrărilor Consiliului autorităților de reglementare;
- creează grupurile de lucru ale experților, la cererea Consiliului autorităților de reglementare, și oferă sprijinul necesar în vederea asigurării bunei funcționări a acestor grupuri.

(3) Oficiul este alcătuit din:

- (a) un comitet de gestionare;
- (b) un director administrativ.

(4) În fiecare stat membru, Oficiul beneficiază de cea mai extinsă capacitate juridică acordată persoanelor juridice în temeiul legislației naționale. Oficiul poate, în special, să achiziționeze sau să înstrăineze bunuri mobile și imobile și să se constituie parte în proceduri judiciare.

(5) Oficiul este condus de directorul administrativ, iar personalul său este strict limitat la numărul necesar îndeplinirii atribuțiilor ce îi revin. Numărul angajaților este stabilit în urma propunerii membrilor comitetului de gestionare și a directorului administrativ în conformitate cu articolul 11. Orice propunere de creștere a personalului este adoptată numai în urma deciziei unanime a comitetului de gestionare.

Articolul 7

Comitetul de gestionare

(1) Comitetul de gestionare este constituit dintr-un membru din partea fiecărui stat membru, care va fi președintele sau reprezentantul numit la nivel înalt al ANR independente instituite în fiecare stat membru, care au ca principală atribuție supravegherea funcționării de zi cu zi a piețelor de rețele și servicii de comunicații electronice, și dintr-un membru care reprezintă Comisia.

Fiecare membru dispune de un singur vot.

Dispozițiile articolului 4 se aplică, *mutatis mutandis*, comitetului de gestionare.

(2) Comitetul de gestionare numește directorul administrativ. Directorul administrativ numit nu participă la procesul de pregătire sau de votare a unei astfel de decizii.

(3) Comitetul de gestionare oferă consultanță directorului administrativ în exercitarea atribuțiilor acestuia.

(4) Comitetul de gestionare este responsabil de numirea în funcție a personalului.

(5) Comitetul de gestionare asistă grupul de lucru al experților în activitatea pe care o desfășoară.

Articolul 8

Directorul administrativ

(1) Directorul administrativ răspunde în fața comitetului de gestionare. În îndeplinirea atribuțiilor sale, directorul administrativ nu solicită și nu acceptă instrucțiuni din partea niciunui stat membru, a ANR-urilor, a Comisiei sau a unui terț.

(2) Directorul administrativ este numit de către comitetul de gestionare prin intermediul unei competiții deschise, pe baza meritelor și a competențelor și experienței relevante în domeniul rețelilor și serviciilor de comunicații electronice. Înainte de a fi numit în funcție, eligibilitatea candidatului selecționat de către comitetul de gestionare poate face obiectul unui aviz cu caracter neobligatoriu al Parlamentului European. În acest scop, candidatul primește invitația de a se adresa comisiei competente din Parlamentul European și de a răspunde întrebărilor puse de membrii acesteia.

(3) Mandatul directorului administrativ este de trei ani.

(4) Comitetul de gestionare poate să prelungească durata mandatului directorului administrativ o singură dată, pentru o perioadă care nu depășește trei ani, având în vedere raportul de evaluare efectuat de președinte și numai în cazurile în care decizia poate fi justificată de sarcinile și obligațiile OAREC.

Comitetul de gestionare informează Parlamentul European în legătură cu intenția de a prelungi mandatul directorului administrativ.

Dacă mandatul nu este prelungit, directorul administrativ rămâne în funcție până la numirea succesorului său.

Articolul 9

Sarcinile directorului administrativ

(1) Directorul administrativ este responsabil de conducerea Oficiului.

(2) Directorul administrativ ajută la pregătirea ordinii de zi a Consiliului autorităților de reglementare, a comitetului de gestionare și a grupurilor de lucru ale experților. Acesta sau aceasta participă, fără drept de vot, la lucrările Consiliului autorităților de reglementare și ale comitetului de gestionare.

(3) În fiecare an, directorul administrativ asistă comitetul de gestionare la elaborarea proiectului programului de activitate al Oficiului pentru anul următor. Proiectul programului de activitate pentru anul următor este prezentat comitetului de gestionare până la data de 30 iunie și este adoptat de comitetul de gestionare până la data de 30 septembrie, fără a aduce atingere deciziei finale a Parlamentului European și a Consiliului (denumite în continuare „autoritatea bugetară”) privind subvenționarea.

(4) Directorul administrativ, sub îndrumarea Consiliului autorităților de reglementare, supraveghează punerea în aplicare a programului anual de activitate al Oficiului.

(5) Directorul administrativ ia măsurile necesare sub supravegherea comitetului de gestionare, în special cu privire la adoptarea instrucțiunilor administrative interne și publicarea comunicărilor, pentru a asigura funcționarea Oficiului în conformitate cu prezentul regulament.

(6) Directorul administrativ, sub supravegherea comitetului de gestionare, execută bugetul Oficiului în temeiul articolului 13.

(7) În fiecare an, directorul administrativ ajută la elaborarea proiectului de raport anual privind activitățile OAREC menționat la articolul 5 alineatul (5).

Articolul 10

Personalul

(1) Statutul funcționarilor Comunităților Europene și regimul aplicabil celorlalți agenți ai Comunităților Europene, stabilit prin Regulamentul (CEE, Euratom, CECA) nr. 259/68 al Consiliului ⁽¹⁾, și normele adoptate de comun acord de către instituțiile Comunității Europene în scopul aplicării statutului și al regimului se aplică personalului Oficiului, inclusiv directorului administrativ.

(2) Comitetul de gestionare adoptă, de comun acord cu Comisia, măsurile de punere în aplicare necesare, în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolul 110 din Statutul funcționarilor Comunităților Europene.

⁽¹⁾ JO L 56, 4.3.1968, p. 1.

(3) Competențele conferite autorității de desemnare conform Statutului funcționarilor Comunităților Europene, precum și competențele conferite autorității împuternicite să încheie contracte conform regimului aplicabil celorlalți agenți ai Comunităților Europene sunt exercitate de vicepreședintele comitetului de gestionare.

(4) Comitetul de gestionare poate adopta dispoziții care să permită angajarea în cadrul Oficiului a unor experți naționali din statele membre, detașați temporar pe o perioadă de cel mult trei ani.

CAPITOLUL III

DISPOZIȚII FINANCIARE

Articolul 11

Bugetul Oficiului

(1) Veniturile și resursele Oficiului se constituie în special din următoarele:

- (a) o subvenție comunitară prevăzută la linia adecvată din bugetul general al Uniunii Europene (Secțiunea Comisie), în conformitate cu decizia autorității bugetare adoptate în temeiul punctului 47 din AII din 17 mai 2006;
- (b) contribuții financiare voluntare din partea statelor membre sau din partea ANR-urilor acestora, în conformitate cu articolul 5 alineatul (2). Aceste contribuții vor fi utilizate pentru a finanța anumite cheltuieli operaționale, astfel cum sunt definite în acordul care urmează a fi încheiat între Oficiu și statele membre sau ANR-urile acestora în temeiul articolului 19 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2343/2002 al Comisiei din 19 noiembrie 2002 privind regulamentul financiar cadru pentru organismele menționate la articolul 185 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene ⁽¹⁾. Fiecare stat membru se asigură că ANR-urile dispun de resurse financiare adecvate pentru participarea la activitățile Oficiului. Înainte de stabilirea proiectului preliminar de buget general al Uniunii Europene, Oficiul transmite autorității bugetare corespunzătoare o documentație adecvată, detaliată și actualizată cu privire la veniturile alocate în temeiul prezentului articol.

(2) Cheltuielile Oficiului cuprind cheltuieli de personal, cheltuieli administrative, cheltuieli de infrastructură și cheltuieli operaționale.

(3) Veniturile și cheltuielile trebuie să fie în echilibru.

(4) Toate veniturile și cheltuielile fac obiectul unor previziuni pentru fiecare exercițiu financiar, care coincide cu anul calendaristic, și sunt introduse în bugetul Oficiului.

⁽¹⁾ JO L 357, 31.12.2002, p. 72.

(5) Structura organizațională și financiară a Oficiului este revizuită la cinci ani de la înființarea acestuia.

Articolul 12

Elaborarea bugetului

(1) Până cel târziu la data de 15 februarie a fiecărui an, directorul administrativ asistă comitetul de gestionare la întocmirea unui proiect de buget preliminar acoperind cheltuielile anticipate pentru exercițiul financiar următor, împreună cu lista posturilor provizorii. În fiecare an, comitetul de gestionare realizează, pe baza proiectului, o estimare a veniturilor și cheltuielilor Oficiului pentru următorul exercițiu financiar. Acel buget estimativ, incluzând un proiect de schemă de personal, este transmis Comisiei de către comitetul de gestionare până la 31 martie.

(2) Estimarea este transmisă de către Comisie autorității bugetare, împreună cu proiectul preliminar de buget general al Uniunii Europene.

(3) Pe baza acestor estimări, Comisia introduce în proiectul preliminar de buget general al Uniunii Europene acele estimări pe care le consideră necesare pentru schema de personal și propune valoarea subvenției.

(4) Autoritatea bugetară adoptă schema de personal a Oficiului.

(5) Bugetul Oficiului este stabilit de către comitetul de gestionare. Acesta devine definitiv odată cu adoptarea finală a bugetului general al Uniunii Europene. Dacă este necesar, acesta este adaptat în consecință.

(6) Comitetul de gestionare înștiințează, fără întârziere, autoritatea bugetară cu privire la intenția sa de a pune în aplicare orice proiect care ar putea avea implicații financiare semnificative pentru finanțarea bugetului, în special orice proiect imobiliar, cum ar fi închirierea sau achiziționarea de imobile. Comitetul informează Comisia în acest sens. Dacă oricare dintre autoritățile bugetare intenționează să emită un aviz, aceasta notifică comitetul de gestionare în acest sens în termen de două săptămâni de la primirea informațiilor privind proiectul imobiliar în cauză. În absența unui răspuns, comitetul de gestionare poate demara operațiunea planificată.

Articolul 13

Execuția și controlul bugetului

(1) Directorul administrativ își exercită competențele de ordonator de credite și execută bugetul Oficiului sub supravegherea comitetului de gestionare.

(2) Comitetul de gestionare elaborează un raport anual privind activitatea Oficiului, precum și o declarație de asigurare. Documentele respective se fac publice.

(3) Până cel târziu la data de 1 martie după încheierea fiecărui exercițiu financiar, contabilul Oficiului transmite contabilului Comisiei și Curții de Conturi situația contabilă provizorie, precum și raportul privind gestiunea bugetară și financiară pentru exercițiul financiar respectiv. Totodată, contabilul Oficiului trimite Parlamentului European și Consiliului raportul privind gestiunea bugetară și financiară până la data de 31 martie a exercițiului următor. Contabilul Comisiei consolidează apoi situația contabilă provizorie a instituțiilor și a organismelor descentralizate, în conformitate cu articolul 128 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002.

(4) Până la data de 31 martie după încheierea fiecărui exercițiu financiar, contabilul Comisiei transmite Curții de Conturi situația contabilă provizorie a Oficiului, precum și raportul privind gestiunea bugetară și financiară pentru exercițiul financiar respectiv. Raportul privind gestiunea bugetară și financiară pentru exercițiul financiar respectiv este transmis, de asemenea, Parlamentului European și Consiliului.

(5) După primirea observațiilor formulate de Curtea de Conturi cu privire la situația contabilă provizorie a Oficiului, în conformitate cu articolul 129 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002, directorul administrativ elaborează, pe propria răspundere, situația contabilă finală a Oficiului și o trimite spre avizare comitetului de gestionare.

(6) Comitetul de gestionare emite un avis cu privire la situația contabilă finală a Oficiului.

(7) Până la data de 1 iulie după încheierea exercițiului financiar, directorul administrativ transmite Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi situația contabilă finală împreună cu avizul comitetului de gestionare.

(8) Situația contabilă finală este publicată.

(9) Comitetul de gestionare comunică Curții de Conturi un răspuns la observațiile formulate de aceasta până la 15 octombrie. Acesta trimite, de asemenea, răspunsul său Parlamentului European și Comisiei.

(10) Comitetul de gestionare prezintă Parlamentului European, la solicitarea acestuia și în conformitate cu articolul 146 alineatul (3) din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002, toate informațiile necesare bunei derulări a procedurii de descărcare de gestiune pentru exercițiul financiar în cauză.

(11) La recomandarea Consiliului, adoptată cu majoritate calificată, Parlamentul European aprobă descărcarea de gestiune a comitetului de gestionare pentru execuția bugetului pentru anul financiar N, până la data de 15 mai a anului N + 2.

Articolul 14

Sistemele de control intern

Auditorul intern al Comisiei este responsabil de auditarea Oficiului.

Articolul 15

Norme financiare

Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2343/2002 se aplică Oficiului. Alte norme financiare aplicabile Oficiului sunt adoptate de către comitetul de gestionare după consultarea Comisiei. Aceste norme se pot abate de la Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2343/2002 dacă nevoile funcționale specifice Oficiului o cer și numai cu acordul în prealabil al Comisiei.

Articolul 16

Măsurile antifraudă

(1) În vederea combaterii fraudei, corupției și altor activități ilegale, se aplică fără restricție dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de Oficiul european de luptă antifraudă (OLAF) ⁽¹⁾.

(2) Oficiul aderă la Acordul interinstituțional din 25 mai 1999 încheiat între Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Comunităților Europene privind investigațiile interne desfășurate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) ⁽²⁾ și adoptă fără întârziere dispoziții corespunzătoare aplicabile tuturor angajaților Oficiului.

(3) Deciziile de finanțare, acordurile și instrumentele de punere în aplicare rezultate din aceste dispoziții stipulează clar că OLAF și Curtea de Conturi pot, dacă este necesar, să desfășoare verificări la fața locului în cazul beneficiarilor sumelor de bani plătite de către Oficiu, precum și în cazul personalului responsabil cu alocarea acestor sume de bani.

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 17

Consultare

Înainte de adoptarea avizelor, a celor mai bune practici de reglementare sau a rapoartelor, OAREC se consultă, după caz, cu părțile interesate și le oferă posibilitatea de a face observații într-un interval de timp rezonabil. OAREC pune la dispoziția publicului rezultatele procedurii de consultare, fără a aduce atingere articolului 20.

⁽¹⁾ JO L 136, 31.5.1999, p. 1.

⁽²⁾ JO L 136, 31.5.1999, p. 15.

Articolul 18

Transparență și responsabilitate

OAREC și Oficiul își desfășoară activitățile cu un nivel ridicat de transparență. OAREC și Oficiul se asigură că publicul și orice parte interesată primesc informații obiective, certe și ușor accesibile, în special în legătură cu rezultatele activității lor.

Articolul 19

Furnizarea de informații către OAREC și Oficiu

Comisia și ANR-urile furnizează informațiile solicitate de OAREC și de Oficiu pentru a permite OAREC și Oficiului să își îndeplinească atribuțiile. Informațiile sunt gestionate în conformitate cu normele stabilite la articolul 5 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).

Articolul 20

Confidențialitate

Sub rezerva articolului 22, nici OAREC și nici Oficiul nu publică sau dezvăluie terților informațiile pe care le prelucrează sau le primesc, în legătură cu care a fost solicitată confidențialitatea.

Membrii Consiliului autorităților de reglementare și ai comitetului de gestionare, directorul administrativ, experții externi, inclusiv experții din cadrul grupurilor de lucru ale experților și personalul Oficiului, respectă cerințele de confidențialitate în conformitate cu articolul 287 din tratat, chiar și după încetarea funcțiilor deținute.

OAREC și Oficiul stabilesc, în cadrul propriului regulament de procedură, modalitățile practice de punere în aplicare a normelor de confidențialitate menționate la primul și al doilea paragraf.

Articolul 21

Declarația de interese

Membrii Consiliului autorităților de reglementare, comitetul de gestionare, directorul administrativ și personalul Oficiului dau anual o declarație de angajament și o declarație de interese în care menționează orice interese directe sau indirecte care pot fi considerate că prejudiciază independența acestora. Toate aceste declarații sunt depuse în scris. Declarațiile de interese ale membrilor Consiliului autorităților de reglementare și ai comitetului de gestionare, precum și ale directorului administrativ sunt făcute publice.

Articolul 22

Accesul la documente

(1) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei ⁽¹⁾ se aplică documentelor deținute de OAREC și de Oficiu.

(2) Consiliul autorităților de reglementare și comitetul de gestionare adoptă măsurile practice pentru punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 în termen de șase luni de la data începerii efective a activităților de către OAREC și, respectiv, de către Oficiu.

(3) Deciziile adoptate în conformitate cu articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 pot face obiectul unei plângeri către Ombudsman sau al unor proceduri în fața Curții de Justiție a Comunităților Europene, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolele 195 și, respectiv, 230 din tratat.

Articolul 23

Privilegii și imunități

Protocolul privind privilegiile și imunitățile Comunităților Europene se aplică Oficiului și personalului acestuia.

Articolul 24

Răspunderea Oficiului

(1) În cazul răspunderii delictuale, Oficiul acordă despăgubiri, în conformitate cu principiile generale comune legislației statelor membre, pentru orice daune produse de către acesta sau de personalul său în îndeplinirea sarcinilor care le revin. Curtea de Justiție a Comunităților Europene este competentă să judece toate litigiile privind despăgubirile în cazul unor asemenea prejudicii.

(2) Răspunderea financiară și disciplinară personală a personalului Oficiului față de acesta este reglementată de dispozițiile relevante aplicabile personalului Oficiului.

CAPITOLUL V

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 25

Evaluare și analiză

În termen de trei ani de la începerea efectivă a activității OAREC și, respectiv, a Oficiului, Comisia publică un raport de evaluare privind experiența dobândită ca urmare a funcționării OAREC și a Oficiului. Raportul de evaluare vizează rezultatele obținute de OAREC și de Oficiu, precum și metodele acestora de lucru, raportate la obiectivele, mandatul și sarcinile lor definite în prezentul

⁽¹⁾ JO L 145, 31.5.2001, p. 43.

regulament și în programele anuale de activitate stabilite de acestea. Raportul de evaluare ține seama de opiniile părților interesate, atât la nivel comunitar, cât și național, și este transmis Parlamentului European și Consiliului. Parlamentul European emite un aviz cu privire la raportul de evaluare.

Articolul 26

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 25 noiembrie 2009.

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. BUZEK

Pentru Consiliu
Președintele
Å. TORSTENSSON

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2009/136/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 25 noiembrie 2009

de modificare a Directivei 2002/22/CE privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile de comunicații electronice, a Directivei 2002/58/CE privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 95,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,având în vedere avizul Autorității Europene pentru Protecția Datelor ⁽³⁾,hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽⁴⁾,

întrucât:

- (1) Funcționarea celor cinci directive care cuprind cadrul de reglementare existent pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice [Directiva 2002/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora (directiva privind accesul) ⁽⁵⁾, Directiva 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelor și serviciilor de comunicații electronice (directiva privind autorizarea) ⁽⁶⁾, Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și

serviciile de comunicații electronice (directiva-cadru) ⁽⁷⁾, Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal) ⁽⁸⁾ și Directiva 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) ⁽⁹⁾ (denumite împreună în continuare „directiva-cadru și directivele speciale”)] face obiectul unor revizui periodice din partea Comisiei, în special în scopul de a determina necesitatea unor modificări în contextul progreselor tehnologice și ale pieței.

- (2) În această privință, Comisia și-a prezentat concluziile în cadrul comunicărilor sale către Consiliu, Parlamentul European, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor din 29 iunie 2006 privind revizuirea cadrului de reglementare al UE pentru rețele și servicii de comunicații electronice.
- (3) Reforma cadrului de reglementare al UE pentru rețele și servicii de comunicații electronice, împreună cu definirea unei strategii de gestionare eficientă a spectrului de frecvențe și consolidarea dispozițiilor pentru utilizatorii finali cu handicap, reprezintă un pas important către realizarea unui spațiu informațional european unic și, în același timp, al unei societăți informaționale accesibile tuturor. Aceste obiective sunt incluse în cadrul strategic pentru dezvoltarea unei societăți informaționale descris în Comunicarea Comisiei către Consiliu, Parlamentul European, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor din 1 iunie 2005 intitulată „i2010 – O societate informațională europeană pentru creștere și locuri de muncă”.
- (4) O cerință fundamentală a serviciilor universale constă în furnizarea către utilizatori a unei conexiuni la cerere la rețeaua publică de comunicații de la un punct fix și la un preț accesibil. Această cerință se aplică furnizării de ape-luri telefonice, faxuri și servicii de date locale, naționale și internaționale a căror furnizare ar putea fi limitată de statele membre la sediul sau reședința primară a utilizatorului final. Nu ar trebui să existe restricții în ceea ce privește

⁽¹⁾ JO C 224, 30.8.2008, p. 50.

⁽²⁾ JO C 257, 9.10.2008, p. 51.

⁽³⁾ JO C 181, 18.7.2008, p. 1.

⁽⁴⁾ Avizul Parlamentului European din 24 septembrie 2008 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial), Poziția comună a Consiliului din 16 februarie 2009 (JO C 103 E, 5.5.2009, p. 40.), Poziția Parlamentului European din 6 mai 2009 și Decizia Consiliului din 26 octombrie 2009.

⁽⁵⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 7.

⁽⁶⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 21.

⁽⁷⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 33.

⁽⁸⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 51.

⁽⁹⁾ JO L 201, 31.7.2002, p. 37.

mijloacele tehnice utilizate pentru realizarea conexiunii, putând fi folosite tehnologii cu sau fără fir, și nici restricții cu privire la îndeplinirea, parțială sau integrală, de către operatori a obligațiilor de serviciu universal.

- (5) Conexiunile de date la rețeaua publică de comunicații la un punct fix ar trebui să poată asigura comunicațiile de date la viteze suficiente pentru accesarea serviciilor on-line cum ar fi cele furnizate prin intermediul internetului public. Viteza accesului la internet a unui utilizator dat poate depinde de mai mulți factori, inclusiv de furnizorul (furnizorii) conexiunii la internet sau de aplicația pentru care se folosește conexiunea. Viteza transferului de date care poate fi asigurată de o conexiune la rețeaua publică de comunicații depinde de capacitățile echipamentelor terminale ale abonatului, precum și de conexiune. Din acest motiv, nu este cazul să se decidă o singură viteză de transfer de date sau de biți specifică la nivelul Comunității. Este necesară o anumită flexibilitate pentru a permite statelor membre să ia, dacă este necesar, măsuri care să garanteze că o conexiune a datelor poate permite viteze de transfer al datelor satisfăcătoare pentru a permite un acces funcțional la internet, în sensul definiției date de statele membre, ținând seama în mod corespunzător de circumstanțele specifice piețelor naționale, cum ar fi, de exemplu, lărgimea de bandă prevalentă utilizată de majoritatea abonaților dintr-un stat membru dat sau fezabilitatea tehnică, cu condiția ca aceste măsuri să vizeze minimizarea denaturării concurenței. În cazul în care, ținând seama în mod corespunzător de costuri și de venituri, precum și de avantajele fără caracter material rezultate în urma furnizării serviciilor în cauză, aceste măsuri determină sarcini nedrepte pentru o întreprindere dată, acest efect poate fi luat în considerare la calcularea costurilor nete ale obligațiilor universale. De asemenea, se poate recurge la o formă alternativă de finanțare a infrastructurii de rețea subiacente, prin intermediul fondurilor comunitare sau al unor măsuri naționale conforme cu dreptul comunitar.
- (6) Aceste dispoziții nu aduc atingere necesității realizării de către Comisie a unei revizuii a obligațiilor de serviciu universal, care poate include finanțarea unor astfel de obligații în conformitate cu articolul 15 din Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal) și, dacă este cazul, de a prezenta propuneri de reformă în vederea îndeplinirii obiectivelor de interes public.
- (7) Pentru asigurarea clarității și a simplificării, prezenta directivă tratează doar modificările Directivei 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal) și ale Directivei 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice).
- (8) Fără a aduce atingere Directivei 1999/5/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 1999 privind echipamentele hertziene și echipamentele terminale de telecomunicații și recunoașterea reciprocă a conformității

acestora ⁽¹⁾, în special cerințelor referitoare la persoanele cu handicap prevăzute la articolul 3 alineatul (3) litera (f) din directiva în cauză, anumite aspecte ale echipamentului terminal, inclusiv echipamentul de la reședința consumatorilor destinat utilizatorilor finali cu handicap, indiferent dacă nevoile speciale ale acestora sunt legate de handicap sau de vârstă, ar trebui să fie aduse în domeniul de aplicare al Directivei 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal) pentru a facilita accesul la rețele și utilizarea serviciilor. În prezent, un astfel de echipament include echipamente terminale de recepție de radio și televiziune, precum și dispozitive terminale speciale pentru utilizatorii finali cu deficiențe de auz.

- (9) Statele membre ar trebui să introducă măsuri de promovare a creării unei piețe pentru produse și servicii disponibile pe scară largă care să includă instrumente pentru utilizatorii finali cu handicap. Una dintre modalitățile de realizare a acestui obiectiv este raportarea la standardele europene, prin introducerea unor cerințe privind accesibilitatea electronică (eAccessibility) pentru procedurile de achiziții publice și procedurile de ofertare legate de furnizarea de servicii, precum și aplicarea legislației care protejează drepturile utilizatorilor finali cu handicap.
- (10) Atunci când o întreprindere desemnată să presteze un serviciu universal, în sensul articolului 4 din Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal), alege să cedeze o parte importantă, considerată din perspectiva obligației sale de serviciu universal, sau toate activele rețelilor sale de acces local de pe teritoriul național către o entitate juridică diferită aparținând altui proprietar final, autoritatea națională de reglementare ar trebui să evalueze efectele tranzacției pentru a asigura continuitatea obligațiilor de serviciu universal pe întreg teritoriul național sau în părți ale acestuia. În acest scop, autoritatea națională de reglementare care a impus obligațiile de serviciu universal ar trebui să fie informată de către întreprindere înainte de cedarea prevăzută. Evaluarea autorității naționale de reglementare nu ar trebui să aducă atingere încheierii tranzacției.
- (11) Dezvoltările tehnologice au condus la reducerea substanțială a numărului de telefoane publice cu plată. Pentru a asigura neutralitatea tehnologică și accesul continuu al publicului la telefonie vocală, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să poată impune întreprinderilor obligația de a asigura nu numai telefoane publice cu plată care să răspundă nevoilor rezonabile ale utilizatorilor finali, ci și puncte de acces publice alternative la serviciile de telefonie vocală în același scop, dacă este cazul.
- (12) Ar trebui asigurată echivalența nivelului accesului la servicii al utilizatorilor finali cu handicap cu nivelul disponibil altor utilizatori finali. În acest scop, accesul ar trebui să fie echivalent din punct de vedere funcțional, în așa fel încât utilizatorii finali cu handicap să beneficieze de aceeași posibilitate de utilizare a serviciilor ca alți utilizatori finali, dar prin mijloace diferite.

⁽¹⁾ JO L 91, 7.4.1999, p. 10.

- (13) Definițiile trebuie modificate pentru a se conforma principiului neutralității tehnologice și pentru a ține pasul cu progresul tehnologic. În special, condițiile pentru furnizarea unui serviciu ar trebui separate de elementele concrete ale definiției serviciului de telefonie destinat publicului, adică un serviciu de comunicații electronice pus la dispoziția publicului pentru efectuarea și primirea, în mod direct sau indirect, a unor apeluri naționale sau naționale și internaționale prin tastarea unui număr sau a mai multor numere din planul național sau internațional de numerație, indiferent dacă un astfel de serviciu se bazează pe o tehnologie de comutare de circuite sau de comutare de pachete. Prin natura sa, un astfel de serviciu este bidirecțional, permițând ambelor părți să comunice. Un serviciu care nu îndeplinește toate aceste condiții, cum ar fi, de exemplu, o aplicație „click through” inclusă pe pagina de internet a serviciului destinat clienților, nu este un serviciu de telefonie destinat publicului. Serviciile de telefonie destinate publicului includ, de asemenea, mijloace de comunicare destinate în mod special utilizatorilor finali cu handicap, folosind servicii de redare de text sau de conversație totală.
- (14) Este necesar să se clarifice faptul că furnizarea indirectă a serviciilor ar putea include situații în care inițierea apelului se face prin selectarea sau preselectarea operatorului sau atunci când un furnizor de servicii revinde sau redenumeste serviciile de telefonie destinate publicului furnizate de o altă întreprindere.
- (15) Ca urmare a evoluțiilor tehnologice și a evoluțiilor pieței, rețelele se îndreaptă din ce în ce mai mult spre tehnologia numită „Internet Protocol” (IP), iar consumatorii au din ce în ce mai mult posibilitatea să aleagă dintr-o varietate de furnizori de servicii vocale (VOIP) concurenți. În consecință, statele membre ar trebui să poată separa obligațiile de serviciu universal referitoare la furnizarea unei conectări la rețeaua publică de telefonie la un punct fix de furnizarea unui serviciu de telefonie destinat publicului. Această separare nu ar afecta domeniul obligațiilor de serviciu universal definit și revizuit la nivel comunitar.
- (16) În conformitate cu principiul subsidiarității, statelor membre le revine obligația de a decide, pe baza unor criterii obiective, care întreprinderi sunt destinate a fi furnizori de serviciu universal, ținând cont, dacă este cazul, de capacitatea și dorința întreprinderilor de a accepta obligațiile de furnizor de serviciu universal în totalitate sau parțial. Aceasta nu exclude posibilitatea ca statele membre să includă, în procesul de desemnare, condiții specifice justificate din motive de eficiență, inclusiv, *inter alia*, gruparea zonelor geografice sau a componentelor sau stabilirea unor perioade minime pentru desemnare.
- (17) Autoritățile naționale de reglementare ar trebui să poată monitoriza evoluția și nivelul tarifelor cu amănuntul pentru acele servicii care intră în domeniul de aplicare al obligațiilor de serviciu universal, chiar și atunci când un stat membru nu a desemnat o întreprindere care să furnizeze un serviciu universal. În acest caz, monitorizarea ar trebui să se facă astfel încât să nu reprezinte o sarcină administrativă excesivă nici pentru autoritățile naționale de reglementare, nici pentru întreprinderea care furnizează un astfel de serviciu.
- (18) Obligațiile redundante având scopul de a facilita tranziția de la vechiul cadru de reglementare din 1998 la cel din 2002 ar trebui eliminate, împreună cu alte dispoziții care se suprapun și dublează dispozițiile stabilite în Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).
- (19) Cerința de a furniza un set minim de linii închiriate la nivel de serviciu cu amănuntul, care era necesară pentru a se asigura aplicarea continuă a dispozițiilor cadrului de reglementare din 1998 în domeniul liniilor închiriate, care nu era încă destul de competitiv la momentul intrării în vigoare a cadrului de reglementare din 2002, nu mai este necesară și trebuie abrogată.
- (20) Continuarea impunerii selectării operatorului și preselectării operatorului direct prin legislația comunitară ar putea afecta progresul tehnologic. Ar fi mai bine ca aceste măsuri să fie impuse de către autoritățile naționale de reglementare ca rezultat al unei analize de piață conform procedurilor din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru) și prin obligațiile menționate la articolul 12 din Directiva 2002/19/CE (directiva privind accesul).
- (21) Dispozițiile privind contractele ar trebui să se aplice nu numai consumatorilor, ci și altor utilizatori finali, în principal microîntreprinderilor și întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri) care ar putea prefera un contract adaptat nevoilor consumatorului. Pentru a evita o sarcină administrativă inutilă impusă furnizorilor și complexitatea datorată definirii IMM-urilor, dispozițiile privind contractele nu ar trebui să se aplice în mod automat tuturor celorlalți utilizatori finali, ci numai la cererea acestora. Statele membre ar trebui să adopte măsurile corespunzătoare pentru a crește gradul de sensibilizare în rândul IMM-urilor cu privire la această posibilitate.
- (22) Ca o consecință a evoluțiilor tehnologice, în viitor ar putea fi utilizate alte tipuri de identificatori, suplimentar față de formele obișnuite de identificare prin numere.
- (23) Furnizorii de servicii de comunicații electronice care permit apeluri trebuie să asigure informarea adecvată a clienților lor cu privire la asigurarea sau nu a accesului la servicii de urgență și cu privire la orice limitare a serviciului (cum ar fi limitarea furnizării informațiilor privind localizarea apelantului sau dirijarea apelurilor de urgență). Acești furnizori ar trebui să comunice clienților lor informații clare și transparente atât în contractul inițial, cât și în cazul vreunei modificări a dispoziției privind accesul, de exemplu a informațiilor referitoare la facturare. Aceste informații ar trebui să includă orice limitări privind aria de acoperire

teritorială, pe baza indicatorilor tehnici de operare planificați ai serviciului și a infrastructurii disponibile. Atunci când serviciul nu este furnizat printr-o rețea de telefonie cu comutare, informațiile ar trebui să includă, de asemenea, nivelul de fiabilitate al accesului și al informațiilor privind localizarea apelantului prin comparație cu un serviciu care este furnizat printr-o rețea de telefonie cu comutare, ținând seama de standardele de tehnologie și de calitate actuale, precum și de indicatorii de calitate a serviciului specificați în temeiul Directivei 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal).

- (24) În ceea ce privește echipamentul terminal, contractul cu clientul ar trebui să precizeze orice restricții impuse de către furnizor în privința utilizării echipamentului, de exemplu, prin intermediul blocării cartelei SIM, dacă aceste restricții nu sunt interzise în temeiul legislației naționale, și orice costuri aferente încetării contractului, înainte de sau la data de expirare convenită, inclusiv orice costuri impuse pentru păstrarea echipamentului.
- (25) Fără a impune furnizorului vreo obligație de a acționa dincolo de ceea ce este necesar în temeiul legislației comunitare, contractul cu clientul ar trebui, de asemenea, să precizeze tipul de acțiune, dacă este necesar, pe care furnizorul ar putea să o întreprindă în cazul unor incidente, amenințări sau vulnerabilități privind securitatea sau integritatea.
- (26) Pentru a răspunde chestiunilor de interes public cu privire la utilizarea serviciilor de comunicații și pentru a încuraja protejarea drepturilor și a libertăților celorlalți, autoritățile naționale competente ar trebui să fie în măsură să pună la dispoziție și să solicite diseminarea, cu ajutorul furnizorilor, a informațiilor de interes public privind utilizarea unor astfel de servicii. Acestea ar putea include informații de interes public privind încălcarea drepturilor de autor, alte utilizări ilegale și diseminarea conținuturilor dăunătoare, precum și consiliere și mijloace de protecție împotriva riscurilor la adresa siguranței personale, care ar putea apărea, de exemplu, în urma dezvăluirii de informații personale în anumite circumstanțe, cât și împotriva riscurilor la adresa vieții private și a datelor cu caracter personal, precum și disponibilitatea unor programe informatice sau opțiuni de programare configurabile și ușor de utilizat, care să permită protecția copiilor sau a persoanelor vulnerabile. Informațiile ar putea fi coordonate prin intermediul procedurii de cooperare stabilite la articolul 33 alineatul (3) din Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal). Astfel de informații de interes public ar trebui să fie actualizate de câte ori este necesar și ar trebui să fie prezentate în formate electronice și imprimabile ușor de înțeles, stabilite de fiecare stat membru, și pe site-urile internet ale autorităților publice naționale. Autoritățile naționale de reglementare ar trebui să poată obliga furnizorii să disemineze aceste informații standardizate tuturor clienților acestora în maniera considerată potrivită de către autoritățile naționale de reglementare. Aceste informații ar trebui, de asemenea, să fie incluse în contracte, atunci când statele membre impun

acest lucru. Diseminarea unor astfel de informații nu ar trebui, totuși, să constituie o sarcină excesivă pentru întreprinderi. Statele membre ar trebui să solicite această diseminare prin mijloacele utilizate de întreprinderi în cadrul activităților lor normale de comunicare cu abonații.

- (27) Dreptul abonaților de a denunța contractul fără penalizări se referă la modificările condițiilor contractuale impuse de către furnizorii de servicii și/sau rețele de comunicații electronice.
- (28) Utilizatorii finali ar trebui să poată decide ce conținuturi doresc să aibă posibilitatea de a transmite și a recepționa și ce servicii, aplicații, echipamente hardware și programe informatice doresc să folosească în aceste scopuri, fără a aduce atingere necesității de a menține integritatea și securitatea rețelelor și serviciilor. O piață concurențială furnizează utilizatorilor o varietate mai mare de conținuturi, aplicații și servicii. Autoritățile naționale de reglementare ar trebui să promoveze capacitatea utilizatorilor finali de a accesa și distribui orice conținut și de a folosi la alegere aplicații și servicii, astfel cum se prevede la articolul 8 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru). Având în vedere importanța din ce în ce mai mare a comunicațiilor electronice pentru consumatori și afaceri, utilizatorii ar trebui să fie în orice caz pe deplin informați cu privire la orice limitări impuse de către furnizorul de servicii și/sau de rețea cu privire la utilizarea serviciilor de comunicații electronice. Astfel de informații ar trebui, la alegerea furnizorului, să precizeze fie tipul de conținut, aplicații sau servicii vizate, fie aplicațiile sau serviciile individuale, fie ambele. În funcție de tehnologia utilizată și de tipul de limitări, astfel de limitări ar putea necesita acordul utilizatorului, în conformitate cu Directiva 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice).
- (29) Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal) nu dispune și nu interzice limitări impuse furnizorilor, în conformitate cu dreptul național, limitând accesul utilizatorilor finali la servicii și aplicații și/sau utilizarea acestora, dar stabilește obligația de a furniza informații cu privire la limitările respective. Statele membre care doresc să implementeze măsuri privind accesul utilizatorilor finali la servicii și aplicații și/sau utilizarea acestora trebuie să respecte drepturile fundamentale ale cetățenilor, inclusiv cu privire la respectarea confidențialității și a dreptului la un proces echitabil, și orice astfel de măsuri ar trebui să țină seama pe deplin de obiectivele politice adoptate la nivel comunitar, cum ar fi favorizarea dezvoltării societății informaționale în Comunitate.
- (30) Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal) nu impune furnizorilor să monitorizeze informațiile transmise prin intermediul rețelelor lor sau să inițieze acțiuni în justiție împotriva clienților lor pe motive legate de aceste informații și nici nu prevede ca furnizorii să fie considerați răspunzători pentru informațiile respective. Responsabilitatea pentru măsurile punitive sau pentru urmărirea penală aparține dreptului intern, cu respectarea drepturilor și a libertăților fundamentale, inclusiv a dreptului la un proces echitabil.

- (31) În absența unor norme relevante ale legislației comunitare, conținutul, aplicațiile și serviciile sunt considerate legale sau dăunătoare în conformitate cu dreptul material și procedural național. Sarcina de a decide, conform procesului corespunzător, dacă conținuturile, aplicațiile sau serviciile sunt sau nu legale sau dăunătoare revine statelor membre, și nu furnizorilor de servicii sau rețele de comunicații electronice. Directiva-cadru și directivele speciale nu aduc atingere Directivei 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (directiva privind comerțul electronic) ⁽¹⁾ care conține, *inter alia*, regula de simplă transmitere („mere conduit” rule) pentru furnizorii de servicii intermediari, astfel cum sunt definiți în respectiva directivă.
- (32) Accesul la informații transparente, actualizate și comparabile privind ofertele și serviciile este un element-cheie pentru consumatorii de pe piețele competitive unde există mai mulți furnizori care să ofere servicii. Consumatorii și utilizatorii finali de servicii de comunicații electronice trebuie să poată compara cu ușurință prețurile diferitelor servicii oferite pe piață pe baza informațiilor publicate într-o formă ușor accesibilă. Pentru a le permite acestora compararea cu ușurință a prețurilor, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să poată solicita întreprinderilor care furnizează rețele și/sau servicii de comunicații electronice o mai mare transparență cu privire la informații (inclusiv privind tarifele, tipurile de consum și alte statistici relevante) și să asigure faptul că părțile terțe au dreptul de a utiliza gratuit informațiile disponibile publicului publicate de către astfel de întreprinderi. De asemenea, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să poată pune la dispoziție ghiduri privind prețurile, în special acolo unde piața nu le pune la dispoziție gratuit sau la un preț rezonabil. Întreprinderile nu ar trebui să aibă dreptul la nicio remunerație pentru o astfel de utilizare a informațiilor care au fost deja publicate și aparțin, prin urmare, domeniului public. În plus, utilizatorii finali și consumatorii ar trebui să fie informați în mod adecvat cu privire la prețul sau tipul de serviciu oferit pe piață înainte de cumpărarea unui serviciu, în special dacă un număr de telefon apelabil gratuit este supus unor costuri suplimentare. Autoritățile naționale de reglementare ar trebui să poată solicita ca astfel de informații să fie furnizate în general și pentru anumite categorii de servicii determinate de acestea, imediat înaintea conectării apelului, cu excepția cazului în care legislația națională prevede altfel. Atunci când se determină categoriile de apeluri pentru care sunt necesare informări privind prețurile înaintea conectării, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să țină seama în mod corespunzător de natura serviciului, de condițiile de preț care i se aplică și dacă acesta este oferit de un furnizor care nu este un furnizor de servicii de comunicații electronice. Fără a aduce atingere Directivei 2000/31/CE (directiva privind comerțul electronic), întreprinderile ar trebui, de asemenea, dacă li se solicită de către statele membre, să furnizeze abonaților informații de interes public
- puse la dispoziție de către autoritățile publice relevante, *inter alia*, cu privire la cele mai frecvente încălcări și consecințele juridice ale acestora.
- (33) Clienții ar trebui să fie informați cu privire la drepturile lor privind modul de utilizare a datelor cu caracter personal ale acestora în registrele abonaților și, în special, cu privire la scopul sau scopurile unor astfel de registre, precum și cu privire la dreptul lor, gratuit, de a nu fi incluși într-un registru al abonaților destinat publicului, conform Directivei 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice). Clienții ar trebui să fie informați și cu privire la sisteme care permit ca informațiile să fie incluse în baza de date a registrului abonaților, dar să nu fie dezvăluite utilizatorilor serviciilor de informații privind abonații.
- (34) O piață competitivă ar trebui să asigure faptul că utilizatorii finali beneficiază de calitatea dorită a serviciului, însă, în cazuri speciale, ar putea fi necesar să se asigure că rețelele publice de comunicații ating un nivel minim de calitate pentru a se preveni degradarea serviciului, blocarea accesului și încetinirea traficului din cadrul rețelelor. Pentru a respecta cerințele de calitate a serviciilor, operatorii pot utiliza proceduri de măsurare și modelare a traficului pe o conexiune din rețea cu scopul de a evita utilizarea conexiunii la capacitate maximă sau aglomerarea acesteia, ceea ce ar putea conduce la congestionarea rețelei și scăderea performanțelor. Procedurile respective ar trebui să facă obiectul unui control din partea autorității naționale de reglementare, care acționează în conformitate cu dispozițiile directivei-cadru și ale directivei specifice pentru a garanta că nu limitează concurența, în special prin luarea de măsuri împotriva comportamentului discriminatoriu. Dacă este cazul, autoritățile naționale de reglementare pot impune întreprinderilor furnizoare de rețele publice de comunicații cerințe minime de calitate a serviciilor pentru a garanta că serviciile și aplicațiile care depind de rețea sunt furnizate la un standard minim de calitate, care poate fi examinat de Comisie. Autoritățile naționale de reglementare ar trebui abilitate să ia măsuri pentru a corecta degradarea serviciilor, inclusiv împiedicarea sau încetinirea traficului, care este în detrimentul consumatorilor. Cu toate acestea, întrucât recurgerea la măsuri dispartate poate compromite funcționarea pieței interne, Comisia ar trebui să analizeze orice cerințe pe care autoritățile naționale de reglementare doresc să le stabilească în vederea unei eventuale intervenții normative la nivel comunitar și ar trebui, dacă este necesar, să adopte comentarii sau recomandări pentru a asigura o aplicare coerentă.
- (35) În cazul viitoarelor rețele IP, în care este posibil ca furnizarea unui serviciu să fie separată de furnizarea rețelei, statele membre ar trebui să determine cea mai adecvată cale de urmat în vederea asigurării accesibilității la serviciile de telefonie destinate publicului oferite pe piață prin utilizarea rețelelor publice de comunicații și a accesului neîntrerupt la serviciile de urgență în cazul unei căderi de rețea catastrofice sau în cazuri de forță majoră, ținând seama de prioritățile diferitelor tipuri de abonați și de limitările tehnice.

(1) JO L 178, 17.7.2000, p. 1.

- (36) Pentru a se asigura că utilizatorii finali cu handicap beneficiază de concurență și de alegerea furnizorilor de servicii de care se bucură majoritatea utilizatorilor finali, autoritățile naționale competente ar trebui să precizeze, atunci când este cazul și ținând seama de condițiile naționale, cerințe de protecția consumatorului care să fie respectate de întreprinderile care furnizează servicii de comunicații electronice destinate publicului. Astfel de cerințe pot include, în special, cerința ca întreprinderile să asigure că utilizatorii finali cu handicap pot beneficia de serviciile acestora în condiții echivalente, inclusiv prețuri și tarife, celor oferite altor utilizatori finali ai acestora indiferent de costurile adiționale pe care le suportă. Alte cerințe pot privi acordurile pentru schimburile comerciale la nivelul pieței angro între întreprinderi.
- (37) Serviciile de asistență prin operatori acoperă o serie de servicii diferite pentru utilizatorii finali. Furnizarea unor astfel de servicii ar trebui să fie lăsată în seama negocierilor comerciale dintre furnizorii de rețele publice de comunicații și serviciile de asistență prin operatori, cum este cazul oricărui alt serviciu de relații cu clienții, și nu este necesar ca furnizarea acestor servicii să fie în continuare obligatorie. În consecință, obligația corespunzătoare ar trebui eliminată.
- (38) Serviciile de informații privind abonații ar trebui să fie, și de multe ori sunt, furnizate în condițiile unei piețe concurențiale, în temeiul articolului 5 din Directiva 2002/77/CE a Comisiei din 16 septembrie 2002 privind concurența pe piețele de rețele și servicii de comunicații electronice ⁽¹⁾. Măsurile aplicabile pieței angro, care să asigure includerea datelor utilizatorilor finali (atât pentru servicii fixe, cât și mobile) în baze de date ar trebui să respecte garanțiile pentru protecția datelor cu caracter personal, inclusiv articolul 12 din Directiva 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice). Punerea la dispoziția furnizorilor de servicii a acestor date la tarife orientate în funcție de costuri, cu posibilitatea ca statele membre să stabilească un mecanism centralizat prin care să ofere furnizorilor de servicii de informații privind abonații informații agregate cuprinzătoare, și furnizarea accesului la rețea în condiții rezonabile și transparente ar trebui să fie asigurate pentru a se garanta faptul că utilizatorii finali beneficiază pe deplin de concurență, obiectivul final fiind de a elimina aceste servicii din domeniul de aplicare al reglementării privind piața cu amănuntul și de a se oferi servicii de informații privind abonații în condiții rezonabile și transparente.
- (39) Utilizatorii finali ar trebui să poată suna și să aibă acces la serviciile de urgență oferite folosind orice serviciu de telefonie capabil să inițieze apeluri prin tastarea unui număr sau a mai multor numere din planurile naționale de numerotație. Statele membre care utilizează numere de urgență naționale pe lângă „112” pot impune întreprinderilor obligații similare pentru accesarea unor astfel de numere de urgență naționale. Dispeceratele de urgență ar trebui să fie în măsură să preia și să răspundă la apelurile efectuate la numărul „112” cel puțin la fel de repede și eficient ca în cazul apelurilor la numere de urgență naționale.
- Este important să se intensifice sensibilizarea cetățenilor cu privire la numărul „112” în vederea îmbunătățirii nivelului de protecție și securitate a cetățenilor care călătoresc pe teritoriul Uniunii Europene. În acest scop, cetățenii ar trebui să fie pe deplin informați atunci când călătoresc în orice stat membru, în special prin intermediul informațiilor oferite în terminalele internaționale de autocare, în gări, porturi sau aeroporturi și prin informațiile din cărțile de telefon, cabinele telefonice, documentele de abonare și facturare, că numărul „112” poate fi folosit ca număr de urgență unic în întreaga Comunitate. Aceasta ține în principal de responsabilitatea statelor membre, însă Comisia ar trebui să continue atât să sprijine, cât și să suplimenteze inițiativele statelor membre în vederea continuării sensibilizării cetățenilor cu privire la numărul „112” și a evaluării periodice a cunoașterii numărului „112” de către public. Obligația de a furniza informații privind localizarea apelantului ar trebui să fie consolidată pentru a mări protecția cetățenilor. În special, întreprinderile ar trebui să pună la dispoziția serviciilor de urgență informații privind localizarea apelantului imediat după conectarea apelului la respectivul serviciu, independent de tehnologia utilizată. Pentru a ține seama de progresele tehnologice, inclusiv de cele care conduc spre o precizie din ce în ce mai mare a informațiilor privind localizarea apelantului, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte măsuri tehnice de punere în aplicare cu scopul de a asigura punerea în aplicare eficientă a numărului „112” în Comunitate spre beneficiul cetățenilor Uniunii Europene. Aceste măsuri nu ar trebui să aducă atingere organizării serviciilor de urgență a statelor membre.
- (40) Statele membre ar trebui să asigure că întreprinderile care furnizează utilizatorilor finali un serviciu de comunicații electronice pentru efectuarea apelurilor naționale către un număr sau mai multe numere din planul național de numerotație oferă acces fiabil și corect la serviciile de urgență, ținând seama de specificațiile și criteriile naționale. Este posibil ca întreprinderile independente de rețea să nu exercite vreun control asupra rețelelor și să nu garanteze că apelurile de urgență efectuate prin intermediul serviciului lor sunt dirijate cu aceeași fiabilitate, deoarece este posibil să nu fie în măsură să garanteze disponibilitatea serviciului, având în vedere că problemele privind infrastructura nu intră sub controlul acestora. În cazul întreprinderilor independente de rețea se poate întâmpla să fie imposibil din punct de vedere tehnic să obțină informații privind localizarea apelantului. Odată cu introducerea unor standarde recunoscute la nivel internațional, care să asigure dirijarea și conectarea exactă și fiabilă la serviciile de urgență, întreprinderile independente de rețea ar trebui, de asemenea, să îndeplinească obligațiile referitoare la informațiile privind localizarea apelantului la un nivel comparabil cu cel al altor întreprinderi.
- (41) Statele membre ar trebui să ia măsuri specifice pentru a se asigura că serviciile de urgență, inclusiv „112”, sunt accesibile și utilizatorilor finali cu handicap, în particular utilizatorilor surzi, persoanelor cu deficiențe de auz, persoanelor cu deficiențe de vorbire și utilizatorilor surdo-muți. Aceste măsuri ar putea presupune furnizarea de dispozitive terminale speciale utilizatorilor cu deficiențe de auz, de servicii pe bază de text sau de alte echipamente specifice.

(1) JO L 249, 17.9.2002, p. 21.

- (42) Dezvoltarea codului internațional „3883” [Spațiul european de numerotare telefonică (ETNS)] este împiedicată în prezent de sensibilizarea insuficientă, de cerințele procedurale excesiv de birocratice și, în consecință, de lipsa cererii. Pentru a stimula dezvoltarea ETNS, statele membre cărora Uniunea Internațională a Telecomunicațiilor le-a alocat codul „3883” ar trebui, urmând modelul implementării domeniului de prim nivel „eu”, să delege responsabilitatea gestionării, a atribuirii numerelor și a promovării acestuia, unei organizații separate, desemnate de Comisie pe baza unei proceduri de selecție deschise, transparente și nediscriminatorii. Această organizație ar trebui să aibă, de asemenea, sarcina de a elabora propuneri de aplicații de servicii publice folosind ETNS pentru servicii europene comune, cum ar fi un număr comun pentru raportarea furturilor de terminale mobile.
- (43) Având în vedere aspectele specifice privind semnalarea cazurilor de copii dispăruți și disponibilitatea actualmente limitată a unui astfel de serviciu, statele membre ar trebui nu numai să rezerve un număr, dar și să depună toate eforturile, fără întârziere, pentru a se asigura că un serviciu de semnalare a cazurilor de copii dispăruți este efectiv disponibil pe teritoriul lor la numărul „116000”. În acest scop, statele membre ar trebui să organizeze, printre altele, în cazurile în care se impune, proceduri de ofertare pentru a invita părțile interesate să furnizeze serviciul respectiv.
- (44) Apelurile vocale rămân cea mai solidă și fiabilă formă de acces la serviciile de urgență. Alte mijloace de contact, precum mesajele text, pot fi mai puțin fiabile și pot suferi de lipsă de rapiditate. Cu toate acestea, statele membre ar trebui, dacă consideră necesar, să fie libere să promoveze dezvoltarea și punerea în aplicare a altor mijloace de acces la serviciile de urgență, care să fie capabile să asigure accesul, echivalente apelurilor vocale.
- (45) În temeiul Deciziei 2007/116/CE din 15 februarie 2007 privind rezervarea seriei naționale de numere care încep cu „116” ca numere armonizate pentru servicii armonizate cu caracter social ⁽¹⁾, Comisia a solicitat statelor membre să rezerve numere din seria de numere „116” pentru anumite servicii cu caracter social. Dispozițiile corespunzătoare din respectiva decizie ar trebui să se reflecte în Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal), pentru ca acestea să fie integrate în mod mai strict în cadrul de reglementare pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice și pentru a facilita, de asemenea, accesul utilizatorilor finali cu handicap.
- (46) O piață unică presupune ca utilizatorii finali să poată accesa toate numerele incluse în planurile naționale de numerotație ale altor state membre și să poată avea acces la servicii folosind numere nongeografice în cadrul Comunității care includ, printre altele, numerele cu acces gratuit pentru apelant (numerele verzi) și numerele cu tarif special. Utilizatorii finali ar trebui, de asemenea, să poată accesa numerele din Spațiul european de numerotație telefonică (ETNS) și numerele universale internaționale gratuite (UIFN). Accesul transfrontalier la resursele de numerotație și la serviciile asociate acestora nu ar trebui obstrucționat decât în cazurile justificate în mod obiectiv, cum ar fi atunci când acest lucru este necesar pentru combaterea fraudei sau a abuzurilor, de exemplu, în legătură cu anumite servicii cu tarif special, atunci când numărul este definit ca având doar acoperire națională, de exemplu numerele naționale scurte sau atunci când acest lucru nu este posibil din punct de vedere tehnic și economic. Utilizatorii ar trebui să fie informați anticipat și într-un mod clar cu privire la orice tarife aplicabile numerelor cu acces gratuit pentru apelant, precum tarifele apelurilor internaționale pentru numerele accesibile prin codurile standard de acces internaționale la serviciile de telefonie.
- (47) Pentru a profita pe deplin de mediul competitiv, consumatorii ar trebui să poată face alegeri bine informate și să își schimbe furnizorii atunci când acest lucru este în interesul lor. Este esențial să se asigure că aceștia pot face aceste lucruri fără a fi stânjeniți de obstacole juridice, tehnice sau practice, inclusiv de condiții, proceduri, obligații contractuale etc. Aceasta nu exclude posibilitatea de a impune termene contractuale minime rezonabile în contractele încheiate cu consumatorii. Portabilitatea numerelor este un element determinant pentru facilitarea opțiunii consumatorului și a concurenței efective de pe piețele competitive de comunicații electronice și ar trebui asigurată în cel mai scurt timp posibil, astfel încât numărul să fie activat efectiv în termen de o zi lucrătoare, iar utilizatorul să nu fie privat de serviciu mai mult de o zi lucrătoare. Autoritățile naționale competente pot să stabilească procesul global al portabilității numerelor, ținând seama de dispozițiile naționale privind contractele și progresele tehnice. Experiența din unele state membre a demonstrat că există riscul transferului consumatorilor către un alt furnizor fără consimțământul acestora. Deși aceste aspecte ar trebui să fie soluționate în principal de autoritățile de aplicare a legii, statele membre ar trebui să fie totuși abilitate să impună astfel de măsuri minime și proporționale în ceea ce privește procedura de transfer pentru a reduce la minimum astfel de riscuri și pentru a se garanta protecția consumatorului pe parcursul procesului de transfer, inclusiv impunerea unor sancțiuni corespunzătoare, fără a provoca o diminuare a atractivității procedurii pentru consumatori.
- (48) Obligațiile legale de difuzare („must-carry”) pot fi aplicate anumitor canale de difuzare a programelor radio și de televiziune și servicii complementare prestate de un anumit furnizor de servicii media. Statele membre ar trebui să ofere o justificare clară pentru obligațiile „must-carry” în legislația națională pentru a asigura că astfel de obligații sunt transparente, proporționale și clar definite. În acest scop, normele „must-carry” ar trebui stabilite într-un mod care să stimuleze investițiile eficiente în infrastructură. Normele „must-carry” ar trebui revizuite în mod periodic în vederea actualizării acestora în ceea ce privește progresele tehnologice și ale pieței pentru a se asigura că aceste norme continuă să fie proporționale cu obiectivele urmărite. Serviciile complementare includ, dar nu se limitează la servicii concepute în vederea îmbunătățirii accesului pentru utilizatorii finali cu handicap, precum video-textul, subtitrarea, descrierea audio și limbajul semnelor.

⁽¹⁾ JO L 49, 17.2.2007, p. 30.

- (49) Pentru a depăși neajunsurile existente în ceea ce privește consultarea consumatorilor și pentru a promova în mod corespunzător interesele cetățenilor, statele membre ar trebui să pună bazele unui mecanism de consultare corespunzător. Un astfel de mecanism ar putea lua forma unui organism care, independent de autoritățile naționale de reglementare și de furnizorii de servicii, ar efectua cercetări cu privire la aspecte legate de consumatori, precum comportamentul consumatorului și mecanismele de schimbare a furnizorilor, și care ar opera într-o manieră transparentă și ar contribui la funcționarea mecanismelor actuale de consultare a părților interesate. În plus, ar putea fi instituit un mecanism care să permită cooperarea corespunzătoare cu privire la chestiunile legate de promovarea conținutului legal. Orice proceduri de cooperare convenite în temeiul unui mecanism de acest tip nu ar trebui, cu toate acestea, să permită supravegherea sistematică a utilizării internetului.
- (50) Obligațiile de serviciu universal impuse unei întreprinderi desemnate ca având obligații de serviciu universal ar trebui comunicate Comisiei.
- (51) Directiva 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) prevede armonizarea dispozițiilor din statele membre, necesară în vederea asigurării unui nivel echivalent de protecție a drepturilor și a libertăților fundamentale și, în special, a dreptului la viața privată și a dreptului la confidențialitate, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în sectorul comunicațiilor electronice și în vederea asigurării liberei circulații a acestor date și a echipamentelor și serviciilor de comunicații electronice în cadrul Comunității. Măsurile adoptate în temeiul Directivei 1999/5/CE sau al Deciziei 87/95/CEE a Consiliului din 22 decembrie 1986 privind standardizarea în domeniul tehnologiei informației și telecomunicațiilor ⁽¹⁾, care vizează garantarea faptului că echipamentele terminale sunt construite în așa fel încât să garanteze protecția datelor cu caracter personal și a dreptului la viață privată, ar trebui să respecte principiul neutralității tehnologice.
- (52) Este necesară urmărirea îndeaproape a evoluțiilor cu privire la utilizarea adreselor IP, avându-se în vedere acțiunile întreprinse deja de Grupul de lucru pentru protecția persoanelor în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal instituit în temeiul articolului 29 din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽²⁾ și în lumina oricăror eventuale propuneri care ar putea fi oportune.
- (53) Prelucrarea datelor de portare numai în măsura strict necesară garantării securității informațiilor și a rețelelor, de exemplu capacitatea unei rețele sau sistem informațional de a face față, la un nivel de încredere dat, evenimentelor accidentale sau acțiunilor ilegale sau rău intenționate care compromit disponibilitatea, autenticitatea, integritatea și confidențialitatea datelor stocate sau transmise, precum și securitatea serviciilor conexe accesibile sau oferite prin aceste rețele și sisteme de furnizorii de tehnologii și servicii de securitate atunci când acționează în calitate de controlori de date, se supun articolului 7 litera (f) din Directiva 95/46/CE. Acestea ar putea include, de exemplu, prevenirea accesului neautorizat la rețelele de comunicații electronice și a difuzării de coduri dăunătoare și oprirea atacurilor de tip blocarea serviciilor (DOS), precum și prevenirea daunelor aduse calculatoarelor și sistemelor de comunicații electronice.
- (54) Liberalizarea piețelor de rețele și servicii de comunicații electronice și progresul tehnologic rapid s-au reunit pentru a încuraja competiția și creșterea economică și au avut ca rezultat o bogată diversitate de servicii pentru utilizatori finali accesibile prin intermediul rețelelor publice de comunicații electronice. Este necesar să se garanteze că utilizatorii și consumatorii beneficiază de același nivel de protecție a confidențialității și a datelor cu caracter personal, indiferent de tehnologia utilizată la furnizarea unui anumit serviciu.
- (55) În conformitate cu obiectivele cadrului de reglementare pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice și cu principiile subsidiarității și proporționalității, și în scopul asigurării securității juridice și eficienței întreprinderilor europene și autorităților naționale de reglementare deopotrivă, Directiva 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) se concentrează asupra serviciilor și rețelelor de comunicații electronice destinate publicului și nu se aplică grupurilor închise de utilizatori și rețelelor de întreprinderi.
- (56) Progresul tehnologic permite dezvoltarea unor noi aplicații bazate pe dispozitivele de culegere a datelor și de identificare, care pot fi dispozitive fără contact direct care utilizează frecvențele radio. De exemplu, dispozitivele de identificare prin frecvențe radio (RFID) utilizează frecvențele radio pentru a capta date numai de pe discurile identificate în mod unic, care pot fi apoi transferate prin intermediul rețelelor de comunicații existente. Larga utilizare a unor astfel de tehnologii poate să aducă beneficii economice și sociale considerabile și, astfel, să contribuie semnificativ la piața internă dacă utilizarea acestora este acceptată de către cetățeni. Pentru a se realiza acest lucru, este necesar să se garanteze că toate drepturile fundamentale ale persoanelor, inclusiv dreptul la confidențialitate și la protecția datelor, sunt respectate. Atunci când astfel de dispozitive sunt conectate cu rețele de comunicații electronice destinate publicului sau când utilizează serviciile de comunicații electronice ca infrastructură de bază, trebuie aplicate dispozițiile relevante din Directiva 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice), inclusiv cele privind datele legate de securitate, trafic și localizare și cele privind confidențialitatea.
- (57) Furnizorul de servicii de comunicații electronice destinate publicului ar trebui să ia măsurile tehnice și organizatorice necesare pentru a asigura securitatea serviciilor sale. Fără a aduce atingere Directivei 95/46/CE, aceste măsuri ar trebui să garanteze atât accesibilitatea datelor cu caracter personal numai pentru personalul autorizat și numai în scopuri autorizate de lege, cât și protecția datelor cu caracter personal stocate sau transmise, precum și protecția rețelei și a serviciilor. În plus, ar trebui stabilită o politică de

⁽¹⁾ JO L 36, 7.2.1987, p. 31.

⁽²⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

securitate referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal, în vederea identificării elementelor vulnerabile din sistem, și ar trebui desfășurate acțiuni periodice de monitorizare, de prevenire, de remediere și de atenuare.

(58) Autoritățile naționale competente ar trebui să promoveze interesele cetățenilor, printre altele contribuind la garantarea unui nivel ridicat de protecție a datelor cu caracter personal și a vieții private. În acest scop, autoritățile naționale competente ar trebui să dispună de mijloacele necesare pentru a-și îndeplini atribuțiile, inclusiv de date complete și fiabile privind incidentele de securitate reale care au cauzat compromiterea datelor cu caracter personal ale utilizatorilor. Autoritățile naționale competente ar trebui să monitorizeze măsurile luate și să difuzeze cele mai bune practici în rândul furnizorilor de servicii publice de comunicații electronice. Din acest motiv, furnizorii ar trebui să mențină un inventar al cazurilor de încălcare a securității datelor cu caracter personal, pentru a permite efectuarea unor analize și evaluări suplimentare de către autoritățile naționale competente.

(59) Legislația comunitară stabilește îndatoriri pentru controlorii de date privind procesarea datelor cu caracter personal, inclusiv o obligație de a implementa măsuri tehnice și organizatorice adecvate de protecție împotriva, de exemplu, a pierderii datelor. Cerințele de informare în caz de încălcare a securității datelor prezente în Directiva 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) prevăd o structură pentru anunțarea autorităților competente și a indivizilor implicați în cazul în care datele cu caracter personal au fost totuși compromise. Aceste cerințe de notificare se limitează la încălcările securității datelor care se petrec în sectorul comunicațiilor electronice. Totuși, informarea cu privire la încălcarea securității datelor reflectă un interes general al cetățenilor de a fi înștiințați cu privire la încălcările securității care pot avea drept rezultat pierderea sau compromiterea datelor cu caracter personal și cu privire la precauțiile disponibile sau recomandabile pe care le pot lua pentru a minimiza pierderile economice posibile sau prejudiciul social care poate rezulta în urma unui caz de încălcare a securității de acest tip. Este clar că interesul cetățenilor de a fi informați nu se limitează la sectorul comunicațiilor electronice și prin urmare ar trebui introduse cu prioritate la nivel comunitar cerințe obligatorii explicite de notificare aplicabile în toate sectoarele. Până la realizarea unei reexaminări de către Comisie a întregii legislații comunitare din domeniu, Comisia, în consultare cu Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor, ar trebui să ia fără întârziere măsurile potrivite pentru a încuraja aplicarea în întreaga Comunitate a principiilor care stau la baza normelor referitoare la anunțarea cazurilor de încălcare a securității datelor din Directiva 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice), indiferent de sector sau de tipul datelor.

(60) Autoritățile naționale competente ar trebui să monitorizeze măsurile luate și să difuzeze cele mai bune practici în rândul furnizorilor de servicii de comunicații electronice destinate publicului.

(61) O încălcare a securității datelor cu caracter personal, dacă nu este soluționată la timp și într-un mod adecvat, poate duce la pierderi economice substanțiale și la daune sociale pentru abonatul sau persoana în cauză. Prin urmare, îndată ce observă faptul că a avut loc o astfel de încălcare, furnizorul serviciilor de comunicații electronice destinate publicului ar trebui să anunțe autoritatea națională competentă cu privire la această încălcare. Abonaților sau indivizilor a căror viață privată sau ale căror date ar putea fi afectate negativ de o astfel de încălcare ar trebui să li se trimită fără întârziere o notificare pentru a putea să ia măsurile de precauție necesare. Ar trebui să se considere că o încălcare a securității datelor afectează negativ datele sau viața privată a abonaților sau a indivizilor dacă implică, de exemplu, un furt de identitate sau fraudă legată de identitate, vătămarea corporală, umilința gravă sau compromiterea reputației legate de furnizarea unor servicii de comunicații la dispoziția publicului în Comunitate. Notificarea ar trebui să includă informații privind măsurile luate de către furnizor pentru a soluționa încălcarea securității, precum și recomandări pentru abonatul sau individul afectat.

(62) Atunci când pun în aplicare măsurile de transpunere a Directivei 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice), autoritățile și instanțele statelor membre nu ar trebui să interpreteze dreptul lor național numai în concordanță cu respectiva directivă, ci ar trebui să se asigure, de asemenea, că nu se bazează pe o interpretare a respectivei directive care ar fi în conflict cu alte drepturi fundamentale sau principii generale de drept comunitar, cum ar fi principiul proporționalității.

(63) Ar trebui prevăzută adoptarea unor măsuri de punere în aplicare privind circumstanțele, formatul și procedurile aplicabile cerințelor de informare și notificare pentru a atinge un nivel adecvat de protecție a confidențialității și de securitate a datelor cu caracter personal transmise sau prelucrate în legătură cu utilizarea rețelelor de comunicații electronice pe piața internă.

(64) La stabilirea de norme detaliate privind formatul și procedurile aplicabile notificării încălcărilor în materie de date cu caracter personal, ar trebui să se acorde atenția cuvenită circumstanțelor în care a avut loc încălcarea, stabilindu-se inclusiv dacă datele cu caracter personal au fost protejate sau nu prin măsuri tehnice de protecție corespunzătoare, în vederea limitării efective a posibilității reapariției fraudelor de identitate sau a altor forme de utilizare necorespunzătoare. În plus, astfel de norme și proceduri ar trebui să țină cont de interesele legitime ale autorităților de aplicare a legii în cazurile în care divulgarea timpurie a delictului ar putea afecta în mod inutil investigarea circumstanțelor unei încălcări a securității.

(65) Programele informatice care monitorizează în secret acțiunile utilizatorului sau subminează funcționarea echipamentului terminal al utilizatorului în beneficiul unui terț („spyware”) reprezintă o adevărată amenințare pentru confidențialitatea datelor utilizatorilor, la fel ca virusii. Este necesar să se asigure un nivel ridicat și uniform pentru protecția sferei private a utilizatorilor, indiferent dacă programele de spionaj nedorite sau virusii sunt descărcați din neatenție prin rețelele de comunicații electronice sau

dacă sunt furnizați și instalați, în programe informatice distribuite prin alte medii externe de colectare a datelor, precum CD-urile, CD-ROM-urile sau cheile USB. Statele membre ar trebui să încurajeze furnizarea de informații către utilizatorii finali cu privire la măsurile de precauție pe care le au la dispoziție și ar trebui să îi încurajeze să ia măsurile necesare pentru a-și proteja echipamentele terminale împotriva virusurilor și a programelor spyware.

- (66) Terții ar putea dori să stocheze informații cu privire la echipamentul unui utilizator sau să obțină acces la informațiile deja stocate dintr-un număr de motive, care pot varia de la motive legitime (de exemplu, anumite tipuri de cookies) la cele care privesc intruziunile nejustificate în sfera privată (de exemplu, programele spyware sau virusii). Prin urmare, este de importanță capitală ca utilizatorilor să li se furnizeze informații clare și complete în momentul în care doresc să efectueze o activitate care poate rezulta într-o asemenea stocare sau accesare nedorită. Metodele folosite pentru furnizarea informațiilor și oferirea dreptului de refuz ar trebui să fie cât mai prietenoase cu putință. Derogarea de la obligația de a furniza informații și de a oferi dreptul de a refuza ar trebui să se limiteze la situațiile în care stocarea tehnică sau accesul sunt strict necesare pentru scopul legitim de a permite folosirea unui serviciu specific solicitat explicit de abonat sau de utilizator. În cazul în care acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic și eficient, în conformitate cu dispozițiile aplicabile din Directiva 95/46/CE, acordul utilizatorului privind procesarea se poate exprima prin folosirea setărilor adecvate ale unui browser sau ale unei alte aplicații. Asigurarea respectării acestor cerințe ar trebui eficientizată prin acordarea unor puteri extinse autorităților naționale competente.
- (67) Măsurile de protecție a abonaților împotriva încălcării dreptului la viață privată prin comunicări nesolicitate inițiate prin intermediul poștei electronice în scopul comercializării directe ar trebui să se aplice și mesajelor de tip SMS sau MMS, precum și altor aplicații similare acestora.
- (68) Furnizorii de servicii de comunicații electronice fac investiții substanțiale pentru a combate comunicațiile comerciale nesolicitate („spam”). Aceștia sunt avantajați în comparație cu utilizatorii finali întrucât posedă cunoștințele și resursele necesare detectării și identificării spammerilor. Furnizorii de servicii de poștă electronică și furnizorii de alte servicii ar trebui, prin urmare, să aibă posibilitatea de a iniția acțiuni legale împotriva spammerilor și de a proteja în acest fel interesele clienților ca parte a propriilor interese legitime de afaceri.
- (69) Necesitatea de a asigura un nivel adecvat de protecție a confidențialității și a datelor cu caracter personal transmise și prelucrate în legătură cu utilizarea de rețele de comunicații electronice în Comunitate cere competențe efective de punere în aplicare și executare pentru a furniza stimulente adecvate pentru respectarea dispozițiilor. Autoritățile naționale competente și, acolo unde este cazul, alte organisme naționale relevante ar trebui să aibă suficiente competențe și resurse pentru a investiga cazurile de

nerespectare în mod eficient, având inclusiv competența de a obține orice informație relevantă necesară pentru a lua decizii privind plângerile și pentru a impune sancțiuni în cazurile de nerespectare.

- (70) În vederea punerii în aplicare și a executării dispozițiilor prezentei directive este nevoie deseori de cooperare între autoritățile naționale de reglementare din două sau mai multe state membre, de exemplu pentru combaterea difuzării transfrontaliere a mesajelor spam și a programelor spyware. Pentru a asigura cooperarea eficientă și rapidă în astfel de cazuri, autoritățile naționale competente ar trebui să definească o serie de proceduri, de exemplu referitoare la volumul și formatul informațiilor schimbate între autorități sau la termenele-limită care trebuie respectate, care să facă obiectul unei examinări din partea Comisiei. Astfel de proceduri vor permite, de asemenea, armonizarea obligațiilor rezultate pentru actorii de pe piață, contribuind la crearea unor condiții egale de concurență în Comunitate.
- (71) Cooperarea și asigurarea respectării normelor la nivel transfrontalier ar trebui consolidate, în conformitate cu mecanismele comunitare transfrontaliere existente de asigurare a aplicării acestora, precum mecanismul stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 2006/2004 (regulamentul privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului) ⁽¹⁾, printr-un amendament la respectivul regulament.
- (72) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a Directivei 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal) și a Directivei 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) ar trebui adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽²⁾.
- (73) În special, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte măsuri de punere în aplicare privind accesul efectiv la serviciile „112”, precum și amendamente care să adapteze anexele la progresul tehnic sau la schimbarea cererii de pe piață. Ar trebui, de asemenea, să fie împuternicită să adopte măsuri de punere în aplicare privind cerințele de informare și notificare și securitatea prelucrării. Deoarece aceste măsuri au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale Directivei 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal) și ale Directivei 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) prin completarea acestora cu noi elemente neesențiale, acestea trebuie să fie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE. Având în vedere că, în anumite situații excepționale, aplicarea procedurii de reglementare cu control în termenele normale ar putea împiedica adoptarea la timp a măsurilor de punere în aplicare, Parlamentul European, Consiliul și Comisia ar trebui să acționeze rapid pentru a asigura adoptarea la timp a măsurilor respective.

⁽¹⁾ JO L 364, 9.12.2004, p. 1.

⁽²⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

- (74) Atunci când adoptă măsurile de punere în aplicare privind securitatea prelucrării datelor, Comisia ar trebui să consulte toate autoritățile și organizațiile europene relevante [Agenția Europeană pentru Securitatea Rețelelor Informatice și a Datelor (ENISA), Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor și Grupul de lucru pentru protecția persoanelor în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal instituit în temeiul articolului 29 din Directiva 95/46/CE], precum și alte părți interesate, în special pentru a fi informată cu privire la cele mai bune mijloace tehnice și economice disponibile în scopul îmbunătățirii punerii în aplicare a Directivei 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice).
- (75) Prin urmare, Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal) și Directiva 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) ar trebui modificate în consecință.
- (76) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional pentru o mai bună legiferare ⁽¹⁾, statele membre sunt încurajate să stabilească, pentru ele însele și în interesul Comunității, propriile lor tabele, care să ilustreze, în măsura în care este posibil, concordanța dintre Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal) și Directiva 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) și măsurile de transpunere și să le facă publice,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări ale Directivei 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal)

Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal) se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 1

Obiectul și domeniul de aplicare

(1) În cadrul definit de Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru), prezenta directivă se referă la furnizarea de rețele și servicii de comunicații electronice utilizatorilor finali. Scopul este asigurarea de servicii de bună calitate accesibile publicului în toată Comunitatea, printr-o concurență și opțiuni efective, și de a trata cazurile în care nevoile utilizatorilor finali nu sunt îndeplinite în mod satisfăcător de către piață. Directiva prevede, de asemenea, o serie de dispoziții privind anumite aspecte referitoare la echipamentul terminal, inclusiv dispoziții destinate a facilita accesul utilizatorilor finali cu handicap.

(2) Prezenta directivă stabilește drepturile utilizatorilor finali și obligațiile corespunzătoare întreprinderilor care furnizează rețele și servicii de comunicații electronice destinate

publicului. În ce privește furnizarea de servicii universale pe o piață deschisă și concurențială, prezenta directivă definește setul minim de servicii de o calitate specificată, accesibilă tuturor utilizatorilor finali, la un preț accesibil, luându-se în considerare condițiile specifice naționale, fără a denatura concurența. Prezenta directivă prevede, de asemenea, obligații privind furnizarea anumitor servicii obligatorii.

(3) Prezenta directivă nu dispune și nu interzice existența unor condiții impuse de furnizorii de servicii publice de comunicații electronice pentru limitarea accesului utilizatorilor finali la servicii și aplicații și/sau a utilizării acestora, în cazul că sunt permise de legislația națională și respectă legislația comunitară, dar stabilește o obligație de a furniza informații cu privire la limitările respective. Măsurile luate la nivel național cu privire la accesul utilizatorilor finali la servicii și aplicații și la utilizarea acestora prin intermediul rețelelor de comunicații electronice respectă drepturile și libertățile fundamentale ale persoanelor fizice, inclusiv în ceea ce privește confidențialitatea și dreptul la un proces echitabil, astfel cum este definit la articolul 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

(4) Dispozițiile cuprinse în prezenta directivă referitoare la drepturile utilizatorilor finali se aplică fără a aduce atingere normelor comunitare privind protecția consumatorilor, în special Directivelor 93/13/CEE și 97/7/CE, precum și normelor naționale în conformitate cu legislația comunitară.”

2. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) litera (b) se elimină;

(b) literele (c) și (d) se înlocuiesc cu următorul text:

„(c) «serviciu de telefonie destinat publicului» înseamnă un serviciu pus la dispoziția publicului în scopul inițierii și primirii, în mod direct sau indirect, de apeluri naționale sau naționale și internaționale prin utilizarea unui număr sau a mai multor numere din planul național sau internațional de numerotație;

(d) «numărul geografic» înseamnă un număr dintr-un plan național de numerotație telefonică din care o parte din structura numerică cuprinde o semnificație geografică utilizată pentru dirijarea apelurilor către locația fizică a punctului terminal al rețelei (NTP);”;

(c) litera (e) se elimină;

(d) litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) «numărul nongeografic» înseamnă un număr dintr-un plan național de numerotație telefonică care nu este un număr geografic. Acesta include, *inter alia*, numerele alocate serviciilor de telefonie mobilă, numerele gratuite și numerele cu tarif special.”

⁽¹⁾ JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

3. Articolul 4 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 4

Furnizarea accesului la un post fix și furnizarea de servicii telefonice

(1) Statele membre se asigură că toate cererile rezonabile de conectare de la o locație fixă la o rețea publică de comunicații sunt satisfăcute de cel puțin o întreprindere.

(2) Conexiunea realizată permite comunicații vocale, prin fax și comunicații de date, la viteze de transfer al datelor suficient de ridicate pentru a permite un acces funcțional la internet, luând în considerare tehnologiile cel mai des folosite de majoritatea abonaților, precum și posibilitățile tehnice.

(3) Statele membre se asigură că toate cererile rezonabile de furnizare a unui serviciu de telefonie destinată publicului prin conectarea la rețeaua menționată la alineatul (1), serviciu care permite efectuarea și primirea de apeluri naționale și internaționale, sunt satisfăcute de cel puțin o întreprindere.”

4. La articolul 5, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Registrele abonaților telefonici menționate la alineatul (1) cuprind, sub rezerva dispozițiilor articolului 12 din Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (*), toți abonații la serviciile de telefonie destinate publicului.

(*) JO L 201, 31.7.2002, p. 37.”

5. Titlul articolului 6 și articolul 6 alineatul (1) se înlocuiesc cu următorul text:

„Posturi telefonice publice cu plată și alte puncte publice de acces la telefonia vocală

(1) Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare pot impune întreprinderilor obligații privind furnizarea de posturi telefonice publice cu plată sau de alte puncte publice de acces la telefonia vocală pentru a satisface nevoile rezonabile ale utilizatorilor finali în ceea ce privește acoperirea geografică, numărul de posturi telefonice sau de alte puncte de acces, accesibilitatea pentru utilizatorii finali cu handicap și calitatea serviciilor.”

6. Articolul 7 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 7

Măsurile pentru utilizatorii finali cu handicap

(1) Cu excepția situației în care în capitolul IV se specifică cerințe care au un efect echivalent, statele membre adoptă măsuri specifice pentru a se asigura că accesul la serviciile identificate la articolul 4 alineatul (3) și la articolul 5

pentru utilizatorii finali cu handicap, precum și disponibilitatea acestora sunt la un nivel echivalent celui de care beneficiază ceilalți utilizatori finali. Statele membre pot obliga autoritățile naționale de reglementare să evalueze nevoia generală și cerințele specifice, inclusiv sfera de aplicare și forma concretă a acestor măsuri specifice pentru utilizatorii finali cu handicap.

(2) Statele membre pot adopta măsuri specifice, luând în considerare condițiile naționale, astfel încât să poată beneficia și utilizatorii finali cu handicap de oferta întreprinderilor și a furnizorilor de servicii disponibilă majorității utilizatorilor finali.

(3) La adoptarea măsurilor menționate la alineatele (1) și (2), statele membre încurajează respectarea normelor și a specificațiilor relevante publicate în conformitate cu articolele 17 și 18 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).”

7. La articolul 8 se adaugă următorul alineat:

„(3) Atunci când o întreprindere desemnată în conformitate cu alineatul (1) are intenția să cedeze o parte importantă sau toate activele rețelelor de acces local către o entitate juridică diferită aparținând altui proprietar, aceasta va informa în prealabil și în timp util autoritatea națională de reglementare pentru a-i permite acestuia să evalueze efectul tranzacției dorite asupra furnizării accesului la un punct fix și a serviciilor de telefonie în temeiul articolului 4. Autoritatea națională de reglementare poate impune, modifica sau retrage anumite obligații specifice în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2002/20/CE (directiva privind autorizarea).”

8. La articolul 9, alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Autoritățile naționale de reglementare monitorizează evoluția și nivelul tarifelor cu amănuntul pentru serviciile identificate la articolele 4-7 ca fiind sub incidența obligațiilor de serviciu universal și ca fiind furnizate fie de către întreprinderi desemnate, fie, dacă nu este desemnată nicio întreprindere pentru furnizarea acestor servicii, de întreprinderi disponibile pe piață, în special față de prețurile și veniturile consumatorilor la nivel național.

(2) Statele membre pot cere, având în vedere condițiile naționale, ca întreprinderile desemnate să ofere consumatorilor opțiuni tarifare sau pachete tarifare diferite de cele oferite în condiții comerciale normale, în special pentru a garanta că persoanele cu venituri mici sau cu nevoi sociale speciale nu sunt împiedicate să acceseze rețeaua la care se face referire la articolul 4 alineatul (1) sau să utilizeze serviciile identificate la articolul 4 alineatul (3) și la articolele 5, 6 și 7 ca fiind sub incidența obligațiilor de serviciu universal și ca fiind furnizate de către întreprinderi desemnate.”

9. La articolul 11, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Autoritățile naționale de reglementare pot să stabilească obiective de performanță pentru întreprinderile cu obligații de serviciu universal. Astfel autoritățile naționale de reglementare țin cont de punctele de vedere ale părților interesate, în special astfel cum se menționează la articolul 33.”

10. Titlul capitolului III se înlocuiește cu următorul text:

„CONTROALE DE REGLEMENTARE A ÎNTREPRINDERILOR CU PUTERE SEMNIFICATIVĂ PE ANUMITE PIEȚE CU AMĂNUNTUL”.

11. Articolul 16 se elimină.

12. Articolul 17 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre asigură faptul că autoritățile naționale de reglementare impun obligații de reglementare corespunzătoare întreprinderilor identificate ca având putere semnificativă pe o anumită piață cu amănuntul în conformitate cu articolul 14 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru) conform căreia:

(a) în cazul în care, în urma unei analize de piață efectuate în conformitate cu articolul 16 din Directiva 2002/21/EC (directiva-cadru), o autoritate națională de reglementare constată că o anumită piață cu amănuntul identificată în conformitate cu articolul 15 din respectiva directivă, nu există concurență efectivă; și

(b) în cazul în care autoritatea națională de reglementare ajunge la concluzia că obligațiile impuse în temeiul articolelor 9-13 din Directiva 2002/19/CE (directiva privind accesul) nu ar asigura realizarea obiectivelor prevăzute la articolul 8 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).”;

(b) alineatul (3) se elimină.

13. Articolele 18 și 19 se elimină.

14. Articolele 20-23 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 20

Contractele

(1) Statele membre se asigură că, în cazul abonării la servicii care furnizează conectarea la o rețea publică de comunicații și/sau la servicii de comunicații electronice destinate publicului, consumatorii și alți utilizatori finali care solicită acest lucru au dreptul la un contract încheiat cu una sau mai multe întreprinderi care furnizează asemenea conectare și/sau servicii. Contractul precizează într-o formă clară, inteligibilă și ușor accesibilă, cel puțin:

(a) datele de identitate și adresa întreprinderii;

(b) serviciile furnizate, inclusiv, în special:

— asigurarea sau nu a accesului la servicii de urgență și a informațiilor privind localizarea apelantului și/sau orice limitare a furnizării serviciilor de urgență în conformitate cu articolul 26;

— informațiile legate de orice alte condiții care limitează accesul la servicii și aplicații și/sau utilizarea acestora, atunci când aceste condiții sunt permise de legislația națională în conformitate cu dreptul comunitar;

— nivelul minim de calitate a serviciilor oferite, și anume timpul necesar pentru conectarea inițială și, atunci când este cazul, alți indicatori de calitate a serviciului, astfel cum sunt definiți de autoritățile de reglementare naționale;

— informații cu privire la orice proceduri aplicate de întreprindere pentru măsurarea și modelarea traficului în așa fel încât să se evite utilizarea conexiunii la capacitate maximă sau aglomerarea acesteia, precum și informații cu privire la modul în care aceste proceduri ar putea influența calitatea serviciilor;

— tipurile de servicii de întreținere oferite și de servicii de asistență pentru clienți furnizate, precum și metodele de a contacta aceste servicii;

— orice restricții impuse de furnizor privind utilizarea echipamentului terminal furnizat;

(c) atunci când există o obligație în temeiul articolului 25, opțiunile abonatului privind înscrierea sau nu a datelor sale cu caracter personal într-un registru al abonaților și datele vizate;

(d) informații despre prețurile și tarifele practicate, mijloacele prin care se pot obține informații actualizate privind toate tarifele aplicabile și cheltuielile pentru întreținere, metodele de plată puse la dispoziție și orice diferențe de costuri implicate de metodele de plată;

(e) durata contractului și condițiile de reînnoire și de încetare a serviciilor și a contractului, inclusiv:

— orice utilizare sau durată minimă necesară pentru a beneficia de condiții promoționale;

— orice cheltuieli privind portabilitatea numerelor și a altor identificatori;

— orice costuri datorate la încetarea contractului, inclusiv orice recuperare a costurilor în ceea ce privește echipamentul terminal;

(f) eventualele compensații și formule de rambursare care se aplică în cazul în care nu sunt îndeplinite nivelurile de calitate a serviciilor prevăzute de contract;

- (g) metodele de inițiere a procedurilor de soluționare a litigiilor, în conformitate cu articolul 34;
- (h) tipul de acțiune care poate fi adoptată de către întreprindere ca răspuns la incidentele sau amenințările și vulnerabilitățile privind securitatea sau integritatea.

De asemenea, statele membre pot solicita ca în contract să fie incluse toate informațiile care ar putea fi furnizate de către autoritățile publice relevante în acest scop cu privire la utilizarea rețelilor și a serviciilor de comunicații electronice pentru a se implica în activități ilegale sau pentru a disemina conținuturi dăunătoare, precum și cu privire la mijloacele de protecție împotriva riscurilor la adresa siguranței personale, a vieții private și a datelor cu caracter personal, menționate la articolul 21 alineatul (4) și relevante pentru serviciile furnizate.

(2) Statele membre se asigură că abonații au dreptul de a denunța unilateral contractul fără penalități în urma primirii notificării privind modificările aduse condițiilor contractuale propuse de către întreprinderile furnizoare de servicii și/sau rețele de comunicații electronice. Abonaților le sunt notificate în timp util, cu cel puțin o lună înainte, aceste modificări, și sunt informați asupra dreptului lor de a denunța unilateral contractul, fără penalități, în cazul în care nu acceptă noile condiții. Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare pot stabili formatul unor astfel de notificări.

Articolul 21

Transparența și publicarea informațiilor

(1) Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare dispun de competența de a obliga întreprinderile furnizoare de rețele publice de comunicații electronice și/sau servicii de comunicații electronice destinate publicului să publice informații transparente, comparabile, adecvate și actualizate cu privire la prețurile și tarifele aplicabile, la toate redevențele legate de rezilierea unui contract și informații cu privire la condițiile standard pentru obținerea accesului și utilizarea serviciilor furnizate utilizatorilor finali și consumatorilor în conformitate cu anexa II. Aceste informații se publică într-o formă clară, completă și ușor accesibilă. Autoritățile naționale de reglementare pot stabili cerințe suplimentare privind forma în care astfel de informații să fie publicate.

(2) Autoritățile naționale de reglementare încurajează furnizarea de informații comparabile pentru a permite utilizatorilor finali și consumatorilor să realizeze o evaluare independentă a costurilor schemelor alternative de utilizare, de exemplu prin intermediul ghidurilor interactive sau al unor tehnici asemănătoare. În cazul în care aceste resurse nu sunt disponibile pe piață gratuit sau la un preț rezonabil, statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare sunt în măsură să pună la dispoziție astfel de ghiduri sau tehnici, fie direct, fie prin intermediul unui contract de achiziții publice cu un terț. Terții au dreptul de a utiliza în mod gratuit informațiile publicate de întreprinderile furnizoare de rețele și/sau servicii de comunicații electronice disponibile publicului în scopul de a comercializa sau de a pune la dispoziție astfel de ghiduri interactive sau tehnici similare.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare pot să oblige întreprinderile furnizoare de rețele publice de comunicații electronice și/sau servicii de comunicații electronice disponibile publicului, *inter alia*:

- (a) să furnizeze informații privind tarifele aplicabile abonaților privind orice număr sau serviciu supus unor condiții speciale de tarificare; cu privire la anumite categorii de servicii, autoritățile naționale de reglementare pot solicita ca astfel de informații să fie furnizate imediat înaintea conectării apelului;
- (b) să informeze abonații cu privire la orice schimbare de acces la serviciile de urgență sau la informațiile privind localizarea apelantului în cadrul serviciului la care sunt abonați;
- (c) să informeze abonații cu privire la orice schimbare a condițiilor care limitează accesul la servicii și aplicații și/sau utilizarea acestora, atunci când aceste condiții sunt permise de legislația națională în conformitate cu dreptul comunitar;
- (d) să furnizeze informații cu privire la orice proceduri aplicate de furnizor pentru măsurarea și modelarea traficului în așa fel încât să se evite utilizarea conexiunii la capacitate maximă sau aglomerarea acesteia, precum și la modul în care aceste proceduri ar putea influența calitatea serviciului;
- (e) să informeze utilizatorii privind dreptul acestora de a decide dacă includ sau nu datele lor cu caracter personal într-un registru al abonaților sau cu privire la tipurile de date vizate în conformitate cu articolul 12 din Directiva 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice); și
- (f) să informeze cu regularitate abonații cu handicap privind detaliile produselor și serviciilor care li se adresează.

Dacă se consideră potrivit, autoritățile naționale de reglementare pot promova măsuri de autoreglementare sau de coreglementare înainte impunerii vreunei obligații.

(4) Statele membre pot solicita ca întreprinderile menționate la alineatul (3) să distribuie gratuit informații de interes public abonaților existenți sau noi atunci când este cazul, prin aceleași mijloace care sunt utilizate în mod normal de acestea pentru comunicarea cu abonații. În acest caz, astfel de informații sunt furnizate într-o formă standardizată de autoritățile publice relevante și privesc, *inter alia*, următoarele aspecte:

- (a) cele mai frecvente utilizări ale serviciilor de comunicații electronice pentru a se implica în activități ilegale sau pentru a disemina conținuturi dăunătoare, în special atunci când acestea ar putea aduce atingere respectării drepturilor și libertăților celorlalți, inclusiv încălcări ale drepturilor de autor și ale drepturilor conexe și consecințele juridice ale acestora; și

- (b) mijloacele de protecție împotriva riscurilor la adresa siguranței personale, a vieții private și a datelor cu caracter personal aferente utilizării serviciilor de comunicații electronice.

Articolul 22

Calitatea serviciului

(1) După luarea în considerare a opiniilor părților interesate, statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare pot solicita întreprinderilor care oferă servicii și/sau rețele de comunicații electronice destinate publicului să publice, pentru utilizatorii finali, informații comparabile, adecvate și actualizate privind calitatea serviciilor acestora și privind măsurile adoptate pentru a asigura un acces echivalent pentru utilizatorii finali cu handicap. Aceste informații sunt transmise înainte de publicare, la cerere, autorităților naționale de reglementare.

(2) Autoritățile naționale de reglementare pot specifica, *inter alia*, indicatorii care trebuie măsurați cu privire la calitatea serviciilor, precum și conținutul, forma și metoda de publicare a informațiilor, inclusiv posibilele mecanisme de certificare a calității, pentru a asigura accesul utilizatorilor finali, inclusiv al celor cu handicap, la informații complete, comparabile, certe și ușor de folosit. Dacă este cazul, se pot folosi indicatorii, definițiile și metodele de măsurare din anexa III.

(3) Pentru a preveni degradarea serviciului și obstrucționarea sau încetinirea traficului în rețele, statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare pot să impună unei întreprinderi sau întreprinderilor furnizoare de rețele publice de comunicații un set minim de cerințe privind calitatea serviciului.

Autoritățile naționale de reglementare furnizează Comisiei, în timp util înainte de stabilirea unor astfel de cerințe, un rezumat al motivelor acțiunii, cerințele preconizate și derularea propusă a acțiunii. Aceste informații se pun, de asemenea, la dispoziția Organismului Autorităților Europene de Reglementare pentru Comunicații Electronice (OAREC). Comisia poate, după examinarea acestor informații, să facă observații sau recomandări pe marginea lor, în special să se asigure că cerințele avute în vedere nu afectează negativ funcționarea pieței interne. Autoritățile naționale de reglementare țin seama într-o cât mai mare măsură de observațiile sau de recomandările Comisiei atunci când iau o decizie asupra cerințelor.

Articolul 23

Disponibilitatea serviciilor

Statele membre adoptă toate măsurile necesare pentru asigurarea disponibilității maxime posibile a serviciilor de telefonie destinate publicului furnizate prin rețele publice de comunicații în cazul unei distrugerii a rețelei din cauza catastrofelor sau în cazuri de forță majoră. Statele membre se asigură că întreprinderile furnizoare de servicii de telefonie

destinate publicului iau toate măsurile necesare pentru a garanta un acces neîntrerupt la serviciile de urgență.”

15. Se introduce următorul articol:

„Articolul 23a

Asigurarea accesului echivalent și a posibilității de a opta echivalente pentru utilizatorii finali cu handicap

(1) Statele membre însărcinează autoritățile naționale competente să stabilească, dacă este necesar, cerințele care trebuie respectate de către întreprinderile furnizoare de servicii de comunicații electronice destinate publicului astfel încât utilizatorii cu handicap:

- (a) să poată avea un acces la servicii de comunicații electronice echivalent celui de care beneficiază majoritatea utilizatorilor finali; și
- (b) să beneficieze de posibilitatea de a opta între întreprinderile și serviciile disponibile pentru majoritatea utilizatorilor finali.

(2) Pentru a putea să adopte și să pună în aplicare măsuri specifice pentru utilizatorii finali cu handicap, statele membre încurajează punerea la dispoziție a echipamentului terminal care să ofere funcțiile și serviciile necesare.”

16. Articolul 25 se modifică după cum urmează:

- (a) titlul se înlocuiește după cum urmează:

„Serviciile de informații privind abonații”;

- (b) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că abonații la serviciile de telefonie destinate publicului au dreptul de a figura în registrul abonaților prevăzut la articolul 5 alineatul (1) litera (a) și de a le fi puse la dispoziția furnizorilor de servicii de informații privind abonații și/sau de registre de abonați informațiile proprii în conformitate cu alineatul (2).”;

- (c) alineatele (3), (4) și (5) se înlocuiesc cu următorul text:

„(3) Statele membre se asigură că toți utilizatorii finali cărora li se asigură un serviciu de telefonie destinat publicului pot avea acces la serviciile de informații privind abonații. Autoritățile naționale de reglementare pot impune obligații și condiții întreprinderilor care controlează accesul utilizatorilor finali pentru furnizarea de servicii de informații privind abonații în conformitate cu dispozițiile articolului 5 din Directiva 2002/19/CE (directiva privind accesul). Astfel de obligații și condiții sunt obiective, echitabile, nediscriminatorii și transparente.

(4) Statele membre nu mențin nici un fel de restricții normative care să împiedice utilizatorii finali dintr-un stat membru să aibă acces direct la serviciul de informații privind abonații dintr-un alt stat membru prin apel vocal sau SMS și adoptă măsuri pentru a asigura acest acces în conformitate cu articolul 28.

(5) Alineatele (1)-(4) se aplică sub rezerva cerințelor din legislația comunitară privind protecția datelor cu caracter personal și a vieții private, în special articolul 12 din Directiva 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice)."

17. Articolele 26 și 27 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 26

Serviciile de urgență și numărul european unic pentru apelurile de urgență

(1) Statele membre se asigură că toți utilizatorii finali ai serviciilor menționate la alineatul (2), inclusiv utilizatori ai telefoanelor publice cu plată, pot apela gratuit și fără să fie necesară utilizarea unui mijloc de plată, serviciile de urgență formând numărul european unic pentru apelurile de urgență «112» și numere naționale pentru apelurile de urgență stabilite de către statele membre.

(2) Statele membre, în consultare cu autoritățile naționale de reglementare, serviciile de urgență și furnizorii, se asigură că întreprinderile care furnizează utilizatorilor finali un serviciu de comunicații electronice pentru efectuarea apelurilor naționale către un număr sau mai multe numere din planul național de numerotație oferă acces la serviciile de urgență.

(3) Statele membre se asigură că apelurile la numărul european unic pentru apelurile de urgență «112» primesc un răspuns adecvat, în modul cel mai potrivit cu organizarea națională a sistemelor de urgențe. Aceste apeluri sunt tratate și primesc răspunsuri cel puțin la fel de repede și la fel de eficient ca apelurile la numărul (numerele) național(e) pentru apelurile de urgență, acolo unde acestea sunt în continuare în uz.

(4) Statele membre se asigură că accesul utilizatorilor finali cu handicap la serviciile de urgență este echivalent cu cel de care beneficiază ceilalți utilizatori finali. Măsurile adoptate în vederea garantării faptului că utilizatorii finali cu handicap pot accesa serviciile de urgență, atunci când călătoresc în alt stat membru, se bazează, în măsura posibilului, pe standardele sau specificațiile europene publicate în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolul 17 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru) și nu împiedică statele membre să adopte cerințe suplimentare în vederea îndeplinirii obiectivelor menționate în prezentul articol.

(5) Statele membre se asigură că întreprinderile respective pun la dispoziție, în mod gratuit, informații privind localizarea apelantului autorității care tratează apelurile de urgență imediat ce apelul a ajuns la acea autoritate. Prezenta dispoziție se aplică tuturor apelurilor către numărul european unic

pentru apelurile de urgență «112». Statele membre pot extinde această obligație pentru a acoperi și apelurile către numere de urgență naționale. Autoritățile de reglementare competente prevăd criteriile de acuratețe și fiabilitate ale informațiilor furnizate privind localizarea apelantului.

(6) Statele membre se asigură că cetățenii sunt informați corespunzător despre existența și utilizarea numărului european unic pentru apelurile de urgență «112», în special prin inițiative care vizează în mod specific persoanele care călătoresc între statele membre.

(7) Pentru a asigura accesul eficient la serviciile «112» în statele membre, Comisia, după consultarea OAREC, poate adopta măsuri tehnice de punere în aplicare. Cu toate acestea, aceste măsuri tehnice de punere în aplicare se adoptă fără a aduce atingere și fără a avea un impact asupra organizării serviciilor de urgență care rămâne în competența exclusivă a statelor membre.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 37 alineatul (2).

Articolul 27

Codurile europene de acces la serviciile de telefonie

(1) Statele membre se asigură că «00» este codul standard de acces internațional. Se pot încheia sau menține acorduri speciale care permit efectuarea de apeluri între puncte geografice adiacente aflate de o parte și de alta a frontierei dintre două state membre. Utilizatorii finali din punctele geografice în cauză sunt informați pe deplin cu privire la existența unor asemenea acorduri.

(2) O entitate juridică, stabilită în cadrul Comunității și desemnată de Comisie, are responsabilitatea exclusivă pentru gestionarea Spațiului european de numerotare telefonică (ETNS), inclusiv pentru atribuirea numerelor și promovarea acestuia. Comisia adoptă măsurile de punere în aplicare necesare.

(3) Statele membre se asigură că toate întreprinderile care furnizează servicii de telefonie destinate publicului, permițând apelurile internaționale, tratează toate apelurile, către și dinspre ETNS, la tarife similare cu cele aplicate pentru apelurile către și dinspre alte state membre."

18. Se introduce următorul articol:

„Articolul 27a

Numere armonizate pentru servicii armonizate cu caracter social, inclusiv numărul liniei telefonice de urgență pentru copiii dispăruți

(1) Statele membre promovează numerele specifice din seria de numere care încep cu «116» menționate în Decizia 2007/116/CE a Comisiei din 15 februarie 2007 privind

rezervarea seriei naționale de numere care încep cu «116» ca numere armonizate pentru servicii armonizate cu caracter social (*). Statele membre încurajează furnizarea pe teritoriul lor de servicii pentru care se rezervă astfel de numere.

(2) Statele membre se asigură că utilizatorii finali cu handicap pot avea acces la serviciile corespunzătoare seriei de numere «116» în cea mai mare măsură cu putință. Măsurile luate în vederea facilitării accesului utilizatorilor finali cu handicap la serviciile de acest tip atunci când călătoresc în alt stat membru se bazează pe respectarea standardelor sau a specificațiilor relevante publicate în conformitate articolul 17 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).

(3) Statele membre se asigură că cetățenii sunt informați în mod adecvat în legătură cu existența și utilizarea serviciilor corespunzătoare seriei de numere «116», în special prin inițiative care vizează în mod specific persoanele care călătoresc între statele membre.

(4) În plus față de măsurile cu aplicabilitate generală pentru toate numerele din seria de numere «116» adoptate în temeiul alineatelor (1), (2) și (3), statele membre depun toate eforturile pentru a se asigura că cetățenii au acces la un serviciu de operare a unei linii telefonice de semnalare a cazurilor de copii dispăruți. Respectivul serviciu va fi disponibil la numărul «116000».

(5) Pentru a asigura punerea în aplicare eficientă în statele membre a seriei de numere «116», în special a numărului liniei telefonice pentru semnalarea cazurilor de copii dispăruți «116000», inclusiv accesul utilizatorilor finali cu handicap pe durata deplasării în alte state membre, Comisia, după consultarea OAREC, poate adopta măsuri tehnice de punere în aplicare. Cu toate acestea, aceste măsuri tehnice de punere în aplicare se adoptă fără a aduce atingere și fără a avea un impact asupra organizării acestor servicii, care rămâne în competența exclusivă a statelor membre.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 37 alineatul (2).

(*) JO L 49, 17.2.2007, p. 30.”

19. Articolul 28 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 28

Accesul la numere și servicii

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic și economic, exceptând situația în care un abonat apelat a ales, din motive comerciale, să limiteze accesul apelanților din anumite zone geografice, autoritățile naționale competente iau toate măsurile necesare astfel încât utilizatorii finali:

(a) să poată accesa și utiliza servicii, utilizând numere non-geografice în cadrul Comunității; și

(b) să poată accesa toate numerele furnizate în Comunitate, indiferent de tehnologia și dispozitivele utilizate de operator, inclusiv numerele din planurile naționale de numerotație ale statelor membre, din ETNS și din numerele internaționale gratuite (UIFN).

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente pot solicita întreprinderilor care furnizează rețele publice de comunicații și/sau servicii de comunicații electronice destinate publicului să blocheze, de la caz la caz, accesul la numere sau servicii atunci când acest lucru este justificat din motive de fraudă sau de abuz și să solicite ca, în aceste cazuri, furnizorii de servicii de comunicații electronice să rețină veniturile relevante aferente interconectării sau altor servicii.”

20. Articolul 29 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fără a aduce atingere articolului 10 alineatul (2), statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare pot solicita tuturor întreprinderilor care furnizează servicii de telefonie destinate publicului și/sau acces la rețele publice de comunicații să pună la dispoziția toate sau o parte dintre serviciile suplimentare din anexa I partea B, precum și toate sau o parte dintre serviciile suplimentare enumerate în anexa I partea A.”;

(b) alineatul (3) se elimină.

21. Articolul 30 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 30

Facilitarea schimbării furnizorului

(1) Statele membre se asigură că toți abonații cărora le-au fost alocate numere din planul național de numerotație telefonică își pot păstra numărul (numerele), la cerere, indiferent de întreprinderea care furnizează serviciul, în conformitate cu dispozițiile din anexa I partea C.

(2) Autoritățile naționale de reglementare se asigură că tariful între operatori și/sau furnizori de servicii pentru furnizarea portabilității numerelor este orientată în funcție de costuri și că tarifele plătite direct de către abonați, dacă acestea există, nu au efect disuasiv pentru aceștia în ceea ce privește schimbarea furnizorului de servicii.

(3) Autoritățile naționale de reglementare nu impun, în ce privește portabilitatea numerelor, tarife cu amănuntul care ar denatura concurența, de exemplu prin fixarea unei tarify cu amănuntul specifice sau comune.

(4) Portabilitatea numerelor și activarea ulterioară a acestora sunt executate într-un termen cât mai scurt. În orice caz, abonaților care au încheiat un acord pentru portarea unui număr către o altă întreprindere li se va activa numărul în termen de o zi lucrătoare.

Fără a aduce atingere primului paragraf, autoritățile naționale competente pot să stabilească procesul global al portabilității numerelor, ținând seama de dispozițiile naționale privind contractele, fezabilitatea tehnică și necesitatea de a menține continuitatea serviciului pentru abonat. În orice caz, pierderea serviciului în timpul procesului de portabilitate nu depășește o zi lucrătoare. Autoritățile naționale competente țin seama, de asemenea, atunci când este necesar, de măsurile adecvate pentru a se asigura protecția abonaților pe parcursul procesului de portare și pentru a se asigura că aceștia nu sunt transferați la un alt furnizor împotriva voinței lor.

Statele membre se asigură că sunt prevăzute sancțiunile corespunzătoare împotriva întreprinderilor, inclusiv obligația de a oferi compensații abonaților în cazul întârzierilor survenite în portarea numărului sau în cazul portării abuzive efectuate de acestea sau în numele lor.

(5) Statele membre se asigură că contractele încheiate între consumatori și întreprinderi, care oferă servicii de comunicații electronice, nu prevăd o perioadă contractuală inițială mai mare de 24 de luni. Statele membre se asigură, de asemenea, că întreprinderile oferă utilizatorilor posibilitatea de a încheia un contract cu o durată de cel mult 12 luni.

(6) Fără a aduce atingere niciunei perioade contractuale minime, statele membre se asigură că procedurile și condițiile de încetare a contractului nu acționează ca un mijloc disuasiv în ceea ce privește schimbarea furnizorilor de servicii.”

22. La articolul 31, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre pot impune obligații rezonabile de difuzare («must carry») pentru transmiterea anumitor canale de televiziune și posturi de radio și a unor servicii complementare, în special a unor servicii de accesibilitate care să permită un acces corespunzător al utilizatorilor cu handicap la întreprinderile aflate în jurisdicția lor care administrează rețele de comunicații electronice pentru difuzarea pentru public a canalelor de televiziune și a posturilor de radio, în cazul în care un număr semnificativ de utilizatori finali ai acestor rețele le folosesc ca mijloace principale de recepție a posturilor de radio și a canalelor de televiziune. Obligațiile în cauză se impun numai în cazul în care acestea sunt necesare pentru îndeplinirea obiectivelor de interes general definite pe cât de clar de către fiecare stat membru și sunt proporționale și transparente.

Obligațiile menționate la primul paragraf sunt revizuite de către statele membre cel mai târziu la un an de la 25 mai 2011, cu excepția cazului în care statele membre au efectuat o astfel de revizuire în primii doi ani anteriori.

Statele membre revizuiesc periodic obligațiile de difuzare («must carry»).

23. Articolul 33 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură, după caz, că autoritățile naționale de reglementare iau în considerare opiniile utilizatorilor finali, ale consumatorilor (inclusiv și în special consumatorii cu handicap), ale producătorilor și ale întreprinderilor furnizoare de rețele și servicii de comunicații electronice privind aspecte referitoare la toate drepturile utilizatorilor finali și consumatorilor cu privire la serviciile de comunicații electronice accesibile publicului, în special dacă au un impact semnificativ pe piață.

În special, statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare stabilesc un mecanism de consultare garantând că, în deciziile acestora privind aspecte referitoare la drepturile utilizatorilor finali și ale consumatorilor cu privire la serviciile de comunicații electronice destinate publicului, se acordă atenția cuvenită intereselor consumatorilor cu privire la comunicațiile electronice.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(3) Fără a aduce atingere normelor naționale, în conformitate cu legislația comunitară de promovare a obiectivelor de politică în domeniul culturii și media, precum diversitatea culturală și lingvistică și pluralismul media, autoritățile naționale de reglementare și alte autorități competente pot promova cooperarea între întreprinderile furnizoare de servicii și/sau rețele de comunicații electronice și sectoarele interesate de promovarea conținutului legal prin intermediul rețelelor și al serviciilor de comunicații electronice. Această cooperare poate include, de asemenea, coordonarea informațiilor de interes public care urmează să fie furnizate în temeiul articolului 21 alineatul (4) și al articolului 20 alineatul (1) al doilea paragraf.”

24. La articolul 34, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre asigură punerea la dispoziție a unor proceduri extrajudiciare transparente, nediscriminatorii, simple și necostisitoare pentru soluționarea litigiilor nerezolvate dintre consumatori și întreprinderile furnizoare de rețele și/sau servicii de comunicații electronice, care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, cu privire la condițiile contractuale și/sau la executarea contractelor privind furnizarea de astfel de rețele sau servicii. Statele membre adoptă măsuri pentru a garanta că aceste proceduri permit o soluționare echitabilă și rapidă a litigiilor și pot, dacă acest lucru se justifică, adopta un sistem de rambursare și de compensare. Aceste proceduri permit soluționarea imparțială a litigiilor și nu privează consumatorul de protecția juridică pe care o oferă legislația națională. Statele membre pot extinde aceste obligații la litigiile care implică alți utilizatori finali.”

25. Articolul 35 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 35

Adaptarea anexelor

Măsurile destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive și necesare adaptării anexelor I, II, III și VI la progresele tehnologice sau la evoluția cererii pe piață sunt adoptate de Comisie, în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 37 alineatul (2).”

26. La articolul 36, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Autoritățile naționale de reglementare informează Comisia cu privire la obligațiile de serviciu universal impuse întreprinderilor desemnate ca având obligații de serviciu universal. Orice modificare privind aceste obligații sau privind întreprinderile vizate de dispozițiile prezentei directive este comunicată fără întârziere Comisiei.”

27. Articolul 37 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 37

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru comunicații instituit prin articolul 22 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.”

28. Anexele I, II, III se înlocuiesc cu textul din anexa I la prezenta directivă, iar anexa VI se înlocuiește cu textul din anexa II la prezenta directivă.

29. Anexa VII se elimină.

Articolul 2

Modificări ale Directivei 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice)

Directiva 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Prezenta directivă prevede armonizarea dispozițiilor naționale, lucru necesar în vederea asigurării unui nivel echivalent de protecție a drepturilor și a libertăților fundamentale, în special a dreptului la confidențialitate și la respectarea vieții private, în domeniul prelucrării de date cu caracter personal în sectorul comunicațiilor electronice și a asigurării liberei circulații a acestor date și a serviciilor și echipamentelor de comunicații electronice în interiorul Comunității.”

2. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) «date de localizare» înseamnă orice date prelucrate într-o rețea de comunicații electronice sau prin intermediul unui serviciu de comunicații electronice, care indică poziția geografică a echipamentului terminal al unui utilizator al unui serviciu de comunicații electronice destinat publicului;”

(b) litera (e) se elimină;

(c) se adaugă următoarea literă:

„(h) «încălcările privind securitatea datelor cu caracter personal» înseamnă încălcarea securității având ca rezultat distrugerea accidentală sau ilegală, pierderea, alterarea, divulgarea neautorizată sau accesul neautorizat la datele cu caracter personal transmise, stocate sau prelucrate în alt mod în legătură cu furnizarea de servicii de comunicații electronice destinate publicului în cadrul Comunității.”

3. Articolul 3 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 3

Serviciile vizate

Prezenta directivă se aplică prelucrării de date cu caracter personal legate de furnizarea de servicii de comunicații electronice destinate publicului prin intermediul rețelelor publice de comunicații din cadrul Comunității, inclusiv al rețelelor publice de comunicații care presupun colectarea de date și dispozitive de identificare.”

4. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește după cum urmează:

„**Securitatea prelucrării datelor**”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(1a) Fără a aduce atingere Directivei 95/46/CE, măsurile menționate la alineatul (1) realizează cel puțin următoarele:

— garantează că datele cu caracter personal pot fi accesate exclusiv de personalul autorizat și în scopuri autorizate din punct de vedere juridic;

— protejează datele cu caracter personal stocate sau transmise împotriva distrugerii accidentale sau ilicite, împotriva pierderii sau deteriorării accidentale și împotriva stocării, prelucrării, accesării sau divulgării ilicite; și

- asigură punerea în aplicare a unei politici de securitate în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal.

Autoritățile naționale competente pot să auditeze măsurile adoptate de furnizorii de servicii de comunicații electronice accesibile publicului și să emită recomandări cu privire la cele mai bune practici privind nivelul de securitate care trebuie atins de aceste măsuri.”;

- (c) se adaugă următoarele alineate:

„(3) În cazul unei încălcări a securității datelor cu caracter personal, furnizorul serviciilor de comunicații electronice destinate publicului notifică, fără întârzieri nejustificate, autoritatea națională competentă cu privire la respectiva încălcare.

Atunci când încălcarea securității datelor cu caracter personal ar putea aduce atingere datelor cu caracter personal și vieții private ale unui abonat sau ale unei persoane, furnizorul notifică respectiva încălcare, fără întârzieri nejustificate, abonatului sau persoanei.

Notificarea având ca obiect o încălcare a datelor cu caracter personal către abonatul sau persoana în cauză nu este necesară dacă furnizorul a demonstrat autorității competente, într-un mod pe care aceasta îl consideră satisfăcător, că a aplicat măsuri tehnologice adecvate de protecție și că respectivele măsuri au fost aplicate datelor afectate de încălcarea securității. Astfel de măsuri tehnologice de protecție trebuie să asigure că datele devin neinteligibile persoanelor care nu sunt autorizate să le acceseze.

Fără a aduce atingere obligației furnizorului de a notifica abonații și persoanele în cauză, în cazul în care furnizorul nu a notificat deja abonatul sau persoana cu privire la încălcarea securității datelor cu caracter personal, autoritatea națională competentă poate, după analizarea posibilelor efecte negative ale încălcării, să îi solicite să facă acest lucru.

Notificarea adresată abonatului sau persoanei în cauză cuprinde cel puțin natura încălcării securității datelor cu caracter personal și punctele de contact unde pot fi obținute mai multe informații și recomandă măsuri de atenuare a posibilelor efecte negative ale încălcării securității datelor cu caracter personal. Notificarea adresată autorității naționale competente descrie, de asemenea, consecințele încălcării securității datelor cu caracter personal și măsurile propuse sau adoptate de furnizor în vederea remedierii acesteia.

(4) Sub rezerva oricăror măsuri tehnice de punere în aplicare adoptate în temeiul alineatului (5), autoritățile naționale competente pot să adopte orientări și, atunci când este necesar, să emită instrucțiuni privind circumstanțele în care furnizorii sunt obligați să notifice încălcări ale securității datelor cu caracter personal, privind

formatul unei astfel de notificări și privind maniera în care se va face notificarea. Acestea verifică, de asemenea, dacă furnizorii și-au respectat obligațiile de notificare în temeiul prezentului alineat și aplică sancțiunile corespunzătoare în cazul nerespectării obligațiilor respective.

Furnizorii păstrează o evidență a încălcărilor securității datelor cu caracter personal, care cuprinde o descriere a situației în care a avut loc încălcarea, a efectelor acesteia și a măsurilor de soluționare întreprinse, astfel încât autoritatea națională competentă să poată verifica dacă au fost respectate dispozițiile de la alineatul (3). Evidența respectivă include numai informațiile necesare în acest scop.

(5) Pentru a asigura coerența în punerea în aplicare a măsurilor la care se face referire la alineatele (2), (3) și (4), Comisia, după consultarea Agenției Europene pentru Securitatea Rețelelor Informatice și a Datelor (ENISA), a Grupului de lucru pentru protecția persoanelor în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal instituit în temeiul articolului 29 din Directiva 95/46/CE și a Autorității Europene pentru Protecția Datelor, poate să adopte măsuri tehnice de punere în aplicare privind circumstanțele, formatul și procedurile aplicabile cerințelor de informare și de notificare la care se face referire în prezentul articol. La adoptarea unor astfel de măsuri, Comisia implică toate părțile interesate relevante, în special pentru ca acestea să o informeze cu privire la cele mai bune mijloace disponibile, atât pe plan tehnic, cât și economic, pentru punerea în aplicare a prezentului articol.

Măsurile respective, destinate să modifice elementele neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 14a alineatul (2).”

5. La articolul 5, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre se asigură că stocarea de informații sau dobândirea accesului la informațiile deja stocate în echipamentul terminal al unui abonat sau utilizator este permisă doar cu condiția ca abonatul sau utilizatorul în cauză să își fi dat acordul, după ce a primit informații clare și complete, în conformitate cu Directiva 95/46/CE, *inter alia*, cu privire la scopurile prelucrării. Aceasta nu împiedică stocarea sau accesul tehnic cu unicul scop de a efectua transmisia comunicării printr-o rețea de comunicații electronice sau în cazul în care acest lucru este strict necesar în vederea furnizării de către furnizor a unui serviciu al societății informaționale cerut în mod expres de către abonat sau utilizator.”

6. La articolul 6, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) În scopul comercializării de servicii de comunicații electronice sau al furnizării de servicii cu valoare adăugată, furnizorul de servicii de comunicații electronice destinate publicului poate prelucra datele menționate la alineatul (1) în măsura și pe durata de timp necesare comercializării sau furnizării acestor servicii, dacă abonatul sau utilizatorul vizat de

datele respective și-a dat, în prealabil, consimțământul în acest sens. Utilizatorii și abonații au posibilitatea de a-și retrage consimțământul pentru prelucrarea datelor de trafic în orice moment.”

7. Articolul 13 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 13

Comunicările nesolicitate

(1) Folosirea sistemelor de apelare și comunicare automate, fără intervenție umană (mașini de apelare automată), a faxurilor sau a poștei electronice în scopuri de marketing direct este permisă numai în legătură cu acei abonați sau utilizatori care și-au dat în prealabil consimțământul.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (1), în cazul în care o persoană fizică sau juridică obține de la clienții săi datele de contact electronic pentru poșta electronică, în contextul vânzării unui produs sau a unui serviciu, în conformitate cu Directiva 95/46/CE, aceeași persoană fizică sau juridică poate folosi respectivele date de contact electronic pentru promovarea directă a propriilor produse sau servicii similare, cu condiția ca respectivilor clienți să li se ofere în mod clar și distinct posibilitatea de a se opune, într-un mod simplu și gratuit, folosirii datelor lor de contact electronic în momentul culegerii acestora și cu ocazia fiecărui mesaj ulterior, în cazul în care clientul nu a refuzat inițial utilizarea acestor date în scopurile indicate.

(3) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că comunicările nesolicitate în scopul promovării directe, în alte cazuri decât cele menționate la alineatele (1) și (2), nu sunt permise fără consimțământul abonaților sau al utilizatorilor în cauză sau pentru abonații sau utilizatorii care nu doresc să primească astfel de comunicări, alegerea dintre aceste două opțiuni urmând a fi determinată de către legislația internă, luând în considerare faptul că ambele opțiuni trebuie să fie gratuite pentru abonat sau utilizator.

(4) În orice caz, este interzisă trimiterea de mesaje electronice în scopuri de promovare directă de produse sau servicii cu ascunderea identității expeditorului sau cu indicarea unei identități false a acestuia, cu încălcarea articolului 6 din Directiva 2000/31/CE, fără indicarea unei adrese valabile la care destinatarul să poată trimite o cerere de încetare a trimiterii de astfel de comunicări sau cu încurajarea destinatarilor să viziteze site-uri care contravin articolului respectiv.

(5) Alineatele (1) și (3) se aplică abonaților persoane fizice. Statele membre se asigură, de asemenea, că în cadrul legislației comunitare și a legislației naționale aplicabile interesele legitime ale abonaților alții decât persoane fizice în privința comunicărilor nesolicitate sunt suficient de protejate.

(6) Fără a se aduce atingere niciunei măsuri corective administrative pentru care ar putea fi adoptate dispoziții, *inter alia*, în temeiul articolului 15a alineatul (2), statele membre se asigură că orice persoană fizică sau juridică afectată în mod negativ de încălcările dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentului articol și care are în consecință un interes legitim de a pune capăt sau de a interzice astfel de încălcări, inclusiv un furnizor de servicii de comunicații electronice care își protejează interesele sale legitime comerciale, poate iniția proceduri legale împotriva unor astfel de încălcări în fața instanțelor judecătorești. Statele membre pot, de asemenea, să prevadă dispoziții specifice privind penalitățile aplicabile furnizorilor de servicii de comunicații electronice care, prin neglijență, contribuie la încălcarea dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentului articol.”

8. Se introduce următorul articol:

„Articolul 14a

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru comunicații instituit în conformitate cu articolul 22 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1), (2), (4) și (6) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.”

9. La articolul 15, se introduce următorul alineat:

„(1b) Furnizorii stabilesc proceduri interne pentru a răspunde solicitărilor de accesare a datelor cu caracter personal ale utilizatorilor pe baza dispozițiilor naționale adoptate în conformitate cu alineatul (1). La cerere, aceștia oferă autorității naționale competente informații despre procedurile respective, numărul de solicitări primite, justificarea legală invocată și răspunsul acestora.”

10. Se introduce următorul articol:

„Articolul 15a

Punerea în aplicare și executarea

(1) Statele membre stabilesc regimul penalităților, inclusiv sancțiuni penale, dacă este cazul, aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor naționale adoptate în baza prezentei directive și adoptă toate măsurile necesare pentru a se asigura de punerea în aplicare a acestora. Penalitățile prevăzute trebuie să fie efective, proporționale și descurajatoare și se pot aplica pentru a acoperi perioada oricărei încălcări, chiar dacă încălcarea a fost rectificată ulterior. Statele membre comunică aceste dispoziții Comisiei până la 25 mai 2011 și informează Comisia fără întârziere cu privire la orice modificări ulterioare care au efect asupra acestora.

(2) Fără a se aduce atingere niciunei căi de atac judiciare care ar putea fi disponibilă, statele membre se asigură că autoritatea națională competentă și, atunci când este cazul, alte organisme naționale, dispun de competența de a ordona încetarea încălcărilor menționate la alineatul (1).

(3) Statele membre se asigură că autoritățile naționale competente și, atunci când este cazul, alte organisme naționale dețin competențele de investigație și resursele necesare, inclusiv posibilitatea de a obține orice informație relevantă care s-ar putea dovedi necesară în vederea monitorizării și aplicării dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive.

(4) Autoritățile naționale de reglementare competente pot adopta măsuri pentru a asigura o cooperare transfrontalieră eficientă privind aplicarea legilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive și pentru a crea condiții armonizate pentru furnizarea de servicii care presupun fluxuri transfrontaliere de date.

Autoritățile naționale de reglementare furnizează Comisiei, în timp util înainte de adoptarea unor astfel de măsuri, un rezumat al motivelor acțiunii, cerințele preconizate și derularea propusă a acțiunii. Comisia poate, după examinarea acestor informații și după consultarea ENISA și a Grupului de lucru pentru protecția persoanelor în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal instituit în temeiul articolului 29 din Directiva 95/46/CE, să formuleze observații sau recomandări pe marginea lor, în special pentru a se asigura că măsurile avute în vedere nu afectează negativ funcționarea pieței interne. Autoritățile naționale de reglementare țin seama într-o cât mai mare măsură de observațiile sau de recomandările Comisiei atunci când iau o decizie asupra măsurilor.”

Articolul 3

Modificarea Regulamentului (CE) nr. 2006/2004

În anexa la Regulamentul (CE) nr. 2006/2004 (regulamentul privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului), se adaugă următorul punct:

„17. Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor

publice (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice): articolul 13 (JO L 201, 31.7.2002, p. 37).”

Articolul 4

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică până la 25 mai 2011 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei conținutul măsurilor respective.

Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi este comunicat de către statele membre conținutul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 5

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 6

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 25 noiembrie 2009.

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. BUZEK

Pentru Consiliu
Președintele
Å. TORSTENSSON

ANEXA I

„ANEXA I

DESCRIEREA FACILITĂȚILOR ȘI A SERVICIILOR MENȚIONATE LA ARTICOLUL 10 (CONTROLUL CHELTUIELILOR), LA ARTICOLUL 29 (FACILITĂȚI SUPLIMENTARE) ȘI LA ARTICOLUL 30 (FACILITAREA SCHIMBĂRII FURNIZORULUI)**Partea A: Servicii și facilități menționate la articolul 10****(a) Facturarea detaliată**

Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare, sub rezerva cerințelor legislației privind protecția datelor cu caracter personal și a vieții private, pot stabili nivelul de bază al facturilor detaliate pe care întreprinderile le furnizează abonaților gratuit pentru a le permite:

- (i) să verifice și să controleze cheltuielile inerente utilizării rețelelor publice de comunicații la puncte fixe și/sau a serviciilor de telefonie asociate destinate publicului; și
- (ii) să monitorizeze corect utilizarea lor și cheltuielile aferente și să exercite un anumit control asupra facturilor lor.

Dacă este cazul, se poate oferi abonaților o prezentare mai detaliată, la un tarif acceptabil sau gratuit.

Apelurile gratuite pentru abonatul apelant, inclusiv apelurile la liniile de asistență, nu figurează pe factura detaliată a abonatului apelant.

(b) Restricționarea selectivă și gratuită a apelurilor efectuate sau a mesajelor SMS sau MMS premium trimise sau, dacă este fezabil din punct de vedere tehnic, alte tipuri de aplicații similare

Aceasta reprezintă un serviciu care permite abonatului, care face cerere în acest sens către întreprinderea desemnată care furnizează servicii de telefonie, să restricționeze în mod gratuit apelurile efectuate sau mesajele SMS sau MMS premium trimise sau alte tipuri de aplicații similare de sau către anumite categorii de numere.

(c) Sistemele de plată în avans

Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare pot solicita întreprinderilor desemnate să permită consumatorilor accesul la rețeaua publică de comunicații și folosirea serviciilor de telefonie destinate publicului printr-un sistem de plată în avans.

(d) Plata în rate a taxelor de conectare

Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare pot solicita operatorilor desemnați să permită consumatorilor accesul la rețeaua publică de comunicații și folosirea serviciilor de telefonie accesibile publicului printr-un sistem de plată în rate.

(e) Neplata facturilor

Statele membre autorizează adoptarea anumitor măsuri, care trebuie să fie proporționale, nediscriminatorii și puse la dispoziția publicului, pentru a reglementa situația neplății facturilor telefonice emise de întreprinderi. Aceste măsuri garantează primirea de către abonat a unui preaviz conform legii care să îl avertizeze de orice întrerupere a serviciilor sau deconectare din cauza neplății. Cu excepția cazurilor de fraudă, de întârziere a plății sau de neplată repetată, aceste măsuri trebuie să asigure, în măsura posibilităților tehnice, limitarea întreruperii serviciului la serviciul în cauză. Deconectarea pentru neplata facturilor ar trebui să aibă loc numai după ce abonatul a fost avertizat conform legii. Înainte de întreruperea completă a serviciului, statele membre pot permite furnizarea provizorie de servicii limitate, în cadrul cărora sunt autorizate doar apelurile care nu implică taxarea abonatului (de exemplu apelurile la numărul „112”).

(f) *Consiliere privind tarifele*

Aceasta se referă la serviciul prin care abonații pot solicita întreprinderii să ofere informații cu privire la tarifele alternative mai ieftine, dacă există.

(g) *Controlul costurilor*

Aceasta se referă la serviciul prin care întreprinderile oferă alte mijloace, dacă sunt determinate ca fiind adecvate de autoritățile naționale de reglementare, pentru a controla costurile serviciilor de telefonie destinate publicului, inclusiv alertele gratuite adresate consumatorilor în cazul unor modele de consum anormale sau excesive.

Partea B: Facilitățile menționate la articolul 29

(a) *Formarea numărului de telefon în ton sau DTMF (multifrecvență bitonală)*

Se referă la faptul că rețeaua publică de comunicații și/sau serviciile de telefonie destinate publicului acceptă folosirea tonurilor DTMF definite în recomandarea ETSI ETR 207 pentru semnalizarea prin rețea de la un capăt la altul, atât în interiorul unui stat membru, cât și între statele membre.

(b) *Identificarea liniei apelante*

Se referă la faptul că numărul părții apelante este prezentat părții apelate înainte de conectarea apelului.

Această facilitate ar trebui furnizată în conformitate cu legislația aplicabilă privind protecția datelor cu caracter personal și a vieții private, în special Directiva 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice).

În măsura posibilităților tehnice, operatorii ar trebui să furnizeze date și semnale pentru a facilita furnizarea identificării liniei apelante și de formare a numărului de telefon în ton peste frontierele statelor membre.

Partea C: Punerea în aplicare a dispozițiilor privind portabilitatea numerelor menționată la articolul 30

Cerința ca toți abonații cărora le-au fost alocate numere din planul național de numerotație care solicită acest lucru să își poată păstra numărul (numerele) indiferent de întreprinderea care furnizează serviciul se aplică:

(a) în cazul numerelor geografice, la un punct determinat; și

(b) în cazul numerelor nongeografice, independent de locație.

Prezenta parte nu se aplică pentru portabilitatea numerelor între rețele care furnizează servicii la puncte fixe și rețelele mobile.

ANEXA II

INFORMAȚIILE CARE TREBUIE PUBLICATE ÎN CONFORMITATE CU ARTICOLUL 21

(TRANSPARENȚA ȘI PUBLICAREA INFORMAȚIILOR)

Autoritatea națională de reglementare are responsabilitatea de a se asigura că informațiile prevăzute în prezenta anexă sunt publicate, în conformitate cu articolul 21. Aceasta stabilește ce informații sunt publicate de către întreprinderile furnizoare de rețele publice de comunicații și/sau servicii de telefonie destinate publicului și ce informații sunt publicate de însăși autoritatea națională de reglementare, astfel încât consumatorii să poată face o alegere în deplină cunoștință de cauză.

1. Numele și adresa (adresele) întreprinderii (întreprinderilor)

Se referă la numele și adresa sediului întreprinderilor furnizoare de rețele publice de comunicații și servicii de telefonie destinate publicului.

2. Descrierea serviciilor oferite

2.1. Domeniul de aplicare a serviciilor oferite

- 2.2. Tarifele standard cu indicarea serviciilor furnizate și a conținutului fiecărui element tarifar (de exemplu, tarifele pentru acces, toate tipurile de tarife pentru apeluri, tarifele de întreținere), inclusiv informații privind reducerile standard aplicate, precum și sistemele de tarificare speciale și cu o anumită destinație și orice alte taxe suplimentare, precum și costurile privind echipamentul terminal.
- 2.3. Procedura de compensare și de rambursare, incluzând descrierea detaliată a formulelor de compensare și de rambursare oferite.
- 2.4. Tipurile de servicii de întreținere oferite.
- 2.5. Condițiile contractuale standard, inclusiv durata contractuală minimă, încetarea contractului, procedurile și tarifele directe legate de portabilitatea numerelor și a altor identificatori, dacă sunt relevante.
3. Mecanismele de soluționare a litigiilor, inclusiv cele puse la dispoziție de întreprindere.
4. Informații referitoare la drepturile privind serviciul universal, inclusiv, dacă este cazul, facilitățile și serviciile prevăzute la anexa I.

ANEXA III

INDICATORII PRIVIND CALITATEA SERVICIULUI

Indicatorii, definițiile și metodele de măsurare privind calitatea serviciului menționate la articolele 11 și 22

Pentru întreprinderile care furnizează acces la o rețea publică de comunicații

INDICATOR (Nota 1)	DEFINIȚIE	METODĂ DE MĂSURARE
Timpul de furnizare pentru conectarea inițială	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Rata defecțiunilor pe linie de acces	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Timpul de reparare a defecțiunii	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057

Pentru întreprinderile care furnizează un serviciu de telefonie destinat publicului

Timpul necesar pentru conectarea apelului (Nota 2)	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Timpul de răspuns pentru serviciile de informații privind abonații	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Proporția de posturi telefonice publice cu plată (cu monede sau cu cartelă) în stare de funcționare	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Reclamații privind facturarea	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Proporția apelurilor greșite (Nota 2)	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057

Numărul versiunii ETSI EG 202 057-1 este 1.3.1 (iulie 2008)

Nota 1

Parametrii trebuie să permită analizarea rezultatelor la nivel regional [și anume cel puțin la nivelul 2 din Nomenclatorul unităților teritoriale de statistică (NUTS) stabilit de Eurostat].

Nota 2

Statele membre pot decide să nu solicite actualizarea informațiilor privind rezultatele acestor doi indicatori, dacă există dovezi că rezultatele din aceste două domenii sunt satisfăcătoare.”

ANEXA II

„ANEXA VI

**INTEROPERABILITATEA ECHIPAMENTELOR DIGITALE DESTINATE CONSUMATORILOR MENȚIONATE
LA ARTICOLUL 24****1. Algoritmul comun de codare și recepția liberă**

Toate echipamentele destinate consumatorilor pentru recepționarea semnalelor convenționale digitale de televiziune (difuzarea terestră, prin cablu sau satelit, care este destinată în principal recepției fixe, precum DVB-T, DVB-C sau DVB-S), care sunt vândute, închiriate sau puse la dispoziție în oricare alt mod în Comunitate și care pot decoda semnalele digitale de televiziune, trebuie să poată permite:

- decodarea acestor semnale conform unui algoritm comun european de codare, administrat de o organizație europeană de standardizare recunoscută, în prezent ETSI;
- reproducerea semnalelor care au fost transmise liber, cu condiția ca, în cazul în care acest echipament este închiriat, cel căruia i-a fost închiriat echipamentul să respecte contractul de închiriere aplicabil.

2. Interoperabilitatea receptoarelor de televiziune analogice și digitale

Orice televizor analogic cu afișaj integral, cu o diagonală vizibilă mai mare de 42 cm și scos pe piață spre vânzare sau închiriere în Comunitate, trebuie prevăzut cu cel puțin o priză deschisă pentru interfață, conform standardelor unei organizații europene de standardizare recunoscute, de exemplu conform standardului Cenelec EN 50 049-1:1997, care permite simpla conectare a echipamentelor periferice, în special a decodoarelor suplimentare sau a receptoarelor digitale.

Orice televizor cu afișaj integral, cu o diagonală vizibilă mai mare de 30 cm și scos pe piață spre vânzare sau închiriere în Comunitate, trebuie prevăzut cu cel puțin o priză deschisă pentru interfață (standardizată de o organizație europeană de standardizare recunoscută sau conform unui standard adoptat de o asemenea organizație sau conform unei specificații acceptate de întreg sectorul industrial în cauză), de exemplu conectorul comun de interfață DVB, care permite o simplă conectare a echipamentelor periferice și care poate permite transferul tuturor elementelor unui semnal de televiziune digitală, inclusiv informațiile privind serviciile interactive și cu acces condiționat.”

DIRECTIVA 2009/140/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 25 noiembrie 2009****de modificare a Directivelor 2002/21/CE privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, 2002/19/CE privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora și 2002/20/CE privind autorizarea rețelelor și serviciilor de comunicații electronice****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 95,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat, având în vedere textul comun aprobat de Comitetul de conciliere la 13 noiembrie 2009 ⁽³⁾,

întrucât:

(1) Funcționarea celor cinci directive care cuprind cadrul de reglementare UE existent pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice [Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru) ⁽⁴⁾, Directiva 2002/19/CE (directiva privind accesul) ⁽⁵⁾, Directiva 2002/20/CE (directiva privind autorizarea) ⁽⁶⁾, Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciile universale și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) ⁽⁷⁾, Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) ⁽⁸⁾ (denumite împreună directiva-cadru și directivele speciale)] face obiectul unei revizui periodice realizate de către Comisie, în special cu scopul de a determina necesitatea modificărilor având în vedere evoluția tehnologică și cea a pieței.

(2) În această privință, Comisia și-a prezentat constatările inițiale în Comunicarea sa din 29 iunie 2006 privind revizuirea cadrului de reglementare al UE pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice. Pe baza acestor constatări inițiale, s-a desfășurat o consultare publică care a identificat lipsa în continuare a unei piețe interne a comunicațiilor electronice ca fiind cel mai important aspect care ar trebui abordat. S-a constatat că în special fragmentarea reglementărilor și lipsa de concordanță între activitățile autorităților naționale de reglementare riscă să pună în pericol nu numai competitivitatea sectorului, dar și beneficiile substanțiale ale consumatorilor care ar rezulta din concurența transfrontalieră.

(3) Reforma cadrului de reglementare al UE pentru serviciile și rețelele de comunicații electronice are scopul de a realiza piața internă pentru comunicații electronice prin consolidarea, ținând cont de piețele cheie, a mecanismului comunitar pentru operatorii de reglementare cu putere semnificativă pe piață, pentru a garanta o concurență eficientă. Această reformă este completată prin Regulamentul (CE) nr. 1211/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 de instituire a Organismului autorităților europene de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice (OAREC) și a Oficiului ⁽⁹⁾. De asemenea, reforma cuprinde definirea unei strategii de gestionare eficiente și coordonate a spectrului pentru realizarea unui spațiu informațional european unic, și consolidarea dispozițiilor pentru utilizatorii cu handicap în scopul creării unei societăți informaționale accesibile tuturor.

(4) Prin recunoașterea faptului că internetul este un instrument esențial pentru educație și pentru exercitarea practică a libertății de expresie și a accesului la informații, orice restricție impusă asupra exercitării acestor drepturi fundamentale ar trebui să fie în conformitate cu Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Comisia ar trebui să inițieze o largă consultare publică referitoare la aceste aspecte.

(5) Se urmărește reducerea treptată a reglementărilor *ex ante* specifice sectorului, pe măsură ce se intensifică concurența pe piață și, în cele din urmă, reglementarea comunicațiilor electronice doar prin dreptul concurenței. Ținând seama că piețele comunicațiilor electronice au demonstrat o dinamică concurențială puternică în ultimii ani, este esențial ca obligațiile de reglementare *ex ante* să fie impuse numai atunci când nu există concurență efectivă sau durabilă.

⁽¹⁾ JO C 224, 30.8.2008, p. 50.

⁽²⁾ JO C 257, 9.10.2008, p. 51.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 24 septembrie 2008 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial), Poziția comună a Consiliului din 16 februarie 2009 (JO C 103 E, 5.5.2009, p. 1), Poziția Parlamentului European din 6 mai 2009, Decizia Consiliului din 20 noiembrie 2009 și Rezoluția legislativă a Parlamentului European din 24 noiembrie 2009.

⁽⁴⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 33.

⁽⁵⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 7.

⁽⁶⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 21.

⁽⁷⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 51.

⁽⁸⁾ JO L 201, 31.7.2002, p. 37.

⁽⁹⁾ A se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial.

- (6) La efectuarea evaluărilor privind funcționarea directivei-cadru și a directivei speciale, Comisia ar trebui să evalueze dacă, din perspectiva evoluției pieței și ținând seama atât de concurență, cât și de protecția consumatorului, este necesar să se mențină dispozițiile privind reglementarea *ex ante* specifică sectorului menționate la articolele 8 și 13a din Directiva 2002/19/CE (directiva privind accesul) și la articolul 17 din Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal) sau dacă aceste dispoziții ar trebui modificate sau abrogate.
- (7) Pentru a asigura o abordare proporțională și adaptabilă asupra diverselor condiții de concurență, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să poată defini piețele pe criterii subnaționale și elimina obligațiile de reglementare de pe piețele și/sau din zonele geografice în care există o concurență efectivă în ceea ce privește infrastructura.
- (8) Pentru a realiza obiectivele Agendei de la Lisabona, este necesară oferirea de stimulente adecvate pentru investiții în noi rețele de mare viteză, care să susțină inovațiile cu privire la serviciile de Internet bogate în conținut și să consolideze competitivitatea Uniunii Europene la nivel internațional. Astfel de rețele au un potențial enorm de a aduce beneficii consumatorilor și întreprinderilor din Uniunea Europeană. Prin urmare, este esențial să se promoveze investițiile durabile în dezvoltarea acestor noi rețele, garantând totodată concurența și sporind posibilitatea consumatorului de a alege, prin intermediul unor reglementări previzibile și consecutive.
- (9) În comunicarea sa din 20 martie 2006 intitulată „Reducerea decalajelor de acces la conexiunea în bandă largă”, Comisia a recunoscut că există o divizare teritorială în Uniunea Europeană în ceea ce privește accesul la serviciile în bandă largă de mare viteză. Îmbunătățirea accesului la spectrul radio facilitează dezvoltarea serviciilor în bandă largă de mare viteză în regiunile îndepărtate. În ciuda creșterii generale a conectivității în bandă largă, accesul în diferite regiuni este limitat din cauza costurilor ridicate generate de densitatea scăzută a populației și de depărtare. Pentru a asigura investițiile în noile tehnologii în regiunile subdezvoltate, reglementarea domeniului comunicațiilor electronice ar trebui să fie în concordanță cu alte politici, precum politica ajutoarelor de stat, politica de coeziune sau obiectivele unei politici industriale mai largi.
- (10) Investițiile publice în rețele ar trebui efectuate în conformitate cu principiul nediscriminării. În acest scop, sprijinul public ar trebui să fie acordat în urma unor proceduri deschise, transparente și competitive.
- (11) Pentru a permite autorităților naționale de reglementare să îndeplinească obiectivele prevăzute în directiva-cadru și în directivele speciale, în special cu privire la interoperabilitatea cap la cap, domeniul de aplicare al directivei-cadru ar trebui extins pentru a acoperi anumite aspecte ale echipamentelor radio și ale echipamentelor terminale de telecomunicații definite în Directiva 1999/5/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 1999 privind echipamentele hertziene și echipamentele terminale de telecomunicații și recunoașterea reciprocă a conformității acestora ⁽¹⁾, precum și ale echipamentelor pentru consumatori folosite pentru televiziunea digitală pentru a facilita accesul utilizatorilor cu handicap.
- (12) Anumite definiții ar trebui clarificate sau modificate pentru a ține cont de evoluția tehnologică și cea a pieței și pentru a elimina ambiguitățile identificate în punerea în aplicare a cadrului de reglementare.
- (13) Independența autorităților naționale de reglementare ar trebui întărită pentru a asigura o aplicare mai eficientă a cadrului de reglementare și pentru a spori autoritatea și gradul de previzibilitate al deciziilor acestora. În acest scop, ar trebui prevăzute dispoziții exprese în dreptul național pentru a se asigura faptul că, în exercitarea atribuțiilor sale, o autoritate națională de reglementare responsabilă pentru reglementarea *ex ante* a pieței sau pentru soluționarea diferendelor dintre întreprinderi este protejată de intervenții externe sau de presiuni politice de natură să pună în pericol evaluarea independentă a chestiunilor înaintate acesteia. O astfel de influență din exterior face ca un organism național legislativ să fie nepotrivit pentru a acționa în calitate de autoritate națională de reglementare în temeiul cadrului de reglementare. În acest scop, ar trebui să fie stabilite în prealabil normele privind motivele revocării din funcție a conducătorului autorității naționale de reglementare pentru a înlătura orice îndoială rezonabilă legată de neutralitatea respectivei autorități și de inflexibilitatea acesteia față de factorii externi. Este important ca autoritățile naționale de reglementare responsabile pentru reglementarea *ex ante* a pieței să beneficieze de propriul lor buget pentru a putea, în special, să recruteze personal suficient și calificat. Pentru garantarea transparenței, bugetul ar trebui publicat anual.
- (14) Pentru a asigura securitatea juridică pentru operatorii de piață, organismele de soluționare a căilor de atac ar trebui să-și îndeplinească funcțiile în mod efectiv; în special, procedurile aferente căilor de atac nu ar trebui să aibă o durată nejustificat de mare. Măsuri provizorii de suspendare a efectelor deciziei unei autorități naționale de reglementare ar trebui acordate doar în cazuri urgente, pentru a împiedica un prejudiciu grav și ireparabil care ar putea fi adus părții care solicită măsurile și atunci când sunt necesare pentru echilibrul intereselor.

⁽¹⁾ JO L 91, 7.4.1999, p. 10.

- (15) Au existat divergențe mari referitoare la modalitatea în care organismele de soluționare a căilor de atac au aplicat măsurile provizorii de suspendare a deciziilor autorităților naționale de reglementare. Pentru a obține o abordare mai coerentă, standardele comune ar trebui aplicate în concordanță cu jurisprudența comunitară. De asemenea, organismele de soluționare a căilor de atac ar trebui să aibă dreptul de a solicita informațiile disponibile publicate de OAREC. Având în vedere importanța căilor de atac asupra funcționării globale a cadrului de reglementare, ar trebui stabilit un mecanism de culegere și de raportare către Comisie a informațiilor privind căile de atac și deciziile de suspendare a deciziilor luate de autoritățile de reglementare în toate statele membre.
- (16) În scopul asigurării îndeplinirii efective a atribuțiilor de reglementare ale autorităților naționale de reglementare, datele pe care acestea le obțin ar trebui să cuprindă date contabile privind piețele cu amănuntul care sunt asociate cu piețele angro în care un operator are o putere semnificativă pe piață și ca atare sunt reglementate de autoritatea națională de reglementare. Datele ar trebui să cuprindă și informații care să permită autorității naționale de reglementare să evalueze impactul posibil al actualizărilor sau al modificărilor planificate aduse topologiei rețelei asupra dezvoltării concurenței sau asupra produselor angro puse la dispoziția altor părți.
- (17) Consultarea națională prevăzută la articolul 6 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru) ar trebui realizată înainte de consultarea la nivel comunitar prevăzută la articolele 7 și 7a din respectiva directivă, pentru a permite reflectarea opiniilor părților interesate în consultarea la nivel comunitar. Acest lucru ar permite evitarea unei a doua consultări la nivel comunitar în cazul unor modificări aduse unei măsuri planificate ca urmare a consultării la nivel național.
- (18) Libertatea de decizie a autorităților naționale de reglementare trebuie reconciliată cu dezvoltarea unor practici de reglementare coerente și cu aplicarea coerentă a cadrului de reglementare, pentru a contribui efectiv la dezvoltarea și finalizarea pieței interne. Autoritățile naționale de reglementare ar trebui așadar să sprijine activitățile Comisiei și ale OAREC privind piața internă.
- (19) Mecanismul comunitar care permite Comisiei să solicite autorităților naționale de reglementare să retragă măsurile planificate privind definirea pieței și desemnarea operatorilor care au o putere semnificativă pe piață a contribuit considerabil la o abordare coerentă în identificarea circumstanțelor în care poate fi aplicată reglementarea *ex ante* și în care operatorii fac obiectul acestei reglementări. Monitorizarea pieței de către Comisie și, în special, experiența dobândită odată cu procedura de la articolul 7 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru) au arătat că neconcordanțele în ceea ce privește aplicarea de către autoritățile naționale de reglementare a măsurilor corective, chiar și în condiții de piață similare, ar putea submina piața internă de comunicații electronice. În consecință, Comisia poate contribui la asigurarea unui nivel de coerență mai ridicat în ceea ce privește aplicarea măsurilor corective prin adoptarea de avize referitoare la proiectele de măsuri propuse de autoritățile naționale de reglementare. Pentru a beneficia de expertiza autorităților naționale de reglementare cu privire la analiza de piață, Comisia ar trebui să consulte OAREC înainte de a adopta o decizie și/sau un aviz.
- (20) Este important ca punerea în aplicare a cadrului de reglementare să se realizeze la timp. În momentul în care Comisia ia o decizie prin care solicită unei autorități naționale de reglementare să retragă o măsură planificată, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să înainteze Comisiei o variantă revizuită a respectivei măsuri. Ar trebui stabilit un termen pentru notificarea măsurii revizuite către Comisie, în temeiul articolului 7 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru), astfel încât operatorii de pe piață să poată cunoaște perioada de reexaminare a pieței și pentru a spori gradul de securitate juridică.
- (21) Având în vedere termenele restrânse din cadrul mecanismului comunitar de consultare, Comisia ar trebui împuternicită să adopte recomandări și/sau orientări pentru simplificarea procedurilor de schimb de informații între Comisie și autoritățile naționale de reglementare – de exemplu, în cazul unor piețe stabile sau care implică doar modificări minore ale măsurilor notificate anterior. Comisia ar trebui de asemenea să fie împuternicită să permită introducerea unei excepții de la obligația de notificare în vederea simplificării procedurilor în anumite cazuri.
- (22) În conformitate cu obiectivele din Carta privind drepturile fundamentale a Uniunii Europene și Convenția Organizației Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu handicap, cadrul de reglementare ar trebui să asigure faptul că toți utilizatorii, inclusiv utilizatorii cu handicap, persoanele în vârstă și utilizatorii cu nevoi sociale speciale, au acces facil la servicii de calitate la tarife accesibile. Declarația 22 anexată la actul final al Tratatului de la Amsterdam prevede faptul că instituțiile comunitare trebuie să ia în considerare nevoile persoanelor cu handicap în formularea măsurilor de la articolul 95 din tratat.
- (23) O piață concurențială le furnizează utilizatorilor o varietate mai mare de conținuturi, aplicații și servicii. Autoritățile naționale de reglementare ar trebui să promoveze capacitatea utilizatorilor de a obține accesul și de a distribui informații, precum și de a utiliza aplicații și servicii.
- (24) Frecvențele radio ar trebui să fie considerate o resursă publică limitată care are o importantă valoare publică și de piață. În consecință, este în interesul public ca spectrul radio să fie gestionat în modul cel mai eficient și eficace posibil dintr-o perspectivă economică, socială și de mediu, ținându-se seama de rolul important al spectrului radio pentru comunicațiile electronice, de obiectivele privind diversitatea culturală și pluralismul mediatic, precum și de coeziunea socială și teritorială. Prin urmare, obstacolele apărute în calea utilizării sale eficiente ar trebui să fie eliminate treptat.

- (25) Activitățile privind politica în domeniul spectrului radio în Comunitate ar trebui să nu aducă atingere măsurilor luate la nivel comunitar sau la nivel național, în conformitate cu dreptul comunitar, în scopul îndeplinirii unor obiective de interes general, în special în ceea ce privește reglementarea conținutului și politica audiovizuală și de media și dreptul statelor membre de a-și organiza și utiliza spectrul de frecvențe radio în vederea asigurării respectării ordinii publice, a siguranței publice și a apărării.
- (26) Luând în considerare situația diferită din statele membre, trecerea de la televiziunea analogică la televiziunea terestră digitală ar spori, ca urmare a eficienței de transmisie superioare a tehnologiei digitale, disponibilitatea unor părți utilizabile din spectrul de frecvențe din Comunitate (spectru cunoscut sub numele de „dividend digital”).
- (27) Înainte de a se propune o măsură specifică de armonizare în temeiul Deciziei nr. 676/2002/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind cadrul de reglementare pentru politica de gestionare a spectrului de frecvențe radio în Comunitatea Europeană (decizia privind spectrul de frecvențe radio) ⁽¹⁾, Comisia ar trebui să realizeze analize de impact care să evalueze costurile și beneficiile măsurilor propuse, precum realizarea unor economii de scară și interoperabilitatea serviciilor în folosul consumatorilor, impactul asupra utilizării eficiente a spectrului sau cererea privind o utilizare armonizată în diferitele părți ale Uniunii Europene.
- (28) Deși statelor membre le revine în continuare competența privind gestionarea spectrului, planificarea strategică, coordonarea și, după caz, armonizarea la nivel comunitar pot contribui la asigurarea faptului că utilizatorii spectrului profită pe deplin de avantajele oferite de piața internă, precum și a faptului că interesele UE pot fi apărute în mod eficient la nivel mondial. În acest scop, dacă este cazul, ar trebui elaborate programe legislative multianuale pentru politica în domeniul spectrului de frecvențe radio care să stabilească orientările și obiectivele în materie de politică pentru planificarea strategică și armonizarea utilizării spectrului radio în cadrul Comunității. Aceste orientări și obiective în materie de politică pot face referire la disponibilitatea și utilizarea în mod eficient a spectrului radio necesar pentru stabilirea și funcționarea pieței interne și, dacă este cazul, la armonizarea procedurilor de acordare a autorizațiilor generale sau a drepturilor individuale de utilizare a frecvențelor radio, în cazurile în care este necesară depășirea unor obstacole pentru piața internă. Aceste orientări și obiective în materie de politică ar trebui să fie în conformitate cu prezenta directivă și cu directivele speciale.
- (29) Comisia și-a exprimat intenția de a modifica, înainte de intrarea în vigoare a prezentei directive, Decizia Comisiei 2002/622/CE din 26 iulie 2002 de instituire a unui Grup pentru politica în domeniul spectrului de frecvențe radio ⁽²⁾, astfel încât să ofere Parlamentului European și Consiliului un mecanism prin care să solicite Grupului pentru politica în domeniul spectrului de frecvențe radio (RSPG) avize sau rapoarte, orale sau în scris, referitoare la politica în domeniul spectrului în ceea ce privește comunicațiile electronice și astfel încât RSPG să ofere consultanță Comisiei cu privire la conținutul propus al programelor pentru politica în domeniul spectrului de frecvențe radio.
- (30) Dispozițiile privind gestionarea spectrului din prezenta directivă trebuie să fie conforme cu activitățile organizațiilor internaționale și regionale implicate în domeniul gestionării spectrului radio, precum Uniunea Internațională a Telecomunicațiilor (ITU) și Conferința Europeană a Administrațiilor Poștei și Telecomunicațiilor (CEAPT), pentru a se asigura gestionarea eficientă și armonizarea utilizării spectrului în întreaga Comunitate și între statele membre și alți membri ai ITU.
- (31) Frecvențele radio ar trebui gestionate astfel încât să asigure evitarea interferențelor dăunătoare. Prin urmare, noțiunea de interferențe dăunătoare ar trebui definită în mod corespunzător pentru a asigura faptul că intervenția de reglementare se limitează la nivelul necesar prevenirii acestor interferențe.
- (32) Sistemul actual de gestionare și distribuție a spectrului se bazează în general pe decizii administrative care sunt insuficient de flexibile pentru a face față evoluției tehnologice și economice, în special odată cu dezvoltarea rapidă a tehnologiei fără fir și a cererii tot mai mari de lărgime de bandă. Fragmentarea excesivă a politicilor naționale duce la costuri crescute și la pierderea oportunităților de pe piață pentru utilizatorii spectrului și încetinește inovarea în detrimentul pieței interne, al consumatorilor și al economiei pe ansamblu. Mai mult, condițiile de acces și utilizare a spectrului radio pot varia în funcție de tipul de operator, în timp ce serviciile electronice furnizate de către acești operatori se suprapun tot mai mult, creând astfel tensiuni între titularii de drepturi, discrepanțe privind costul accesului la spectru și posibile denaturări în funcționarea pieței interne.
- (33) Frontierele naționale devin tot mai irelevante în determinarea utilizării optime a spectrului radio. Fragmentarea gestionării accesului la drepturile de utilizare a spectrului limitează investițiile și inovarea și nu permite operatorilor și producătorilor de echipamente să realizeze economii de scară, împiedicând astfel dezvoltarea unei piețe interne pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice care folosesc spectrul radio.

⁽¹⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 1.

⁽²⁾ JO L 198, 27.7.2002, p. 49.

- (34) Flexibilitatea în ceea ce privește gestionarea spectrului și accesul la spectru ar trebui să fie sporită prin autorizații pentru utilizarea neutră a tehnologiei și a serviciilor, pentru a permite utilizatorilor spectrului să aleagă cele mai bune tehnologii și servicii aplicabile în benzi de frecvență prezentate ca fiind disponibile pentru serviciile de comunicații electronice în registrele naționale de alocare a frecvențelor relevante în conformitate cu legislația comunitară („principiile neutralității tehnologiilor și serviciilor”). Stabilirea pe cale administrativă a tehnologiilor și serviciilor ar trebui să se aplice atunci când sunt în joc obiective de interes general și ar trebui să fie justificată în mod clar și să facă obiectul unei revizuirii periodice regulate.
- (35) Restricțiile cu privire la principiul neutralității tehnologice ar trebui să fie corespunzătoare și justificate de necesitatea de a se evita interferențele dăunătoare, de exemplu prin impunerea măștilor de emisie și a nivelurilor de putere, de a se asigura protecția sănătății publice prin limitarea expunerii publicului la câmpurile electromagnetice, de a se asigura funcționarea corespunzătoare a serviciilor prin furnizarea unui nivel adecvat al calității tehnice a serviciului, fără a se exclude în mod obligatoriu posibilitatea furnizării mai multor servicii în aceeași bandă de frecvență, de a se garanta o utilizare în comun adecvată a spectrului, în special în cazul în care utilizarea acestuia face numai obiectul autorizațiilor generale, de a se garanta utilizarea eficientă a spectrului sau de a se îndeplini un obiectiv de interes general în conformitate cu dreptul comunitar.
- (36) De asemenea, utilizatorii spectrului ar trebui să poată alege în mod liber serviciile pe care doresc să le ofere prin intermediul spectrului sub rezerva măsurilor tranzitorii pentru a respecta drepturile dobândite anterior. Pe de altă parte, măsurile care presupun furnizarea unui serviciu specific pentru îndeplinirea obiectivelor de interes general definite în mod clar, cum ar fi siguranța vieții, necesitatea promovării coeziunii sociale, regionale și teritoriale sau evitarea utilizării ineficiente a spectrului, ar putea fi permise în cazul în care acestea sunt necesare și proporționale. De asemenea, aceste obiective ar trebui să cuprindă promovarea diversității culturale și lingvistice și a pluralismului mediatic, astfel cum sunt definite de statele membre în conformitate cu dreptul comunitar. Cu excepția cazurilor în care sunt necesare pentru protecția vieții sau, în mod excepțional, pentru îndeplinirea altor obiective de interes general, astfel cum au fost definite de statele membre în conformitate cu legislația comunitară, excepțiile nu ar trebui să genereze o utilizare exclusivă pentru anumite servicii, ci mai curând să le acorde prioritate astfel încât alte servicii sau tehnologii să poată coexista în aceeași bandă în măsura în care acest lucru este posibil.
- (37) Definirea domeniului de aplicare și a naturii oricărei excepții privind promovarea diversității culturale și lingvistice și a pluralismului mediatic este de competența statelor membre.
- (38) Întrucât alocarea spectrului pentru tehnologii și servicii specifice reprezintă o excepție de la principiul neutralității tehnologiilor și serviciilor și reduce libertatea de alegere a serviciului furnizat sau a tehnologiei folosite, orice propunere pentru o astfel de alocare ar trebui să fie transparentă și să facă obiectul unei consultări publice.
- (39) În interesul flexibilității și al eficienței, autoritățile naționale de reglementare pot să permită utilizatorilor spectrului să transfere sau să închirieze în mod liber drepturile lor de utilizare către terți. Acest lucru ar permite ca valoarea spectrului să fie stabilită de către piață. Având în vedere competența acestora de a asigura utilizarea eficientă a spectrului, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să acționeze în vederea asigurării faptului că activitatea de comercializare nu conduce la o denaturare a concurenței în cazul în care spectrul rămâne neutilizat.
- (40) Introducerea neutralității tehnologiilor și serviciilor și comercializarea drepturilor existente de utilizare a spectrului poate necesita norme tranzitorii, inclusiv măsuri de garantare a unei concurențe loiale, întrucât noul sistem poate permite anumitor utilizatori de spectru să concureze cu utilizatorii de spectru care și-au dobândit drepturile de utilizare a spectrului în condiții mai stricte. În schimb, în cazul în care drepturile au fost acordate în urma unei derogări de la regulile generale sau conform altor criterii decât cele obiective, transparente, proporționale și nediscriminatorii, în scopul îndeplinirii unui obiectiv de interes general, situația titularilor unor astfel de drepturi nu ar trebui, în mod injust, în detrimentul noilor concurenți ai acestora, să depășească ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestui obiectiv de interes general sau a altor obiective conexe de interes general.
- (41) Pentru a promova funcționarea pieței interne și pentru a sprijini dezvoltarea serviciilor transfrontaliere, Comisiei ar trebui să i se acorde competența de a adopta măsuri de punere în aplicare de natură tehnică în domeniul numerotației.
- (42) Licențele eliberate întreprinderilor care furnizează rețele și servicii de comunicații electronice care le permit accesul pe proprietatea publică sau privată sunt factorii esențiali pentru crearea rețelor de comunicații electronice sau a noilor elemente de rețea. Complexitatea inutilă și întârzierile în procedurile de acordare a drepturilor de acces pot reprezenta astfel obstacole importante în calea dezvoltării concurenței. În consecință, ar trebui simplificat modul de dobândire a drepturilor de acces de către întreprinderile autorizate. Autoritățile naționale de reglementare ar trebui să poată coordona dobândirea drepturilor de trecere, punând la dispoziție informații relevante pe paginile lor de Internet.

- (43) Este necesară consolidarea competențelor statelor membre cu privire la titularii de drepturi de acces, pentru a le garanta intrarea sau dezvoltarea unei noi rețele într-un mod echitabil, eficient, responsabil din punct de vedere al mediului și independent de orice obligație impusă unui operator cu putere semnificativă pe piață de a acorda acces la rețeaua sa de comunicații electronice. Îmbunătățirea modului de utilizare în comun a infrastructurilor poate ameliora în mod semnificativ concurența și poate reduce costurile totale financiare și de mediu pentru instalarea infrastructurii de comunicații electronice pentru întreprinderi, în special în cazul noilor rețele de acces. Autoritățile naționale de reglementare ar trebui să fie împuternicite să solicite titularilor de drepturi de instalare a infrastructurii pe, peste sau sub o proprietate publică sau privată să permită utilizarea în comun a infrastructurii sau proprietății în cauză (inclusiv prin colocare fizică) pentru a încuraja investițiile eficiente în infrastructură și promovarea inovațiilor, după o perioadă corespunzătoare de consultare publică, în care toate părțile interesate ar trebui să aibă posibilitatea de a-și exprima opiniile. Aceste măsuri de coordonare sau de utilizare în comun pot cuprinde reguli de repartizare a costurilor de utilizare în comun a infrastructurii sau a proprietății și ar trebui să garanteze o împărțire adecvată a riscurilor între întreprinderile în cauză. Autoritățile naționale de reglementare ar trebui, în special, să poată impune utilizarea în comun a elementelor de rețea și a infrastructurii asociate, precum canale, tuburi, piloni, nișe, cutii de distribuție, antene, turnuri și alte construcții de susținere, clădiri sau intrări în clădiri și o mai bună coordonare a lucrărilor civile. Autoritățile competente, în special cele locale, ar trebui să stabilească și proceduri de coordonare adecvate, în cooperare cu autoritățile naționale de reglementare, cu privire la lucrările publice și, de asemenea, la alte infrastructuri sau proprietăți publice corespunzătoare, care pot include proceduri care garantează faptul că părțile interesate dispun de informații privind infrastructurile sau proprietățile publice adecvate, precum și privind lucrările publice în curs de derulare sau planificate, că sunt informate prompt cu privire la acestea și că utilizarea în comun este astfel facilitată la maxim.
- (44) Comunicarea fiabilă și sigură a informațiilor prin rețelele de comunicații electronice este tot mai importantă pentru întreaga economie și în general pentru societate. Complexitatea sistemului, defecțiunile tehnice sau greșelile umane, accidentele sau atacurile, toate acestea pot avea consecințe asupra funcționării și disponibilității infrastructurii fizice care asigură furnizarea de servicii importante cetățenilor UE, inclusiv servicii de e-guvernare. Prin urmare, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să asigure menținerea integrității și securității rețelelor publice de comunicații. Agenția Europeană pentru Securitatea Rețelelor Informatice și a Datelor (ENISA) ⁽¹⁾ ar trebui să contribuie la nivelul sporit de securitate a comunicațiilor electronice, printre altele, prin furnizarea de consultanță de specialitate și promovarea schimbului de cele mai bune practici. Atât ENISA, cât și autoritățile naționale de reglementare ar trebui să dispună de mijloacele necesare îndeplinirii atribuțiilor lor, inclusiv de competențele de a obține informații suficiente pentru a fi în măsură să evalueze nivelul de securitate a rețelelor sau serviciilor, precum și de a obține date complete și certe referitoare la incidentele reale
- privind securitatea care au avut un impact semnificativ asupra funcționării rețelelor sau serviciilor. Având în vedere faptul că asigurarea eficientă a unui nivel adecvat de securitate nu este un exercițiu singular ci un proces continuu de punere în aplicare, revizuire și actualizare, furnizorii de rețele și servicii de comunicații electronice ar trebui să adopte măsuri de protejare a integrității și securității acestora conform riscurilor evaluate, luând în considerare progresele științifice de la momentul respectiv din domeniul care privește aceste măsuri.
- (45) Statele membre ar trebui să asigure o perioadă corespunzătoare de consultări publice înainte de adoptarea unor măsuri specifice pentru a garanta că întreprinderile care furnizează rețele publice de comunicații sau servicii de comunicații electronice accesibile publicului iau măsurile tehnice și organizatorice necesare pentru a gestiona în mod corespunzător riscurile legate de securitatea rețelelor și serviciilor sau pentru a asigura integritatea rețelelor lor.
- (46) Atunci când este necesară stabilirea unui acord privind un set comun de cerințe privind securitatea, Comisia ar trebui împuternicită să adopte măsuri tehnice de executare pentru a realiza un nivel adecvat de securitate a rețelelor și serviciilor de comunicații electronice de pe piața internă. ENISA ar trebui să contribuie la armonizarea măsurilor de securitate tehnice și organizaționale corespunzătoare furnizând consultanță de specialitate. Autoritățile naționale de reglementare ar trebui să fie împuternicite să elaboreze instrucțiuni obligatorii referitoare la măsurile de punere în aplicare de natură tehnică adoptate în temeiul Directivei 2002/21/CE (directiva-cadru). Pentru a-și îndeplini atribuțiile, acestea ar trebui să aibă competența de a investiga și de a impune sancțiuni în cazul nerespectării dispozițiilor.
- (47) Pentru a se asigura că nu există niciun fel de denaturare sau restricționare a concurenței pe piața comunicațiilor electronice, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să aibă posibilitatea de a impune măsuri corective care să vizeze împiedicarea efectului de părghie soldat cu transferul de putere semnificativă pe piață de la o piață la o altă piață strâns relaționată cu aceasta. Ar trebui să fie clar că întreprinderea care deține o putere semnificativă în cadrul primei piețe poate fi desemnată ca având o putere semnificativă și în cadrul celei de-a doua piețe doar dacă legăturile dintre cele două piețe sunt de așa natură încât să permită puterii deținute în cadrul primei piețe să fie transferate prin efectul de părghie în cadrul celei de-a doua piețe și dacă cea de-a doua piață este susceptibilă de reglementare *ex ante* în conformitate cu criteriile stabilite în Recomandarea privind piețele relevante de produse și servicii ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 460/2004 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 77, 13.3.2004, p. 1).

⁽²⁾ Recomandarea Comisiei din 11 februarie 2003 privind piețele relevante de produse și servicii din sectorul comunicațiilor electronice susceptibile de a fi supuse unor reglementări *ex ante* în conformitate cu Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (JO L 114, 8.5.2003, p. 45).

- (48) Pentru a oferi operatorilor de pe piață siguranță în ceea ce privește condițiile de reglementare, este necesară stabilirea unui termen pentru analizele de piață. Este important să se efectueze periodic analize de piață la intervale rezonabile și adecvate. La stabilirea termenului în cauză ar trebui să se țină seama dacă piața a mai făcut anterior obiectul unei analize și a fost notificată în mod corespunzător. În cazul în care o autoritate națională de reglementare nu efectuează analiza de piață în termenul specificat, acest lucru poate pune în pericol piața internă și este posibil ca procedurile obișnuite de constatare a nerespectării obligațiilor de către autoritate să nu producă în timp efectul dorit. Ca alternativă, autoritatea națională de reglementare în cauză ar trebui să poată solicita asistența OAREC pentru a finaliza analiza de piață. De exemplu, asistența ar putea lua forma unui grup special de intervenție compus din reprezentanții altor autorități naționale de reglementare.
- (49) Datorită nivelului ridicat de inovare tehnologică și a piețelor deosebit de dinamice din sectorul comunicațiilor electronice, este necesară adaptarea rapidă a reglementărilor în mod coordonat și armonizat la nivel comunitar, deoarece experiența arată faptul că divergențele cu privire la punerea în aplicare a cadrului de reglementare UE între autoritățile naționale de reglementare poate crea un obstacol în calea dezvoltării pieței interne.
- (50) O sarcină importantă care revine OAREC este adoptarea de avize privind litigiile transfrontaliere, acolo unde este cazul. Autoritățile naționale de reglementare ar trebui, prin urmare, să ia în considerare toate avizele OAREC în aceste cazuri.
- (51) Experiența dobândită în ceea ce privește punerea în aplicare a cadrului de reglementare UE indică faptul că dispozițiile existente care abilează autoritățile naționale de reglementare să impună amenzi nu au furnizat un stimulente adecvat pentru respectarea cerințelor de reglementare. Competențele de asigurare a aplicării corespunzătoare pot să contribuie la o punere în aplicare în timp util a cadrului de reglementare UE și, astfel, să îmbunătățească stabilitatea cadrului juridic, ceea ce reprezintă o condiție importantă pentru încurajarea investițiilor. Lipsa competențelor efective în cazul nerespectării cerințelor are efect asupra întregului cadru de reglementare. Introducerea unei noi dispoziții în Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru) privind încălcarea obligațiilor prevăzute în directiva-cadru și în directivele speciale ar trebui, prin urmare, să garanteze aplicarea unor principii coerente și stabile de asigurare a aplicării și de aplicare de sancțiuni pentru întregul cadru de reglementare UE.
- (52) Cadrul de reglementare UE existent cuprinde anumite dispoziții pentru facilitarea tranziției de la vechiul cadru de reglementare din 1998 la noul cadru din 2002. Această tranziție a fost încheiată în toate statele membre, iar măsurile respective ar trebui să fie abrogate întrucât au devenit redundante.
- (53) Atât investițiile eficiente, cât și concurența ar trebui încurajate în tandem, în vederea sporirii creșterii economice, a inovării și a opțiunilor pentru consumatori.
- (54) Concurența poate fi încurajată cel mai bine prin investiții la un nivel eficient din punct de vedere economic în infrastructuri noi și existente, completate de reglementări, dacă este necesar, în vederea realizării unei concurențe eficiente în sectorul serviciilor cu amănuntul. Un nivel eficient de concurență la nivelul infrastructurii reprezintă gradul în care se poate construi o infrastructură de același tip astfel încât investitorii se pot aștepta să obțină o rentabilitate acceptabilă, în funcție de estimările rezonabile ale evoluției cotelor de piață.
- (55) Atunci când impun obligații privind accesul la infrastructurile noi și modernizate, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să garanteze că condițiile de acces reflectă circumstanțele care stau la baza deciziei de investiție, luând în considerare, printre altele, costurile de dare în folosință, rata estimată de acceptare a noilor produse și servicii și prețurile cu amănuntul estimate. În plus, pentru a oferi investitorilor siguranță în ceea ce privește planificarea, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să poată fixa, dacă este cazul, clauze și condiții de acces consecutive de-a lungul mai multor perioade de revizuire corespunzătoare. Aceste clauze și condiții pot cuprinde sisteme de tarify în funcție de volume sau de durata contractului, în conformitate cu legislația comunitară și cu condiția ca aceste sisteme să nu aibă efect discriminatoriu. Orice condiții de acces impuse ar trebui să respecte necesitatea de a menține concurența efectivă în domeniul serviciilor pentru consumatori și întreprinderi.
- (56) Atunci când evaluează proporționalitatea obligațiilor și condițiilor care urmează să fie impuse, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să ia în considerare condițiile concurențiale diferite existente în diferitele zone din cadrul statelor membre.
- (57) Atunci când impun măsuri corective pentru a controla prețurile, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să încerce să asigure investitorului un randament echitabil în cazul unui proiect nou de investiții anume. În special, ar putea exista riscuri asociate cu proiectele de investiții specifice noilor rețele de acces care sprijină produse pentru care cererea este nesigură în momentul în care este făcută investiția.
- (58) Orice decizie a Comisiei în temeiul articolului 19 alineatul (1) din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru) ar trebui să se limiteze la principii, abordări și metodologii de reglementare. Pentru a înlătura orice dubii, aceasta nu ar trebui să prevadă elemente de detaliu care vor trebui să reflecte în mod normal caracteristicile naționale și nu ar trebui să interzică abordări alternative de la care se poate aștepta, în mod rezonabil, să aibă același efect. O astfel de decizie ar trebui să fie proporțională și nu ar trebui să aibă vreun efect asupra deciziilor luate de autoritățile naționale de reglementare care nu creează un obstacol în calea pieței interne.

- (59) Anexa I la Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru) a identificat lista piețelor care urmează să fie incluse în Recomandarea privind piețele relevante de produse și servicii susceptibile a fi supuse unei reglementări *ex ante*. Această anexă ar trebui abrogată deoarece scopul acesteia de a servi drept punct de plecare pentru formularea versiunii inițiale a Recomandării privind piețele relevante de produse și servicii a fost îndeplinit.
- (60) Este posibil ca pentru întreprinderile nou intrate să nu fie viabil din punct de vedere economic să dublice, parțial sau în totalitate, rețeaua locală de acces a operatorilor de pe piață, într-un timp rezonabil. În acest context, acordarea accesului necondiționat la bucla sau la subbucla locală a operatorilor care dețin o putere semnificativă pe piață poate facilita intrarea pe piață și creșterea concurenței pe piețele cu amănuntul de acces în bandă largă. În condițiile în care accesul neîngrădit la bucla sau subbucla locală nu este fezabil din punct de vedere tehnic sau economic, se pot aplica obligații relevante pentru furnizarea de acces la rețea care este virtual sau care nu este fizic și care oferă o funcționalitate echivalentă.
- (61) Scopul separării funcționale, prin care operatorului integrat pe verticală i se solicită să înființeze două entități comerciale separate din punct de vedere operațional, este de a garanta furnizarea de produse de acces echivalente către toți operatorii din aval, inclusiv către propriile unități din aval ale operatorului integrat pe verticală. Separarea funcțională are capacitatea de a îmbunătăți concurența pe numeroase piețe relevante prin reducerea semnificativă a tendințelor discriminatorii și prin facilitarea verificării și asigurării respectării obligațiilor în materie de nediscriminare. În cazuri excepționale, separarea funcțională poate fi justificată ca măsură corectivă atunci când eforturile în privința asigurării efective a nediscriminării pe mai multe dintre piețele în cauză continuă să eșueze sau atunci când există șanse reduse sau nule pentru existența unei concurențe în ceea ce privește infrastructura într-un termen rezonabil după ce s-a recurs la una sau mai multe măsuri corective considerate anterior ca fiind adecvate. Cu toate acestea, este foarte important să se asigure că odată cu impunerea separării funcționale întreprinderea în cauză este în continuare motivată să investească în propria rețea și că această măsură nu atrage nici un efect potențial negativ asupra bunăstării consumatorilor. Impunerea separării funcționale necesită o analiză coordonată a diferitelor piețe relevante asociate rețelei de acces, în conformitate cu procedura analizei de piață prevăzute la articolul 16 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru). În momentul efectuării analizei pieței și al stabilirii detaliilor acestei măsuri corective, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să acorde o atenție specială produselor care urmează să fie gestionate de către entitățile comerciale separate, luând în considerare dimensiunea rețelei desfășurate și nivelul progresului tehnologic, care pot afecta substituibilitatea la nivelul serviciilor la puncte fixe și fără fir. Pentru a evita denaturarea concurenței pe piața internă, Comisia ar trebui să aprobe în prealabil propunerile pentru separarea funcțională.
- (62) Punerea în aplicare a separării funcționale nu ar trebui să împiedice mecanismele de coordonare adecvate dintre diferitele entități comerciale separate, cu scopul de a garanta protecția drepturilor de supraveghere economică și de gestionare ale societății-mamă.
- (63) Integrarea continuă a pieței interne a rețelilor și serviciilor de comunicații electronice necesită o mai bună coordonare a aplicării reglementărilor *ex ante*, astfel cum este prevăzut în cadrul comunitar de reglementare pentru comunicațiile electronice.
- (64) În cazul în care o întreprindere integrată pe verticală alege să își transfere o parte substanțială a activelor rețelei locale de acces sau totalitatea acestora către o entitate separată din punct de vedere juridic deținută de altcineva sau prin crearea unei entități comerciale separate pentru furnizarea produselor de acces, autoritatea națională de reglementare ar trebui să evalueze efectul tranzacției planificate asupra tuturor obligațiilor de reglementare existente impuse operatorului integrat pe verticală, pentru a asigura compatibilitatea oricăror noi acorduri cu Directiva 2002/19/CE (directiva privind accesul) și Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal). Autoritatea națională de reglementare în cauză ar trebui să efectueze o nouă analiză a piețelor pe care operează entitatea separată și să impună, să mențină, să modifice sau să retragă obligații în consecință. În acest scop, autoritatea națională de reglementare ar trebui să poată solicita informații de la întreprinderea în cauză.
- (65) Cu toate că, în anumite circumstanțe, o autoritate națională de reglementare poate să impună obligații operatorilor care nu au o putere semnificativă pe piață în scopul îndeplinirii unor obiective precum conectivitatea cap la cap sau interoperabilitatea serviciilor, este totuși necesară garantarea faptului că aceste obligații se impun în conformitate cu cadrul de reglementare UE și în special cu procedurile de notificare.
- (66) Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte măsuri de punere în aplicare în scopul adaptării condițiilor de acces la serviciile de radio și televiziune digitale menționate în anexa I la evoluția tehnologică și cea a pieței. De asemenea, același lucru se aplică în cazul listei minime de elemente de la anexa II care trebuie să fie făcută publică pentru a îndeplini obligația de transparență.
- (67) Facilitarea accesului la resursele de frecvențe radio pentru operatorii de pe piață va contribui la îndepărtarea obstacolelor care stau în calea intrării pe piață. Mai mult, progresul tehnologic reduce riscul interferențelor dăunătoare în anumite benzi de frecvență, reducând astfel necesitatea drepturilor individuale de utilizare. Condițiile de utilizare a spectrului pentru furnizarea de servicii de comunicații electronice ar trebui în mod normal să fie stabilite în autorizațiile generale, în afara cazului în care drepturile individuale sunt necesare, având în vedere utilizarea spectrului, pentru protecția împotriva interferențelor dăunătoare, pentru asigurarea calității tehnice a serviciului, pentru garantarea utilizării eficiente a spectrului sau pentru îndeplinirea unui obiectiv specific de interes general. Deciziile cu privire la necesitatea drepturilor individuale ar trebui să fie luate într-o manieră transparentă și proporțională.

- (68) Introducerea cerințelor neutralității tehnologice și a serviciilor pentru acordarea drepturilor de utilizare, precum și posibilitatea tot mai mare de a transfera drepturi între întreprinderi ar trebui să sporească libertatea și mijloacele de furnizare de servicii de comunicații pentru public, facilitând astfel, de asemenea, îndeplinirea obiectivelor de interes general. Cu toate acestea, anumite obligații de interes general impuse radiodifuzorilor pentru furnizarea de servicii media audiovizuale pot impune aplicarea de criterii specifice pentru acordarea drepturilor de utilizare în cazurile în care pare a fi esențial pentru îndeplinirea unui obiectiv specific de interes general prevăzut de statele membre în conformitate cu legislația comunitară. Procedurile asociate realizării obiectivelor de interes general trebuie să fie, în toate circumstanțele, transparente, obiective, proporționale și nediscriminatorii.
- (69) Având în vedere impactul restrictiv asupra accesului liber la frecvențele radio, valabilitatea unui drept individual de utilizare care nu poate fi comercializat ar trebui să fie limitată în timp. În cazul în care drepturile de utilizare cuprind dispoziții privind reînnoirea valabilității acestora, autoritățile naționale competente ar trebui mai întâi să efectueze o reexaminare, inclusiv o consultare publică, ținând cont de evoluțiile din domeniul tehnologic, al pieței și al zonelor de acoperire. Având în vedere caracterul limitat al spectrului, drepturile individuale acordate întreprinderilor ar trebui să fie reexaminare cu regularitate. În efectuarea acestei reexaminări, autoritățile naționale competente ar trebui să păstreze echilibrul între interesele titularilor de drepturi și necesitatea de a promova introducerea comercializării spectrului precum și utilizarea mai flexibilă a spectrului prin autorizații generale, atunci când acest lucru este posibil.
- (70) Modificările minore aduse drepturilor și obligațiilor sunt acele modificări care sunt în principal administrative, care nu aduc modificări de substanță autorizațiilor generale și drepturilor individuale de utilizare și care, prin urmare, nu pot aduce avantaje comparative celorlalte întreprinderi.
- (71) Autoritățile naționale competente ar trebui să aibă competența de a asigura utilizarea efectivă a spectrului și, în cazul în care resursele de spectru rămân nefolosite, să adopte măsuri pentru prevenirea tezurizării anticoncurențiale a spectrului, care poate împiedica noile intrări pe piață.
- (72) Autoritățile naționale de reglementare ar trebui să poată lua măsuri eficiente pentru a monitoriza și asigura respectarea condițiilor privind autorizarea generală sau drepturile de utilizare și să aibă competența de a impune sancțiuni financiare sau administrative efective în cazul în care aceste condiții sunt încălcate.
- (73) Condițiile care pot însoți autorizațiile ar trebui să cuprindă condiții specifice care reglementează accesibilitatea pentru utilizatorii cu handicap și necesitatea ca autoritățile publice și serviciile de urgență să comunice între ele și cu publicul general înaintea, în timpul și în urma dezastrelor majore.
- De asemenea, având în vedere importanța inovării tehnologice, statele membre ar trebui să poată emite autorizații de utilizare a spectrului în scopuri experimentale, supuse unor restricții și condiții specifice justificate în mod strict de natura experimentală a acestor drepturi.
- (74) Regulamentul (CE) nr. 2887/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind accesul necondiționat la bucla locală ⁽¹⁾ s-a dovedit a fi eficient în faza inițială a deschiderii pieței. Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru) solicită Comisiei să monitorizeze tranziția de la vechiul cadru de reglementare din 1998 la cadrul din 2002 și să aducă propuneri de abrogare a respectivului regulament la o dată adecvată. Conform cadrului din 2002, autoritățile naționale de reglementare au sarcina de a analiza piața pentru accesul angro necondiționat și nelimitat la buclele și sub-buclele metalice cu scopul de a furniza servicii în bandă largă și servicii vocale după cum prevede Recomandarea privind piețele relevante de servicii și produse. Întrucât toate statele membre au analizat această piață cel puțin o dată, iar obligațiile corespunzătoare în temeiul cadrului din 2002 au fost respectate, Regulamentul nr. 2887/2000 a devenit inutil și ar trebui, în consecință, abrogat.
- (75) Măsurile necesare punerii în aplicare a Directivei 2002/21/CE (directiva-cadru), a Directivei 2002/19/CE (directiva privind accesul) și a Directivei 2002/20 (directiva privind autorizarea) ar trebui să fie adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽²⁾.
- (76) Comisia ar trebui, în special, să fie împuternicită să adopte recomandări și/sau măsuri de punere în aplicare privind notificările menționate la articolul 7 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru); armonizarea în domeniul spectrului și al numerotației, precum și în chestiuni legate de securitatea rețelelor și serviciilor; identificarea piețelor relevante de produse și servicii; identificarea piețelor transnaționale; punerea în aplicare a standardelor; aplicarea armonizată a dispozițiilor cadrului de reglementare. De asemenea, Comisiei ar trebui împuternicită să adopte măsurile de punere în aplicare pentru actualizarea anexelor I și II la directiva privind accesul în funcție de evoluțiile pieței și de evoluțiile tehnologice. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale directivelor în cauză, printre altele prin completarea acestora cu elemente noi neesențiale, acestea trebuie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE,

⁽¹⁾ JO L 336, 30.12.2000, p. 4.

⁽²⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

2. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

Articolul 1

Modificări la Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru)

Directiva 2002/21/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Prezenta directivă stabilește un cadru armonizat pentru reglementarea serviciilor de comunicații electronice, a rețelelor de comunicații electronice, a infrastructurilor și a serviciilor asociate, precum și a anumitor aspecte privind echipamentele terminale menite să faciliteze accesul utilizatorilor cu handicap. Directiva prevede atribuții ale autorităților naționale de reglementare și stabilește o serie de proceduri care să asigure o aplicare armonizată a cadrului de reglementare pe teritoriul Comunității.”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(3a) Măsurile luate de statele membre cu privire la accesul utilizatorilor finali la serviciile și aplicațiile prin rețele de comunicații electronice sau cu privire la utilizarea acestor servicii și aplicații de către utilizatorii finali trebuie să respecte drepturile și libertățile fundamentale ale persoanelor fizice, astfel cum sunt garantate de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și principiile generale ale dreptului comunitar.

Oricare dintre aceste măsuri cu privire la accesul utilizatorilor finali la serviciile și aplicațiile prin rețele de comunicații electronice sau cu privire la utilizarea acestor servicii și aplicații de către utilizatorii finali care ar putea restrânge acele drepturi sau libertăți fundamentale pot fi impuse doar dacă sunt adecvate, proporționale și necesare într-o societate democratică, iar punerea în aplicare a acestora face obiectul unor garanții procedurale adecvate în conformitate cu dispozițiile Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu principiile generale ale dreptului comunitar, inclusiv o protecție jurisdicțională efectivă și dreptul de a beneficia de garanțiile prevăzute de lege. În consecință, aceste măsuri pot fi adoptate doar cu respectarea deplină a principiului prezumției de nevinovăție și a dreptului la viață privată. Se garantează o procedură prealabilă, echitabilă și imparțială, inclusiv dreptul de a fi audiat al persoanei sau persoanelor vizate, sub rezerva necesității unor condiții și a unor mecanisme procedurale adecvate în cazuri de urgență demonstrate în mod corespunzător, în conformitate cu Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dreptul la o reexaminare judiciară eficientă și într-un termen rezonabil este garantat.”

(a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) «rețea de comunicații electronice» înseamnă sisteme de transmisie și, după caz, echipamente de comutare sau de rutare și alte resurse, inclusiv elemente de rețea care nu sunt active, care permit transmiterea semnalelor prin cablu, unde radio, prin mijloace optice sau prin alte mijloace electromagnetice, inclusiv rețele de satelit, rețele terestre fixe (cu comutare de circuite sau de pachete, inclusiv Internet) și mobile, sisteme care utilizează rețeaua electrică, atât timp cât servesc la transmiterea semnalelor, rețelele utilizate pentru difuzarea programelor de radio și televiziune și rețelele de televiziune prin cablu, indiferent de tipul de informație transmisă;”;

(b) litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) «piețe transnaționale» înseamnă piețele identificate în conformitate cu articolul 15 alineatul (4) care au ca sferă de cuprindere întreaga Comunitate sau o parte semnificativă a acesteia care acoperă mai mult de un stat membru;”;

(c) litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) «rețea publică de comunicații» înseamnă o rețea de comunicații electronice utilizată în întregime sau în principal pentru furnizarea de servicii de comunicații electronice puse la dispoziția publicului, care asigură transferul de informații între punctele de terminale ale rețelei;”;

(d) se introduce următoarea literă:

„(da) «punct terminal al rețelei (NTP)» înseamnă punctul fizic la care unui abonat i se furnizează accesul la o rețea publică de comunicații; în cazul rețelelor care utilizează comutarea sau rutarea, NTP este identificat printr-o adresă specifică în rețea, care poate fi asociată numărului sau numelui abonatului;”;

(e) litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) «infrastructură asociată» înseamnă acele servicii asociate, infrastructuri fizice și alte instalații sau elemente asociate unei rețele de comunicații electronice și/sau unui serviciu de comunicații electronice care permit și/sau asigură furnizarea de servicii prin intermediul respectivei rețele și/sau al respectivului serviciu sau dispun de acest potențial și cuprind, *inter alia*, clădirile sau intrările în clădiri, cablajul clădirilor, antenele, turnurile și alte construcții de susținere, canalele, tuburile, pilonii, nișele și cutiile de distribuție;”;

(f) se introduce următoarea literă:

„(ea) «servicii asociate» înseamnă acele servicii asociate unei rețele de comunicații electronice și/sau unui serviciu de comunicații electronice care permit și/sau asigură furnizarea de servicii prin intermediul respectivei rețele și/sau al respectivului serviciu sau dispun de acest potențial și cuprind, *inter alia*, conversia numerelor sau sistemele cu o funcție echivalentă, sistemele de acces condiționat și ghidurile de programe electronice, precum și alte servicii, precum serviciile de identificare, localizare și prezență;”;

(g) litera (l) se înlocuiește cu următorul text:

„(l) «directive speciale» înseamnă Directiva 2002/20/CE (directiva privind autorizarea), Directiva 2002/19/CE (directiva privind accesul), Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal) și Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (*);

(*) JO L 201, 31.7.2002, p. 37.”;

(h) se adaugă următoarele litere:

„(q) «alocarea spectrului» înseamnă desemnarea unei anumite benzi de frecvență pentru utilizarea de unul sau mai multe tipuri de servicii de radiocomunicații, după caz, în condiții specifice;

(r) «interferențe dăunătoare» înseamnă interferențele care pun în pericol funcționarea unui serviciu de radionavigație sau a altor servicii de siguranță sau care denaturează, blochează sau întrerup în mod grav și repetat funcționarea unui serviciu de radio (comunicații care operează în conformitate cu reglementările internaționale, comunitare și naționale aplicabile;

(s) «apel» înseamnă o conexiune stabilită prin intermediul unui serviciu de comunicații electronice accesibil publicului care permite realizarea unei comunicații vocale bidirecționale.”

3. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare își exercită competențele în mod imparțial, transparent și în timp util. Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare dețin resurse umane și financiare suficiente pentru îndeplinirea atribuțiilor care le sunt încredințate.”;

(b) se introduc următoarele alineate:

„(3a) Fără a aduce atingere dispozițiilor prevăzute la alineatele (4) și (5), autoritățile naționale de reglementare responsabile de reglementarea *ex ante* a pieței sau de soluționarea litigiilor dintre întreprinderi în conformitate cu articolul 20 sau 21 din prezenta directivă acționează independent și nu solicită și nici nu primesc instrucțiuni de la un alt organism în legătură cu îndeplinirea acestor sarcini care le revin în temeiul normelor de drept intern care pun în aplicare normele comunitare. Acest lucru nu exclude supravegherea în conformitate cu dreptul constituțional național. Numai organismele de soluționare a căilor de atac, instituite în conformitate cu articolul 4 au competența de a suspenda sau de a revoca deciziile luate de către autoritățile naționale de reglementare. Statele membre se asigură că conducătorul unei autorități naționale de reglementare menționate la primul paragraf sau, după caz, membrii organului colectiv care îndeplinește această funcție în cadrul autorității sau înlocuitorul acestuia/inlocuitorii acestora nu poate/pot fi demis/demiși decât în cazul în care nu mai satisfac(e) condițiile necesare îndeplinirii sarcinilor sale/lor, precizate în prealabil în legislația națională. Decizia de demitere a conducătorului autorității naționale de reglementare sau, după caz, a membrilor organului colectiv care îndeplinește această funcție în cadrul acesteia se face publică la momentul demiterii. Conducătorul demis al autorității naționale de reglementare sau, după caz, membrii demiși ai organului colectiv care îndeplinește această funcție în cadrul acesteia, primește/primesc o expunere a motivelor care se publică și are/au dreptul de a solicita publicarea acesteia, în cazul în care aceasta nu ar avea loc în lipsa solicitării sale/lor.

Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare menționate la primul paragraf beneficiază de bugete anuale separate. Bugetele se fac publice. Statele membre se asigură, de asemenea, că autoritățile naționale de reglementare beneficiază de resurse financiare și umane adecvate, astfel încât să poată participa în mod activ și să contribuie la Organismul autorităților europene de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice (OAREC) (*).

(3b) Statele membre se asigură că obiectivele OAREC privind promovarea unei coordonări și coerențe sporite la nivelul reglementării sunt sprijinite în mod activ de respectivele autorități naționale de reglementare.

(3c) Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare țin seama în cea mai mare măsură de avizele și pozițiile comune adoptate de OAREC la adoptarea propriilor decizii pentru piețele lor interne.

(*) Regulamentul (CE) nr. 1211/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 de instituire a Organismului autorităților europene de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice (OAREC) și a Oficiului.”

4. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că există, la nivel național, mecanisme eficiente prin care orice utilizator sau orice întreprindere care furnizează rețele și/sau servicii de comunicații electronice și care este afectată de o decizie a unei autorități naționale de reglementare are dreptul de a ataca decizia în fața unui organism de soluționare a căilor de atac independent de părțile implicate. Acest organism, care poate fi o instanță judecătorească, dispune de expertiza necesară pentru a-și putea exercita funcțiile în mod efectiv. Statele membre se asigură că fondul cauzei este luat în considerare în mod corespunzător și că există un mecanism de contestare efectiv.

Până la soluționarea căii de atac, decizia autorității naționale de reglementare se aplică, cu excepția cazului în care sunt stabilite măsuri provizorii în conformitate cu dreptul intern.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(3) Statele membre culeg informații referitoare la obiectul în general al căilor de atac, la numărul căilor de atac, la durata procedurilor aferente căilor de atac și la numărul deciziilor de stabilire a măsurilor provizorii. Statele membre furnizează aceste informații Comisiei și OAREC, la solicitarea motivată a oricăreia dintre acestea.”

5. Articolul 5 alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că întreprinderile care furnizează rețele și servicii de comunicații electronice transmit toate informațiile, inclusiv informațiile financiare, necesare autorităților naționale de reglementare pentru a garanta conformitatea cu dispozițiile stabilite sau deciziile adoptate în conformitate cu prezenta directivă și cu directivele speciale. În special, autoritățile naționale de reglementare au competența de a solicita acestor întreprinderi să ofere informații cu privire la viitoarea dezvoltare a rețelei și a serviciilor care ar putea avea un impact asupra serviciilor furnizate angro puse la dispoziția concurenților. Întreprinderilor cu putere semnificativă pe piețele angro li se poate solicita, de asemenea, să prezinte date contabile privind piețele cu amănuntul care sunt asociate piețelor angro respective.

Întreprinderile furnizează aceste informații rapid și la cerere, respectând termenele și nivelul de detaliere solicitat de autoritatea națională de reglementare. Informațiile solicitate de autoritatea națională de reglementare sunt proporționale cu sarcina pe care aceasta o are de îndeplinit. Autoritatea națională de reglementare prezintă motivele care justifică cererea sa de informații și prelucrează informațiile în conformitate cu alineatul (3).”

6. Articolele 6 și 7 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 6

Mecanismul de consultare și de transparență

Cu excepția cazurilor care intră sub incidența articolului 7 alineatul (9), a articolului 20 sau a articolului 21, statele membre se asigură că, atunci când autoritățile naționale de reglementare intenționează să adopte măsuri în conformitate cu dispozițiile prezentei directive sau ale directivei speciale, sau când intenționează să instituie restricții în conformitate cu articolul 9 alineatele (3) și (4), care au un impact major asupra pieței relevante, acestea dau ocazia părților interesate să își prezinte observațiile cu privire la proiectul de măsură într-un termen rezonabil.

Autoritățile naționale de reglementare publică procedurile lor naționale de consultare.

Statele membre asigură înființarea unui singur punct de informare care să permită accesul la toate consultările în curs.

Rezultatele procedurii de consultare se fac publice de către autoritățile naționale de reglementare, cu excepția cazului în care este vorba de informații confidențiale în sensul normelor comunitare și de drept intern privind secretele comerciale.

Articolul 7

Consolidarea pieței interne de comunicații electronice

(1) La îndeplinirea sarcinilor prevăzute în prezenta directivă și în directivele speciale, autoritățile naționale de reglementare țin seama în cea mai mare măsură de obiectivele prevăzute la articolul 8, inclusiv în măsura în care acestea sunt în legătură cu funcționarea pieței interne.

(2) Autoritățile naționale de reglementare contribuie la dezvoltarea pieței interne cooperând între ele și cu Comisia și cu OAREC într-un mod transparent, pentru a asigura aplicarea coerentă, în toate statele membre, a dispozițiilor prezentei directive și ale directivei speciale. În acest scop, statele membre cooperează, în special, cu Comisia și cu OAREC pentru a identifica tipurile de instrumente și de măsuri corective cele mai adecvate pentru abordarea unor situații specifice de pe piață.

(3) Sub rezerva unor dispoziții contrare prevăzute în recomandări sau în orientările adoptate în temeiul articolului 7b, după încheierea consultării menționate la articolul 6, în cazurile în care o autoritate națională de reglementare intenționează să ia o măsură care:

(a) intră sub incidența articolelor 15 sau 16 din prezenta directivă sau a articolului 5 sau 8 din Directiva 2002/19/CE (directiva privind accesul); și

(b) ar afecta comerțul între statele membre,

aceasta pune proiectul de măsură, precum și motivele pe care stau la baza acesteia la dispoziția Comisiei, OAREC și, în același timp, a autorităților naționale de reglementare din alte state membre, în conformitate cu articolul 5 alineatul (3) și informează Comisia, OAREC și alte autorități naționale de reglementare cu privire la aceasta. Autoritățile naționale de reglementare, OAREC și Comisia pot prezenta observații autorității naționale de reglementare în cauză în termen de o lună. Acest termen nu poate fi prelungit.

(4) Atunci când o măsură prevăzută la alineatul (3) are ca scop:

- (a) să definească o piață relevantă diferită de cele definite în recomandarea adoptată în conformitate cu articolul 15 alineatul (1); sau
- (b) să decidă dacă consideră sau nu o întreprindere ca având, individual sau împreună cu alte întreprinderi, o putere semnificativă pe piață, în conformitate cu articolul 16 alineatul (3), (4) sau (5),

și ar afecta comerțul dintre statele membre, iar Comisia a indicat autorității naționale de reglementare că estimează faptul că proiectul de măsură ar crea o barieră în calea pieței unice sau că are rezerve serioase în ceea ce privește compatibilitatea măsurii cu dreptul comunitar și în special cu obiectivele prevăzute la articolul 8, proiectul de măsură nu poate fi adoptat timp de încă două luni. Acest termen nu poate fi prelungit. Comisia informează celelalte autorități naționale de reglementare cu privire la rezervele sale în acest caz.

(5) În termenul de două luni menționat la alineatul (4), Comisia poate:

- (a) să ia o decizie prin care să solicite autorității naționale de reglementare în cauză retragerea proiectului de măsură; și/sau
- (b) să ia decizia de a renunța la rezervele formulate în legătură cu un proiect de măsură menționat la alineatul (4).

Comisia ține seama, în cea mai mare măsură posibilă, de avizul OAREC înainte de a emite o decizie. Decizia este însoțită de o analiză detaliată și obiectivă privind motivele pentru care Comisia consideră că proiectul de măsură nu ar trebui adoptat împreună cu propunerile specifice de modificare a proiectului de măsură.

(6) În situația în care Comisia a adoptat o decizie în conformitate cu alineatul (5) prin care solicită autorității naționale de reglementare retragerea unui proiect de măsură, autoritatea națională de reglementare modifică sau retrage proiectul de măsură, în termen de șase luni de la data deciziei Comisiei. În cazul în care proiectul de măsură este modificat, autoritatea națională de reglementare întreprinde o consultare publică în conformitate cu procedurile menționate la articolul 6 și notifică din nou Comisiei proiectul de măsură modificat în conformitate cu dispozițiile alineatului (3).

(7) Autoritatea națională de reglementare în cauză ține seama în cea mai mare măsură posibilă de observațiile formulate de alte autorități naționale de reglementare, de OAREC și de Comisie și poate, cu excepția cazurilor prevăzute la alineatul (4) și la alineatul (5) litera (a), să adopte proiectul de măsură final și, în acest caz, comunică proiectul Comisiei.

(8) Autoritatea națională de reglementare comunică Comisiei și OAREC toate măsurile finale adoptate care intră sub incidența articolului 7 alineatul (3) literele (a) și (b).

(9) În împrejurări excepționale, atunci când o autoritate națională de reglementare consideră că trebuie acționat de urgență, prin derogare de la procedura prevăzută la alineatele (3) și (4), pentru a salvagarda concurența și a proteja interesele utilizatorilor, aceasta poate adopta de îndată măsuri proporționale și provizorii. Acestea comunică fără întârziere aceste măsuri, motivate corespunzător, Comisiei, celorlalte autorități naționale de reglementare și OAREC. Decizia autorității naționale de reglementare de a face aceste măsuri permanente sau de a prelungi perioada lor de aplicare trebuie să respecte dispozițiile alineatelor (3) și (4)."

7. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 7a

Procedura pentru aplicarea consecventă a măsurilor corective

(1) În cazul în care o măsură prevăzută la articolul 7 alineatul (3) are drept scop impunerea, modificarea sau retragerea unei obligații impuse unui operator în conformitate cu articolul 16 coroborat cu articolul 5 și articolele 9-13 din Directiva 2002/19/CE (directiva privind accesul) și cu articolul 17 din Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal), Comisia poate, în cadrul perioadei de o lună menționate la articolul 7 alineatul (3) din prezenta directivă, să notifice autoritatea națională de reglementare în cauză și OAREC cu privire la motivele pentru care consideră că proiectul de măsură ar crea un obstacol în calea pieței interne sau la îndoilele sale serioase referitoare la compatibilitatea acestuia cu legislația comunitară. Într-un astfel de caz, proiectul de măsură nu se adoptă în următoarele trei luni de la notificarea Comisiei.

În absența unei astfel de notificări, autoritatea națională de reglementare în cauză poate adopta proiectul de măsură, ținând seama pe cât de mult posibil de orice observații făcute de Comisie, de OAREC sau de alte autorități naționale de reglementare.

(2) În perioada de trei luni menționată la alineatul (1), Comisia, OAREC și autoritatea națională de reglementare în cauză cooperează îndeaproape în scopul identificării măsurii celei mai potrivite și eficiente în lumina obiectivelor stabilite la articolul 8, luând în considerare opiniile participanților la piață și necesitatea de a asigura dezvoltarea unei practici reglementare consecvente.

(3) În termen de șase săptămâni de la începutul perioadei de trei luni menționate la alineatul (1), OAREC adoptă, cu majoritatea membrilor săi, un aviz privind notificarea Comisiei la care se face referire la alineatul (1), indicând dacă consideră că proiectul de măsură ar trebui modificat sau retras și prezentând, după caz, propuneri specifice în acest sens. Avizul se motivează și se face public.

(4) În cazul în care OAREC împărtășește îndoielile serioase ale Comisiei, acesta cooperează îndeaproape cu autoritatea națională de reglementare în cauză în scopul identificării măsurii celei mai potrivite și eficiente. În perioada de trei luni menționată la alineatul (1), autoritatea națională de reglementare își poate:

(a) modifica sau retrage proiectul de măsură, ținând seama în cea mai mare măsură posibilă de notificarea Comisiei menționată la alineatul (1) și de avizul și recomandarea OAREC;

(b) menține proiectul de măsură.

(5) În cazul în care OAREC nu împărtășește îndoielile serioase ale Comisiei sau nu emite un aviz, sau autoritatea națională de reglementare modifică sau își menține proiectul de măsură în temeiul alineatului (4), Comisia poate, în termen de o lună de la sfârșitul perioadei de trei luni menționată la alineatul (1) și ținând seama în cea mai mare măsură posibilă de avizul OAREC:

(a) emite o recomandare prin care îi solicită autorității naționale de reglementare în cauză să modifice sau să retragă proiectul de măsură, inclusiv propuneri specifice în acest scop, și să-și justifice recomandările, în special în cazul în care OAREC nu împărtășește îndoielile serioase ale Comisiei;

(b) lua decizia de renunțare la rezervele formulate în temeiul alineatului (1).

(6) În termen de o lună de la emiterea de către Comisie a recomandării în conformitate cu alineatul (5) litera (a) sau de la renunțarea la rezervele formulate în temeiul alineatului (5) litera (b), autoritatea națională de reglementare în cauză comunică OAREC și Comisiei măsura finală adoptată.

Această perioadă poate fi prelungită astfel încât să permită autorității naționale de reglementare să organizeze o consultare publică în conformitate cu articolul 6.

(7) În cazul în care autoritatea națională de reglementare decide să nu modifice sau să nu retragă proiectul de măsură pe baza recomandării emise în temeiul alineatului (5) litera (a) aceasta trebuie să-și motiveze decizia.

(8) Autoritatea națională de reglementare poate retrage proiectul de măsură propus în orice etapă a procedurii.

Articolul 7b

Dispoziții de punere în aplicare

(1) După consultarea publică și consultarea autorităților naționale de reglementare și ținând seama în cea mai mare măsură de avizul OAREC, Comisia poate adopta recomandări și/sau orientări în legătură cu articolul 7 prin care să se definească forma, conținutul și nivelul de detaliu al notificărilor solicitate în conformitate cu articolul 7 alineatul (3), cazurile în care nu este necesară notificarea, precum și calcularea termenelor.

(2) Măsurile menționate la alineatul (1) se adoptă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 22 alineatul (2)."

(8) Articolul 8 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Fără a aduce atingere articolului 9 privind frecvențele radio, statele membre țin seama în cea mai mare măsură de faptul că este de dorit ca reglementările adoptate să fie neutre din punct de vedere tehnologic și se asigură că, în realizarea atribuțiilor de reglementare specificate în prezenta directivă și în directivele speciale, în special cele destinate să garanteze concurența efectivă, autoritățile naționale de reglementare procedează în mod similar.”;

(b) la alineatul (2), literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) asigurându-se că utilizatorii, inclusiv utilizatorii cu handicap, utilizatorii în vârstă și utilizatorii cu nevoi sociale speciale obțin beneficii maxime în ceea ce privește opțiunile, tariful și calitatea;

(b) asigurându-se că nu există niciun fel de denaturare sau restricție a concurenței în sectorul comunicațiilor electronice, inclusiv în ceea ce privește transmiterea conținutului;”;

(c) la alineatul (2), litera (c) se elimină;

(d) la alineatul (3), litera (c) se elimină;

(e) la alineatul (3), litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) cooperând reciproc, cu Comisia și cu OAREC pentru a asigura elaborarea unor practici de reglementare coerente și aplicarea coerentă a prezentei directive și a directivelor speciale.”;

(f) la alineatul (4), litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) abordând necesitățile unor grupuri sociale specifice, în special ale persoanelor cu handicap, ale persoanelor în vârstă și ale utilizatorilor cu nevoi sociale specifice;”;

(g) la alineatul (4) se adaugă următoarea literă:

„(g) promovând capacitatea utilizatorilor finali de a accesa și distribui orice informații sau utiliza aplicații și servicii la alegerea acestora.”;

(h) se adaugă următorul alineat:

„(5) În scopul îndeplinirii obiectivelor de politică menționate la alineatele (2), (3) și (4), autoritățile naționale de reglementare aplică principii de reglementare obiective, transparente, nediscriminatorii și proporționale, între altele prin:

- (a) promovarea previzibilității reglementării prin asigurarea unei abordări reglementare consecvente pe perioade de examinare adecvate;
- (b) asigurarea faptului că, în împrejurări similare, nu există discriminare în privința tratamentului acordat întreprinderilor care furnizează rețele și servicii de comunicații electronice;
- (c) garantarea concurenței în folosul consumatorilor și promovarea, după caz, a unei concurențe bazate pe infrastructură;
- (d) promovarea investițiilor eficiente și a inovațiilor în infrastructuri noi și consolidate, inclusiv prin garantarea faptului că orice obligație de acordare a accesului ia în considerare în mod adecvat riscurile asumate de investitori, permițând diferite acorduri de cooperare între investitori și părțile interesate de acces în scopul diversificării riscului aferent investițiilor, garantând în același timp respectarea concurenței pe piață și a principiului nediscriminării;
- (e) luarea în considerare a multiplelor condiții care influențează concurența și consumatorii din diverse zone geografice ale unui stat membru;
- (f) impunerea unor obligații reglementare *ex ante* doar în cazurile în care nu există concurență efectivă și durabilă și reducerea sau eliminarea acestora imediat ce această condiție este îndeplinită.”

9. Se introduce următorul articol:

„Articolul 8a

Planificarea strategică și coordonarea politicii privind spectrul de frecvențe radio

(1) Statele membre cooperează între ele și cu Comisia cu privire la planificarea strategică, coordonarea și armonizarea utilizării spectrului de frecvențe radio în Comunitatea Europeană. În acest scop, acestea țin seama, *inter alia*,

de aspectele economice, de siguranță, de sănătate, de interes public, de libertate de exprimare, culturale, științifice, sociale și tehnice ale politicilor UE, precum și de diferitele interese ale comunităților de utilizatori ai spectrului de frecvențe radio, în scopul optimizării utilizării acestuia și a evitării interferențelor dăunătoare.

(2) Cooperând între ele și cu Comisia, promovează coordonarea abordărilor politice în materie de spectru de frecvențe radio în Comunitatea Europeană și, atunci când este cazul, promovează condiții armonizate privind disponibilitatea și utilizarea eficientă a spectrului de frecvențe radio necesare pentru crearea și funcționarea pieței interne în domeniul comunicațiilor electronice.

(3) Comisia, ținând seama în cea mai mare măsură posibilă de avizul Grupului pentru politica în domeniul spectrului de frecvențe radio (RSPG), instituit prin Decizia 2002/622/CE a Comisiei din 26 iulie 2002 de stabilire a Grupului Politicilor de Spectru Radio (*), poate înainta Parlamentului European și Consiliului propuneri legislative pentru stabilirea de programe multianuale pentru politica în domeniul spectrului de frecvențe radio. Aceste programe definesc orientările politice și obiectivele pentru planificarea strategică și armonizarea utilizării spectrului radio în conformitate cu prevederile prezentei directive și ale directivelor speciale.

(4) Ori de câte ori este necesar pentru asigurarea coordonării eficiente a intereselor Comunității Europene în cadrul organizațiilor internaționale competente în materie de spectru de frecvențe radio, Comisia, ținând în cea mai mare măsură seama de avizul RSPG, poate propune Parlamentului European și Consiliului obiective politice comune.

(*) JO L 198, 27.7.2002, p. 49.”

10. Articolul 9 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 9

Gestionarea frecvențelor radio pentru serviciile de comunicații electronice

(1) Ținând seama în mod corespunzător de faptul că frecvențele radio reprezintă un bun public cu o importantă valoare socială, culturală și economică, statele membre asigură gestionarea eficientă a frecvențelor radio pentru serviciile de comunicații electronice pe teritoriul lor în conformitate cu articolele 8 și 8a. Acestea se asigură că alocarea spectrului utilizat pentru serviciile de comunicații electronice și emiterea autorizațiilor generale sau acordarea drepturilor individuale de utilizare a acestor frecvențe radio de către autoritățile naționale competente se bazează pe criterii obiective, transparente, nediscriminatorii și proporționale.

În aplicarea prezentului articol, statele membre respectă acordurile internaționale relevante, inclusiv reglementările privind radiocomunicațiile ale ITU, și pot ține seama de considerațiile de politică publică.

(2) Statele membre promovează armonizarea utilizării frecvențelor radio în Comunitate, ținând cont de necesitatea de a asigura utilizarea efectivă și eficientă a acestora și în folosul consumatorilor, prin realizarea unor economii de scară și a interoperabilității serviciilor. Astfel, statele membre acționează în conformitate cu articolul 8a din prezenta directivă și cu Decizia nr. 676/2002/CE (Decizia privind spectrul de frecvențe radio).

(3) Cu excepția unor dispoziții contrare în al doilea paragraf, statele membre se asigură că toate tipurile de tehnologii utilizate pentru serviciile de comunicații electronice pot fi folosite în benzile de frecvență radio declarate disponibile pentru serviciile de comunicații electronice în planul lor național de alocare a frecvențelor, în conformitate cu legislația comunitară.

Cu toate acestea, statele membre pot să prevadă restricții proporționale și nediscriminatorii în ceea ce privește tipurile de tehnologii de acces fără fir sau de rețele de comunicații radio utilizate pentru servicii de comunicații electronice, atunci când acest lucru este necesar pentru:

- (a) evitarea interferențelor dăunătoare;
- (b) protejarea sănătății publice împotriva câmpurilor electromagnetice;
- (c) asigurarea calității tehnice a serviciului;
- (d) asigurarea maximizării utilizării în comun a frecvențelor radio;
- (e) garantarea utilizării eficiente a spectrului; sau
- (f) asigurarea îndeplinirii unui obiectiv de interes general în conformitate cu alineatul (4).

(4) Cu excepția unor dispoziții contrare în al doilea paragraf, statele membre se asigură că toate tipurile de servicii de comunicații electronice pot fi furnizate în benzile de frecvență radio declarate disponibile pentru serviciile de comunicații electronice în planul lor național de alocare a frecvențelor, în conformitate cu legislația comunitară. Cu toate acestea, statele membre pot să prevadă restricții proporționale și nediscriminatorii în ceea ce privește tipurile de servicii de comunicații electronice care urmează să fie furnizate, inclusiv, dacă este cazul, pentru a îndeplini o cerință în conformitate cu reglementările privind radiocomunicațiile ale ITU.

Măsurile care impun furnizarea unui serviciu de comunicații electronice într-o bandă specifică, disponibilă pentru serviciile de comunicații electronice, se motivează, în scopul de a garanta îndeplinirea obiectivului de interes general definit de statele membre în conformitate cu dreptul comunitar, ca de exemplu, dar nelimitându-se la acestea:

- (a) siguranța vieții;
- (b) promovarea coeziunii sociale, regionale sau teritoriale;

- (c) evitarea utilizării ineficiente a frecvențelor radio; sau
- (d) promovarea diversității culturale și lingvistice și a pluralismului mediatic, de exemplu prin furnizarea serviciilor de radio și televiziune.

O măsură care interzice furnizarea oricărui alt serviciu de comunicații electronice într-o bandă specifică poate fi prevăzută numai atunci când aceasta este justificată de necesitatea protejării serviciilor de siguranță a vieții. De asemenea, statele membre pot extinde, în mod excepțional, această măsură în scopul îndeplinirii altor obiective de interes general, astfel cum sunt definite de statele membre în conformitate cu legislația comunitară.

(5) Statele membre revizuiesc periodic necesitatea restricțiilor menționate la alineatele (3) și (4) și fac publice rezultatele acestor revizui.

(6) Alineatele (3) și (4) se aplică spectrului alocat pentru servicii de comunicații electronice, autorizațiilor generale și drepturilor individuale de utilizare a frecvențelor radio acordate după 25 mai 2011.

Alocările spectrului, autorizațiile generale și drepturile individuale de utilizare care existau la 25 mai 2011 fac obiectul articolului 9a.

(7) Fără a se aduce atingere dispozițiilor din directivele speciale și ținând seama de circumstanțele naționale relevante, statele membre pot stabili norme în scopul prevenirii teaurizării spectrului, în special prin impunerea unor termene stricte pentru exploatarea efectivă a drepturilor de utilizare de către deținătorul drepturilor și prin aplicarea de sancțiuni, inclusiv sancțiuni financiare sau retragerea drepturilor de utilizare în cazul nerespectării acestor termene. Aceste norme se stabilesc și se aplică într-un mod proporțional, nediscriminatoriu și transparent.”

11. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 9a

Revizuirea restricțiilor impuse drepturilor existente

(1) Pentru o perioadă de cinci ani care începe la 25 mai 2011, statele membre le pot permite titularilor drepturilor de utilizare a frecvențelor radio acordate înainte de această dată și care rămân valide pentru o perioadă de cel puțin cinci ani de la această dată pot depune o solicitare la autoritatea națională competentă în vederea unei reexaminări a restricțiilor impuse drepturilor lor în conformitate cu articolul 9 alineatele (3) și (4).

Înainte de adoptarea unei decizii, autoritatea națională de reglementare competentă notifică titularului dreptului reexaminarea restricțiilor, indicând sfera dreptului după reexaminare și acordându-i un termen rezonabil pentru a-și retrage solicitarea.

În cazul în care titularul dreptului își retrage solicitarea, dreptul acestuia nu se modifică până la expirarea valabilității acestuia sau până la sfârșitul perioadei de cinci ani, luându-se în considerare termenul care se împlinește primul.

(2) La sfârșitul perioadei de cinci ani menționate la alineatul (1), statele membre iau toate măsurile necesare pentru a garanta că articolul 9 alineatele (3) și (4) se aplică tuturor autorizațiilor generale sau drepturilor individuale de utilizare rămase în vigoare și alocărilor de spectru radio utilizate pentru servicii de comunicații electronice în vigoare la data 25 mai 2011.

(3) La aplicarea prezentului articol, statele membre iau toate măsurile adecvate pentru a promova o concurență loială.

(4) Măsurile adoptate în aplicarea prezentului articol nu reprezintă acordarea de noi drepturi de utilizare și, în consecință, nu fac obiectul dispozițiilor relevante ale articolului 5 alineatul (2) din Directiva 2002/20/CE (directiva privind autorizarea).

Articolul 9b

Transferul sau închirierea de drepturi individuale de utilizare a frecvențelor radio

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile pot transfera sau închiria către alte întreprinderi, în conformitate cu condițiile aferente drepturilor de utilizare a frecvențelor radio și în conformitate cu procedurile naționale, drepturi individuale de utilizare a frecvențelor radio în benzile pentru care această posibilitate este prevăzută în măsurile de punere în aplicare adoptate în temeiul alineatului (3).

Pentru alte benzi, statele membre pot, de asemenea, prevedea posibilitatea ca întreprinderile să transfere sau să închiriereze drepturi individuale de utilizare a spectrului de frecvențe radio către alte întreprinderi, în conformitate cu procedurile naționale.

Condițiile aferente drepturilor individuale de utilizare a frecvențelor radio se aplică în continuare în urma transferului sau a închirierii, dacă autoritatea națională competentă nu stabilește dispoziții contrare.

Statele membre pot decide, de asemenea, că dispozițiile prezentului alineat nu se aplică în cazurile în care întreprinderea a obținut inițial gratuit dreptul individual de utilizare a frecvențelor radio.

(2) Statele membre se asigură că intenția unei întreprinderi de a transfera drepturile de utilizare a frecvențelor radio, precum și transferul efectiv al acestora, se notifică în conformitate cu procedurile naționale autorității naționale competente responsabile cu acordarea drepturilor individuale de utilizare și sunt făcute publice. În cazul în care utilizarea frecvențelor radio a fost armonizată prin aplicarea Deciziei nr. 676/2002/CE (decizia privind spectrul de frecvențe radio) sau alte măsuri comunitare, orice astfel de transfer se conformează utilizării astfel armonizate.

(3) Comisia poate adopta măsuri corespunzătoare de punere în aplicare pentru a identifica benzile pentru care drepturile de utilizare a spectrului de frecvențe radio pot fi transferate sau închiriate între întreprinderi. Aceste măsuri nu acoperă frecvențele utilizate pentru emisii.

Aceste măsuri tehnice de punere în aplicare, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 22 alineatul (3)."

12. Articolul 10 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare controlează acordarea drepturilor de utilizare aferente tuturor resurselor naționale de numerotație, precum și gestionarea planurilor naționale de numerotație. Statele membre se asigură că pentru toate serviciile de comunicații electronice accesibile publicului există numere și serii de numere adecvate. Autoritățile naționale de reglementare stabilesc proceduri obiective, transparente și nediscriminatorii de acordare a drepturilor de utilizare pentru resursele naționale de numerotație.

(2) Autoritățile naționale de reglementare se asigură că procedurile și planurile naționale de numerotație se aplică în așa fel încât să se asigure acordarea unui tratament egal tuturor furnizorilor de servicii de comunicații electronice accesibile publicului. În special, statele membre se asigură că o întreprindere căreia i s-a acordat dreptul de utilizare pentru o serie de numere nu face nicio discriminare față de alți furnizori de servicii de comunicații electronice în ceea ce privește secvențele de numere utilizate pentru a da acces la serviciile lor.”;

(b) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre sprijină armonizarea unor numere sau serii de numere specifice în cadrul Comunității atunci când acest lucru promovează funcționarea pieței interne și dezvoltarea serviciilor paneuropene. Comisia poate să ia măsuri de natură tehnică de punere în aplicare adecvate în această privință.

Aceste măsuri, destinate să modifice elementele neesențiale ale prezentei directive, prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 22 alineatul (3)."

13. Articolul 11 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), al doilea paragraf, prima liniuță se înlocuiește cu următorul text:

„— acționează pe baza unor proceduri simple, eficiente, transparente și disponibile publicului, aplicate fără discriminare și fără întârziere și, în orice caz, ia decizia în termen de șase luni de la data cererii, cu excepția cazurilor de expropriere, și”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre se asigură că, atunci când autoritățile publice centrale sau locale dețin proprietatea sau controlul asupra unor întreprinderi care operează rețele publice de comunicații electronice și/sau servicii de comunicații electronice accesibile publicului, există o separare structurală efectivă între funcția de acordare a drepturilor prevăzută la alineatul (1) și activitățile aferente proprietății sau controlului.”

14. Articolul 12 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 12

Colocarea și utilizarea în comun a elementelor de rețea și a infrastructurilor asociate de către furnizorii de rețele de comunicații electronice

(1) Atunci când o întreprindere care furnizează rețele de comunicații electronice are dreptul conform dreptului intern de a instala infrastructuri pe, peste sau sub o proprietate publică sau privată, sau poate profita de o procedură de expropriere sau de utilizare a proprietății, autoritățile naționale de reglementare pot impune, ținând pe deplin cont de principiul proporționalității, utilizarea în comun a acestor infrastructuri sau a acestei proprietăți, inclusiv a clădirilor, a intrărilor în clădiri, a cablajului clădirilor, a pilonilor, a antenelor, a turnurilor și a altor construcții de susținere, a canalelor, a tuburilor, a nișelor și a cutiilor de distribuție.

(2) Statele membre pot solicita titularilor de drepturi menționați la alineatul (1) să utilizeze în comun infrastructura sau proprietatea (inclusiv colocarea fizică) sau pot lua măsuri de facilitare a coordonării lucrărilor publice pentru a proteja mediul, sănătatea publică, siguranța publică sau pentru a îndeplini obiectivele de urbanism și amenajarea teritoriului și numai după o perioadă corespunzătoare de consultări publice, în care toate părțile interesate au posibilitatea de a-și exprima punctele de vedere. Aceste proceduri de coordonare și utilizare în comun pot cuprinde norme de repartizare a costurilor de utilizare în comun a infrastructurii și a proprietății.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile naționale dispun de competențele necesare, după o perioadă corespunzătoare de consultări publice, în cursul căreia toate părțile interesate au posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere, pentru a impune obligații privind utilizarea în comun a cablajelor din interiorul clădirilor sau până la primul punct de concentrare sau de distribuție, în cazul în care acesta este situat în afara clădirii, titularilor de drepturi menționați la alineatul (1) și/sau proprietarului cablajelor respective, dacă acest lucru se justifică prin faptul că duplicarea infrastructurii în cauză ar fi ineficientă din punct de vedere economic sau imposibil de realizat fizic. Aceste acorduri de utilizare în comun sau de coordonare pot include norme privind repartizarea costurilor legate de partajarea infrastructurii sau a proprietății, după caz, adaptate la risc.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile naționale competente pot solicita întreprinderilor să ofere informațiile necesare, dacă acestea sunt solicitate de autoritățile competente, pentru a permite autorităților în cauză, în colaborare cu autoritățile naționale de reglementare, să stabilească un inventar detaliat al naturii, disponibilității și localizării geografice a infrastructurilor menționate la alineatul (1) și să le pună la dispoziția părților interesate.

(5) Măsurile luate de către autoritatea națională de reglementare în temeiul prezentului articol sunt obiective, transparente, nediscriminatorii și proporționale. Dacă este cazul, aceste măsuri sunt executate în coordonare cu autoritățile locale.”

15. Se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL IIIA

SECURITATEA ȘI INTEGRITATEA REȚELOR ȘI SERVICIILOR

Articolul 13a

Securitate și integritate

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile care furnizează rețele publice de comunicații sau servicii de comunicații electronice accesibile publicului iau măsurile tehnice și organizatorice corespunzătoare pentru a gestiona în mod corespunzător riscurile privind securitatea rețelilor și serviciilor. Ținând seama de progresele științifice de la momentul respectiv din domeniu, aceste măsuri trebuie să garanteze un nivel de securitate adecvat riscului existent. În special, trebuie luate măsuri pentru a preveni și limita impactul incidentelor de securitate asupra utilizatorilor și asupra rețelilor interconectate.

(2) Statele membre se asigură că întreprinderile care furnizează rețele publice de comunicații iau toate măsurile necesare pentru a garanta integritatea rețelilor proprii, astfel încât să asigure continuitatea furnizării serviciilor prin intermediul acestor rețele.

(3) Statele membre se asigură că întreprinderile care furnizează rețele publice de comunicații sau servicii de comunicații electronice accesibile publicului notifică autoritățile naționale de reglementare competente orice încălcare a normelor de securitate sau pierdere a integrității care au avut un impact semnificativ asupra funcționării rețelilor sau a serviciilor.

După caz, autoritatea națională de reglementare în cauză informează autoritățile naționale de reglementare din celelalte state și Agenția Europeană pentru Securitatea Rețelilor și a Informației (ENISA). Autoritatea națională de reglementare respectivă poate informa publicul sau poate solicita întreprinderilor să facă acest lucru, în cazul în care consideră că dezvăluirea încălcării servește interesului public.

O dată pe an, autoritatea națională de reglementare în cauză prezintă Comisiei și ENISA un raport de sinteză privind notificările primite și măsurile luate în conformitate cu prezentul alineat.

(4) Comisia, ținând cont în cea mai mare măsură de avizul ENISA, poate să adopte măsuri corespunzătoare de natură tehnică de punere în aplicare cu scopul de a armoniza măsurile menționate la alineatele (1), (2) și (3), inclusiv măsurile care definesc circumstanțele, formatul și procedurile aplicabile în cazul cerințelor de notificare. Respectivile măsuri de natură tehnică de punere în aplicare se vor baza pe cât posibil pe standarde europene și internaționale și nu împiedică statele membre să adopte cerințe suplimentare în vederea urmăririi obiectivelor prevăzute la alineatele (1) și (2).

Aceste măsuri de punere în aplicare, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 22 alineatul (3).

Articolul 13b

Punerea în aplicare și asigurarea respectării

(1) Statele membre se asigură că, pentru a pune în aplicare articolul 13a, autoritățile naționale de reglementare competente au competența de a emite instrucțiuni obligatorii, inclusiv în legătură cu termenele de punere în aplicare, pentru întreprinderile care furnizează rețele publice de comunicații sau servicii de comunicații electronice accesibile publicului.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare competente au competența de a cere întreprinderilor care furnizează rețele publice de comunicații sau servicii de comunicații electronice accesibile publicului:

(a) să furnizeze informațiile necesare evaluării securității și/sau integrității serviciilor și rețelelor acestora, inclusiv a politicilor de securitate documentate; și

(b) să solicite unui organism independent calificat sau unei autorități naționale competente să efectueze un audit de securitate și să pună la dispoziția autorității naționale de reglementare rezultatele acestuia. Costul auditului este suportat de întreprindere.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare au toate competențele necesare pentru a investiga cazurile de nerespectare, precum și efectele asupra securității și integrității rețelelor.

(4) Prezentele dispoziții nu aduc atingere articolului 3 din prezenta directivă."

16. La articolul 14, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Atunci când o întreprindere are putere semnificativă pe o anumită piață (prima piață), ea poate fi, de asemenea, desemnată ca având putere semnificativă pe o altă piață strâns legată de prima (a doua piață), în cazul în care legăturile dintre cele două piețe sunt de așa natură încât să permită utilizarea puterii de pe prima piață ca pârghie pe a doua piață, consolidând astfel puterea pe piață a întreprinderii. În consecință, măsurile corective având rolul de a preveni utilizarea unei asemenea pârghii pot fi aplicate pe a doua piață în temeiul articolelor 9, 10, 11 și 13 din Directiva 2002/19/CE (directiva privind accesul), iar în cazul în care astfel de măsuri corective se dovedesc insuficiente, pot fi impuse măsuri corective în temeiul articolului 17 din Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal).”

17. Articolul 15 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Procedura de identificare și definire a piețelor”;

(b) primul paragraf de la alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) După o consultare publică, inclusiv cu autoritățile naționale de reglementare și ținând seama în cea mai mare măsură posibilă de avizul OAREC, Comisia adoptă, în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 22 alineatul (2), o recomandare privind piețele relevante de produse și servicii («recomandarea»). Recomandarea identifică piețele de produse și servicii din sectorul comunicațiilor electronice ale căror caracteristici pot justifica impunerea unor obligații de reglementare prevăzute în directivele speciale, fără a aduce atingere piețelor care pot fi definite, în anumite situații, în temeiul dreptului concurenței. Comisia definește piețele în conformitate cu principiile dreptului concurenței.”;

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Autoritățile naționale de reglementare, ținând seama în cea mai mare măsură posibilă de recomandare și de orientări, definesc piețele relevante corespunzătoare circumstanțelor naționale, în special piețele geografice relevante de pe teritoriul lor, în conformitate cu principiile dreptului concurenței. Autoritățile naționale de reglementare urmează procedurile menționate la articolele 6 și 7 înainte de a defini piețele care diferă de cele identificate în recomandare.”

(d) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) După consultarea inclusiv a autorităților naționale de reglementare, Comisia poate, ținând cont în cea mai mare măsură posibilă de avizul OAREC, să adopte o decizie de identificare a piețelor transnaționale, acționând în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 22 alineatul (3).”

18. Articolul 16 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Autoritățile naționale de reglementare efectuează o analiză a piețelor relevante, ținând seama de piețele identificate în recomandare și luând în considerare în cea mai mare măsură posibilă orientările. Statele membre se asigură că analiza este efectuată, după caz, în colaborare cu autoritățile naționale din domeniul concurenței.

(2) În cazul în care, în temeiul alineatelor (3) sau (4) din prezentul articol, al articolului 17 din Directiva 2002/22/CE «directiva privind serviciul universal» sau în temeiul articolului 8 din Directiva 2002/19/CE «directiva privind accesul», autoritățile naționale de reglementare i se solicită să se pronunțe asupra impunerii, menținerii, modificării sau retragerii unor obligații impuse unor întreprinderi, aceasta stabilește pe baza analizei pieței menționate la alineatul (1) din prezentul articol dacă există concurență efectivă pe piața relevantă.”;

(b) alineatele (4), (5) și (6) se înlocuiesc cu următorul text:

„(4) În cazul în care o autoritate națională de reglementare stabilește că pe o piață relevantă nu există concurență efectivă, aceasta identifică întreprinderile care individual sau împreună dețin o putere semnificativă pe piața respectivă în conformitate cu articolul 14 și impune acestora obligații de reglementare corespunzătoare specifice menționate la alineatul (2) din prezentul articol sau menține ori modifică obligațiile deja existente.

(5) În cazul piețelor transnaționale identificate în decizia menționată la articolul 15 alineatul (4), autoritățile naționale de reglementare competente efectuează împreună analiza pieței, ținând seama în cea mai mare măsură posibilă de orientări, și decid de comun acord asupra oricărei impuneri, mențineri, modificări sau retrageri de obligații de reglementare în conformitate cu alineatul (2) al prezentului articol.

(6) Măsurile adoptate în conformitate cu dispozițiile alineatelor (3) și (4) fac obiectul procedurilor menționate la articolele 6 și 7. Autoritățile naționale de reglementare efectuează o analiză a pieței relevante și notifică proiectul de măsură corespunzător, în conformitate cu articolul 7:

(a) în termen de trei ani de la adoptarea unei măsuri anterioare privind piața respectivă. Cu toate acestea, în mod excepțional, perioada poate fi prelungită cu o perioadă suplimentară de până la trei ani, atunci când autoritatea națională de reglementare a notificat Comisiei o propunere de prelungire, motivată corespunzător, iar Comisia nu a ridicat obiecții în termen de o lună de la notificarea prelungirii;

(b) în termen de doi ani de la adoptarea unei recomandări revizuite privind piețele relevante, pentru piețele care nu au fost notificate anterior Comisiei; sau

(c) în termen de doi ani de la aderare, pentru statele membre care au aderat de curând la Uniune.”;

(c) se adaugă următorul alineat:

„(7) În cazul în care o autoritate națională de reglementare nu și-a finalizat analiza unei piețe relevante identificate în recomandare în termenul prevăzut la alineatul (6), OAREC acordă, la cerere, asistență autorității naționale de reglementare în cauză, pentru finalizarea analizei pieței specifice și a obligațiilor specifice care urmează a fi impuse. Pe baza acestei asistențe, autoritatea națională de reglementare în cauză notifică Comisiei proiectul de măsură, în termen de șase luni, în conformitate cu articolul 7.”

19. Articolul 17 se modifică după cum urmează:

(a) la prima teză de la alineatul (1), cuvântul „standarde” se înlocuiește cu „standarde neobligatorii”;

(b) la alineatul (2), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În absența unor astfel de standarde și/sau specificații, statele membre încurajează punerea în aplicare a standardelor sau recomandărilor internaționale adoptate de Uniunea Internațională a Telecomunicațiilor (ITU), Conferința Europeană a Administrațiilor Poștei și Telecomunicațiilor (CEAPT), Organizația Internațională pentru Standardizare (ISO) și Comisia Electrotehnică Internațională (IEC).”;

(c) alineatele (4) și (5) se înlocuiesc cu următorul text:

„(4) Atunci când Comisia intenționează să facă obligatorie punerea în aplicare a unor standarde și/sau specificații, aceasta publică un aviz în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și invită toate părțile în cauză să-și facă publice observațiile. Comisia adoptă măsuri de punere în aplicare corespunzătoare și face obligatorie punerea în aplicare a standardelor aplicabile, prin referire la acestea ca standarde obligatorii în lista de standarde și/sau de specificații publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(5) Atunci când Comisia consideră că standardele și/sau specificațiile menționate la alineatul (1) nu mai contribuie la furnizarea unor servicii armonizate de comunicații electronice, nu mai corespund nevoilor consumatorilor sau reprezintă o barieră în calea dezvoltării tehnologice, le elimină de pe lista de standarde și/sau specificații menționată la alineatul (1), acționând în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 22 alineatul (2).”;

(d) la alineatul (6), cuvintele „acționând în conformitate cu procedura menționată la articolul 22 alineatul (3), le elimină din lista de standarde și/sau specificații menționate la alineatul (1)” se înlocuiesc cu cuvintele „ia măsurile de punere în aplicare corespunzătoare și elimină standardele și/sau specificațiile respective din lista de standarde și/sau specificații menționată la alineatul (1).”;

(e) se introduce următorul alineat:

„(6a) Măsurile de punere în aplicare destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, prin completarea acesteia, menționate la alineatele (4) și (6), se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 22 alineatul (3).”

20. Articolul 18 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) se adaugă următoarea literă (c):

„(c) furnizorii de servicii și echipamente de televiziune digitală să coopereze în ceea ce privește furnizarea de servicii de televiziune care să asigure interoperabilitatea pentru utilizatorii finali cu handicap.”;

(b) alineatul (3) se elimină.

21. Articolul 19 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 19

Procedurile de armonizare

(1) Fără a aduce atingere articolului 9 din prezenta directivă și articolelor 6 și 8 din Directiva 2002/20/CE («directiva privind autorizarea»), în situația în care Comisia consideră că divergențele în punerea în aplicare de către autoritățile naționale de reglementare a sarcinilor de reglementare, prevăzute de prezenta directivă și de directivele speciale, pot crea un obstacol în calea pieței interne, Comisia, ținând cont în cea mai mare măsură posibilă de avizul OAREC, emite o recomandare sau o decizie privind aplicarea armonizată a dispozițiilor din prezenta directivă și din directivele speciale cu scopul de a sprijini îndeplinirea obiectivelor stabilite la articolul 8.

(2) Atunci când Comisia emite o recomandare în temeiul alineatului (1), aceasta urmează procedura de consultare menționată la articolul 22 alineatul (2).

Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare țin cont în cea mai mare măsură posibilă de aceste recomandări în îndeplinirea sarcinilor lor. Atunci când o autoritate națională de reglementare alege să nu dea curs unei recomandări, aceasta informează Comisia, prezentând motivele pentru poziția sa.

(3) Deciziile adoptate în temeiul alineatului (1) nu pot cuprinde decât identificarea unei metode armonizate și coordonate în scopul abordării următoarelor aspecte:

(a) punerea în aplicare inconsecventă de către autoritățile de reglementare a abordărilor generale de reglementare cu ocazia reglementării piețelor de comunicații electronice în aplicarea articolelor 15 și 16, atunci când creează un obstacol în calea pieței interne. Astfel de decizii nu se referă la notificările specifice emise de autoritățile naționale de reglementare în temeiul articolului 7a.

Într-o astfel de situație, Comisia propune un proiect de decizie numai:

— după minimum doi ani de la adoptarea unei recomandări a Comisiei pe aceeași temă; și

— ținând cont în cel mai înalt grad posibil de avizul OAREC referitor la caz privind adoptarea unei astfel de decizii, aviz care este trimis de OAREC în termen de trei luni de la solicitarea Comisiei;

(b) numerotarea, inclusiv seriile de numere, portabilitatea numerelor și a identificatorilor, sistemele de conversie a numerelor și a adreselor și accesul la serviciile de urgență 112.

(4) Decizia menționată la alineatul (1), destinată să modifice elemente neesențiale din prezenta directivă prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 22 alineatul (3).

(5) OAREC poate, din proprie inițiativă, să consilieze Comisia cu privire la oportunitatea adoptării unei măsuri în temeiul alineatului (1).”

22. Articolul 20 alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul unui litigiu apărut în legătură cu obligațiile existente în temeiul prezentei directive sau al directivelor speciale între întreprinderi care furnizează rețele sau servicii de comunicații electronice, într-un stat membru, sau între astfel de întreprinderi și alte întreprinderi din statul membru care beneficiază de obligații privind accesul și/sau interconectarea născute în temeiul prezentei directive sau al directivelor speciale, autoritatea națională de reglementare în cauză ia, la cererea oricăreia dintre părți și fără a aduce atingere alineatului (2), o decizie cu caracter obligatoriu pentru a soluționa litigiul în cel mai scurt termen și în orice caz în termen de patru luni, cu excepția situației în care există împrejurări excepționale. Statul membru în cauză cere tuturor părților să coopereze pe deplin cu autoritatea națională de reglementare.”

23. Articolul 21 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 21

Soluționarea litigiilor transfrontaliere

(1) În cazul unui litigiu transfrontalier apărut, în domeniul care intră sub incidența prezentei directive sau a directivelor speciale, între părți din state membre diferite, și atunci când litigiul este de competența autorităților naționale de reglementare din mai multe state membre, se aplică dispozițiile prevăzute la alineatele (2), (3) și (4).

(2) Oricare dintre părți poate sesiza autoritățile naționale de reglementare în cauză cu litigiul respectiv. Autoritățile naționale de reglementare competente își coordonează eforturile și au dreptul să consulte OAREC pentru a soluționa litigiul în mod corespunzător, în conformitate cu obiectivele prevăzute la articolul 8.

Orice obligații impuse unor întreprinderi de către autoritățile naționale de reglementare în soluționarea unui litigiu respectă dispozițiile prezentei directive și ale directivelor speciale.

Oricare dintre autoritățile naționale de reglementare care este competentă într-un astfel de litigiu poate cere OAREC să adopte un aviz cu privire la acțiunile care trebuie întreprinse în conformitate cu dispozițiile directivei-cadru și/sau ale directivelor speciale pentru soluționarea litigiului.

În cazul în care o astfel de cerere a fost adresată OAREC, orice autoritate națională de reglementare competentă cu privire la orice aspect al litigiului așteaptă avizul OAREC înainte să inițieze măsuri de soluționare a litigiului. Aceasta nu împiedică autoritățile naționale de reglementare să ia măsuri urgente în caz de necesitate.

Orice obligații impuse unei întreprinderi de către autoritatea națională de reglementare în cadrul soluționării unui litigiu respectă dispozițiile prezentei directive sau ale directivelor speciale și țin cont în cea mai mare măsură posibilă de avizul adoptat de OAREC.

(3) Statele membre pot să prevadă ca autoritățile naționale de reglementare competente să refuze de comun acord soluționarea unui litigiu, atunci când există alte mecanisme disponibile, inclusiv medierea, care ar putea contribui la soluționarea litigiului în timp util, în conformitate cu dispozițiile articolului 8.

Autoritățile naționale de reglementare informează în cel mai scurt termen părțile cu privire la acest fapt. În cazul în care în termen de patru luni litigiul nu a fost soluționat și în cazul în care partea care se consideră prejudiciată nu a sesizat nicio instanță și dacă oricare dintre părți cere acest lucru, autoritățile naționale de reglementare își coordonează eforturile pentru a soluționa litigiul, în conformitate cu dispozițiile articolului 8 și ținând cont în cea mai mare măsură posibilă de orice aviz emis de OAREC.

(4) Procedura prevăzută la alineatul (2) nu împiedică niciuna dintre părți să introducă o acțiune în fața unei instanțe.”

24. Se introduce următorul articol:

„Articolul 21a

Sanctiuni

Statele membre stabilesc normele privind sancțiunile aplicabile pentru încălcarea dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive și al directivelor speciale și iau toate măsurile necesare pentru a garanta că acestea sunt aplicate. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie adecvate, efective, proporționale și cu efect de descurajare. Statele membre notifică aceste dispoziții Comisiei până la 25 mai 2011 și notifică fără întârziere orice modificări ulterioare ale acestora.”

25. Articolul 22 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.”;

(b) alineatul (4) se elimină.

26. Articolul 27 se elimină.

27. Anexa I se elimină.

28. Anexa II se înlocuiește cu următorul text:

„ANEXA II

Criteriile de care trebuie să țină seama autoritățile naționale de reglementare pentru a evalua dacă două sau mai multe întreprinderi au o poziție dominantă colectivă în sensul articolului 14 alineatul (2) al doilea paragraf.

Două sau mai multe întreprinderi pot avea o poziție dominantă colectivă în sensul articolului 14, atunci când, chiar în lipsa oricărei legături structurale sau de altă natură între ele, acestea operează pe o piață caracterizată prin lipsa concurenței efective și în care nicio întreprindere nu deține în mod individual o putere semnificativă pe piață. În conformitate cu legislația comunitară în vigoare și cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene privind poziția dominantă colectivă, probabilitatea ca această situație să apară există atunci când piața este concentrată și prezintă un număr de caracteristici specifice, dintre care următoarele pot fi cele mai relevante în contextul comunicațiilor electronice:

- elasticitate scăzută a cererii;
- cote de piață similare;
- obstacole ridicate la intrarea pe piață, de ordin juridic sau economic;
- integrare pe verticală cu refuzul colectiv de furnizare;
- absența puterii de contracarare a cumpărătorilor;
- absența concurenței potențiale.

Lista prezentată anterior este exemplificativă și nu exhaustivă, iar criteriile nu sunt cumulative. Această listă este mai degrabă o ilustrare a tipurilor de criterii care ar putea fi utilizate pentru a susține afirmațiile privind existența unei poziții dominante colective.”

Articolul 2

Modificări aduse Directivei 2002/19/CE (directiva privind accesul)

Directiva 2002/19/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) «acces» înseamnă punerea la dispoziția altei întreprinderi a instalațiilor și/sau a serviciilor, în conformitate cu condițiile definite, pe bază exclusivă sau neexclusivă, în scopul furnizării de servicii de comunicații electronice, inclusiv atunci când sunt folosite pentru transmiterea de servicii ale societății informaționale sau de servicii de difuzare de programe radio și de televiziune. Sunt incluse, *inter alia*, accesul la elementele rețelei și la infrastructura asociată, ceea ce poate presupune conectarea echipamentului, prin mijloace fixe sau nu (aici sunt incluse, în special, accesul la bucla locală și la instalațiile și serviciile necesare furnizării de servicii prin bucla locală); accesul la infrastructura fizică, inclusiv clădiri, canale și piloni; accesul la sistemele de software relevante, inclusiv la sistemele de asistență operațională; accesul la sisteme de informații sau baze de date pentru precomenzi, aprovizionare, comenzi, cereri de întreținere și reparații și facturare; accesul la conversia numerelor sau la sisteme care oferă funcționalități echivalente; accesul la rețele fixe și mobile, în special pentru roaming; accesul la sistemele de acces condiționat pentru serviciile de televiziune digitală și accesul la serviciile de rețele virtuale.”;

(b) litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) «buclă locală» înseamnă circuitul fizic care leagă punctul terminal al rețelei de un comutator de distribuție sau de elementul echivalent din rețeaua publică fixă de comunicații electronice.”

2. Articolul 4 alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Operatorii rețelelor publice de comunicații au dreptul și, la cererea altor întreprinderi autorizate în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2002/20/CE (directiva privind autorizarea), obligația de a negocia interconectarea reciprocă în scopul furnizării de servicii de comunicații electronice accesibile publicului, în vederea asigurării furnizării și interoperabilității serviciilor pe întreg teritoriul Comunității. Operatorii oferă acces și interconectare altor întreprinderi în condiții care sunt conforme cu obligațiile impuse de autoritatea națională de reglementare în temeiul articolelor 5-8.”

3. Articolul 5 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) primul paragraf se înlocuiește cu textul următor:

„(1) În vederea atingerii obiectivelor stabilite la articolul 8 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru), autoritățile naționale de reglementare încurajează și, după caz, asigură, în conformitate cu dispozițiile prezentei directive, accesul și interconectarea adecvată, precum și interoperabilitatea serviciilor, exercitându-și responsabilitățile într-un mod care să promoveze eficiența, concurența durabilă, investițiile eficiente și inovarea și care să permită obținerea de beneficii maxime de către utilizatorii finali.”;

(ii) se introduce următoarea literă:

„(ab) în situații justificate și în măsura în care acest lucru este necesar, obligații impuse întreprinderilor care controlează accesul către utilizatorii finali să-și facă serviciile interoperabile.”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Obligațiile și condițiile impuse în temeiul alineatului (1) sunt obiective, transparente, proporționale și nediscriminatorii și se pun în aplicare în conformitate cu procedurile prevăzute la articolele 6, 7 și 7a din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).”;

(c) alineatul (3) se elimină;

(d) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) În ceea ce privește accesul și interconectarea menționate la alineatul (1), statele membre se asigură că autoritatea națională de reglementare are competența de a interveni din proprie inițiativă, atunci când o astfel de acțiune este justificată, pentru a garanta respectarea obiectivelor de politică prevăzute la articolul 8 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru), în conformitate cu dispozițiile prezentei directive și cu procedurile menționate la articolele 6 și 7, 20 și 21 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).”

4. Articolul 6 alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Având în vedere evoluția tehnologică și cea a pieței, Comisia poate adopta măsuri de punere în aplicare pentru modificarea anexei I. Aceste măsuri, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 14 alineatul (3).”

5. Articolul 7 se elimină.

6. Articolul 8 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), cuvintele „articolele 9-13” se înlocuiesc cu cuvintele „articolele 9-13a”;

(b) alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(i) primul paragraf se modifică după cum urmează:

— la prima liniuță, cuvintele „articolul 5 alineatele (1) și (2) și articolul 6” se înlocuiesc cu „articolul 5 alineatul (1) și articolul 6”;

- la a doua liniuță, textul „Directiva 97/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 1997 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul telecomunicațiilor (*)” se înlocuiește cu textul „Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (**).”

(*) JO L 24, 30.1.1998, p. 1.

(**) JO L 201, 31.7.2002, p. 37.”;

- (ii) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În situații excepționale, în cazul în care o autoritate națională de reglementare intenționează să impună operatorilor cu o putere semnificativă pe piață obligații privind accesul sau interconectarea, altele decât cele stabilite la articolele 9-13 din prezenta directivă, aceasta prezintă Comisiei o cerere. Comisia ține cont în cea mai mare măsură posibilă de avizul Organismului autorităților europene de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice (OAREC) (*). Comisia, hotărând în conformitate cu articolul 14 alineatul (2), adoptă o decizie care autorizează sau interzice autorității naționale de reglementare să ia astfel de măsuri.

(*) Regulamentul (CE) nr. 1211/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 de instituire a Organismului autorităților europene de reglementare în domeniul comunicațiilor electronice (OAREC) și a Oficiului.”

7. Articolul 9 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritățile naționale de reglementare pot, în conformitate cu dispozițiile articolului 8, impune obligații de transparență privind interconectarea și/sau accesul care să îi oblige pe operatori să publice informațiile specificate, cum ar fi informațiile contabile, specificațiile tehnice, caracteristicile rețelei, modalitățile și condițiile de furnizare și utilizare, inclusiv restricțiile de acces la servicii și aplicații în cazul în care condițiile respective sunt permise de statele membre, în conformitate cu legislația comunitară, și prețurile.”;

- (b) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Fără a aduce atingere alineatului (3), în cazul în care un operator are obligații în temeiul articolului 12 privind accesul la nivel angro la infrastructura rețelei, autoritățile naționale de reglementare asigură publicarea unei oferte de referință care cuprinde cel puțin elementele prevăzute în anexa II.”;

- (c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Comisia poate adopta modificările necesare aduse la anexa II în vederea adaptării acesteia la evoluția tehnologică și a pieței. Aceste măsuri, destinate să modifice elementele neesențiale din prezenta directivă, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 14 alineatul (3). La punerea în aplicare a dispozițiilor prezentului alineat, Comisia poate fi asistată de OAREC.”

8. Articolul 12 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) să acorde terților acces la anumite elemente ale rețelei și/sau ale infrastructurii, inclusiv acces la elementele de rețea care nu sunt active și/sau acces necondiționat la bucla locală, să permită, *inter alia*, selectarea și/sau preselecția operatorului și/sau oferta de revânzare a liniilor de abonați.”;

- (b) la alineatul (1), litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) să furnizeze colocare sau alte forme de utilizare în comun a infrastructurilor.”;

- (c) la alineatul (1), se adaugă următoarea literă:

„(j) să furnizeze acces la serviciile asociate precum serviciul de identificare, localizare și prezență.”;

- (d) la alineatul (2), partea introductivă și litera (a) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Atunci când autoritățile naționale de reglementare analizează obligațiile menționate la alineatul (1), mai ales atunci când evaluează în ce mod aceste obligații ar fi impuse în mod proporțional cu obiectivele stabilite la articolul 8 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru), ele iau în considerare, în special, următorii factori:

(a) viabilitatea tehnică și economică a utilizării sau a instalării unor instalații alternative, având în vedere ritmul actual de dezvoltare a pieței și ținând seama de natura și tipul interconectării și/sau accesului în cauză, inclusiv viabilitatea altor produse de acces din amonte, cum ar fi accesul la canale.”;

- (e) la alineatul (2), literele (c) și (d) se înlocuiesc cu următorul text:

„(c) investiția inițială a proprietarului infrastructurii, având în vedere orice investiție publică făcută și riscurile aferente investiției;

- (d) necesitatea de salvagardare a concurenței pe termen lung, acordând o atenție deosebită unei concurențe eficiente din punct de vedere economic la nivelul infrastructurii;”

- (f) se adaugă următorul alineat (3):

„(3) Atunci când impun unui operator obligații de furnizare a accesului în conformitate cu dispozițiile prezentului articol, autoritățile naționale de reglementare pot stabili condiții tehnice sau operaționale care trebuie îndeplinite de către furnizor și/sau de către beneficiarii accesului în cauză, în cazul în care acest lucru este necesar pentru a asigura operarea în condiții normale a rețelei. Obligațiile referitoare la respectarea standardelor sau a specificațiilor tehnice specifice sunt în conformitate cu standardele și specificațiile prevăzute în conformitate cu articolul 17 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).”

9. Articolul 13 alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) O autoritate națională de reglementare poate impune, în conformitate cu dispozițiile articolului 8, obligații privind recuperarea costurilor și controlul tarifelor, inclusiv obligații privind fundamentarea tarifelor în funcție de costuri, precum și obligații privind evidența contabilă a costurilor, pentru furnizarea anumitor forme de interconectare și/sau acces, în situații în care o analiză de piață indică lipsa unei concurențe efective, ceea ce înseamnă că operatorul în cauză poate menține tarifele la un nivel excesiv de ridicat sau poate comprima prețurile (price squeeze) în detrimentul utilizatorilor finali. Pentru a încuraja investițiile efectuate de operator, inclusiv în rețele de generație viitoare, autoritățile naționale de reglementare iau în considerare investițiile făcute de operator și îi permit realizarea unei rate rezonabile de recuperare a capitalului investit, ținând seama de orice riscuri specifice unui nou proiect de investiție în rețea.”

10. Se adaugă următoarele articole:

„Articolul 13a

Separarea funcțională

(1) Atunci când autoritatea națională de reglementare ajunge la concluzia că obligațiile corespunzătoare impuse în temeiul articolelor 9-13 nu au condus la realizarea unei concurențe efective și că există în continuare probleme importante și persistente legate de concurență și/sau eșecul mecanismelor pieței, identificate în legătură cu furnizarea la nivel angro pe anumite piețe de produse de acces, aceasta poate, ca măsură excepțională, în conformitate cu dispozițiile articolului 8 alineatul (3) al doilea paragraf, impune întreprinderilor integrate pe verticală obligația de a plasa activitățile aferente furnizării la nivel angro a produselor relevante de acces într-o entitate comercială care funcționează independent.

Respectiva entitate comercială furnizează produse și servicii de acces tuturor întreprinderilor, inclusiv altor entități comerciale din cadrul societății-mamă, respectând aceleași termene și condiții, inclusiv cele referitoare la nivelurile tarifelor și serviciilor, și prin intermediul acelorași sisteme și procese.

- (2) Atunci când o autoritate națională de reglementare intenționează să impună obligația separării funcționale, aceasta înaintează propunerea Comisiei, care cuprinde:

- (a) elemente de probă care să justifice concluziile autorității naționale de reglementare, astfel cum se menționează în alineatul (1);
 - (b) o evaluare motivată care să demonstreze că nu există sau există foarte puține șanse de a avea o concurență efectivă și durabilă la nivelul infrastructurii într-un interval rezonabil de timp;
 - (c) o analiză a impactului preconizat asupra autorității de reglementare, asupra întreprinderii, în special asupra mâinii de lucru a întreprinderii separate și asupra sectorului comunicațiilor electronice ca întreg și asupra stimulentele pentru investiții într-un sector ca întreg, în special în ceea ce privește necesitatea asigurării coeziunii sociale și teritoriale, precum și impactul asupra altor părți interesate, inclusiv, în special impactul preconizat asupra concurenței și orice efecte potențiale pe care aceasta le-ar antrena pentru consumatori;
 - (d) o analiză a motivelor care justifică faptul că această obligație ar reprezenta modalitatea cea mai eficientă de a pune în aplicare măsurile corective menite să remedieze problemele privind concurența sau deficiențele de piață identificate.
- (3) Proiectul de măsură cuprinde următoarele elemente:
- (a) natura și nivelul exact de separare, menționând în special statutul juridic al entității comerciale separate;
 - (b) identificarea activelor entității comerciale separate și a produselor sau serviciilor care urmează să fie furnizate de respectiva entitate;
 - (c) forma de conducere aleasă pentru a asigura independența personalului angajat de către entitatea comercială separată și structura de acordare a stimulentele corespunzătoare;
 - (d) normele pentru garantarea respectării obligațiilor;
 - (e) normele pentru garantarea transparenței procedurilor operaționale, în special față de celelalte părți interesate;
 - (f) un program de monitorizare pentru garantarea respectării obligațiilor, inclusiv publicarea unui raport anual.

(4) Ca urmare a deciziei Comisiei privind proiectul de măsură adoptat în conformitate cu articolul 8 alineatul (3), autoritatea națională de reglementare efectuează o analiză coordonată a diferitelor piețe asociate rețelei de acces în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 16 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru). Pe baza evaluării acesteia, autoritatea națională de reglementare impune, menține, modifică sau retrage obligații, în conformitate cu articolele 6 și 7 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).

(5) O întreprindere asupra căreia s-a impus separarea funcțională poate face obiectul oricăroră dintre obligațiile identificate la articolele 9-13 pe orice piață specifică pe care a fost desemnată ca având o putere semnificativă în conformitate cu articolul 16 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru) sau oricăror alte obligații autorizate de Comisie în temeiul articolului 8 alineatul (3).

Articolul 13b

Separarea voluntară a unei întreprinderi integrate pe verticală

(1) Întreprinderile care au fost desemnate ca având o putere semnificativă pe piață pe una sau mai multe piețe relevante în conformitate cu articolul 16 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru) informează autoritatea națională de reglementare în prealabil și cu celeritate, pentru a permite autorității naționale de reglementare să evalueze efectul tranzacției avute în vedere, când intenționează să își transfere activele rețelei locale de acces sau o parte importantă a acestora unei entități separate din punct de vedere juridic deținute de altcineva, sau dacă intenționează să înființeze o entitate comercială separată pentru a le asigura tuturor furnizorilor cu amănuntul, inclusiv propriilor sale unități de vânzare cu amănuntul, furnizarea de produse de acces echivalente.

Întreprinderile informează, de asemenea, autoritatea națională de reglementare cu privire la orice schimbare a intențiilor lor, precum și cu privire la rezultatul final al procesului de separare.

(2) Autoritatea națională de reglementare evaluează efectul tranzacției planificate asupra obligațiilor reglementare existente în temeiul Directivei 2002/21/CE (directiva-cadru).

În acest scop, autoritatea națională de reglementare efectuează o analiză coordonată a diferitelor piețe asociate rețelei de acces în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 16 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).

Pe baza evaluării acesteia, autoritatea națională de reglementare impune, menține, modifică sau retrage obligații, în conformitate cu articolele 6 și 7 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).

(3) Entitatea comercială separată din punct de vedere juridic și/sau operațional poate face obiectul obligațiilor identificate la articolele 9-13 pe orice piață specifică pe care a fost desemnată ca având putere semnificativă în conformitate cu articolul 16 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru), sau al oricăror alte obligații autorizate de Comisie în temeiul articolului 8 alineatul (3)."

11. Articolul 14 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8.”;

(b) alineatul (4) se elimină.

12. Anexa II se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„LISTA MINIMĂ A ELEMENTELOR CARE TREBUIE INCLUSĂ ÎNTR-O OFERTĂ DE REFERINȚĂ PENTRU ACCESUL LA NIVEL ANGRO LA INFRASTRUCTURA REȚELEI, INCLUSIV ACCESUL NECONDIȚIONAT PARTAJAT SAU TOTAL LA BUCLA LOCALĂ LA UN PUNCT FIX, CARE TREBUIE PUBLICATĂ DE CĂTRE OPERATORII NOTIFICAȚI CU O PUTERE SEMNIFICATIVĂ PE PIAȚĂ;”;

(b) definiția (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) «subbuclă locală» înseamnă o buclă locală parțială care conectează punctul terminal al rețelei cu un punct de concentrare sau un punct de acces intermediar specificat din rețeaua publică fixă de comunicații electronice;”;

(c) definiția (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) «acces necondiționat complet la bucla locală» înseamnă furnizarea către un beneficiar a accesului la bucla locală sau la subbucla locală a operatorului cu o putere semnificativă pe piață, acces care permite utilizarea întregii capacități a infrastructurii de rețea;”;

(d) definiția (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) «acces partajat la bucla locală» înseamnă furnizarea către un beneficiar a accesului la bucla locală sau la subbucla locală a operatorului cu o putere semnificativă pe piață, acces care permite utilizarea unei părți specifice a capacității infrastructurii de rețea, precum o parte a frecvenței sau a echivalentului;”;

(e) în partea A, punctele 1, 2 și 3 se înlocuiesc cu următorul text:

„1. Elemente de rețea la care se oferă acces, care includ în special următoarele elemente, împreună cu infrastructurile asociate corespunzătoare:

(a) accesul necondiționat la bucle locale (total și partajat);

(b) accesul necondiționat la sub-bucle locale (total și partajat), inclusiv, atunci când este relevant, acces la elemente de rețea care nu sunt active în scopul lansării rețelelor backhaul;

(c) atunci când este relevant, accesul la canale care permite ieșirea rețelelor de acces.

2. Informații privind amplasarea punctelor de acces fizice, inclusiv cutiile de distribuție situate la nivelul străzilor și repartitoare, disponibilitatea buclelor, sub-buclelor și backhaul locale, în anumite părți ale rețelei de acces și, atunci când este relevant, informații privind locațiile canalelor și disponibilitatea în cadrul canalelor.

3. Condiții tehnice privind accesul la bucla și subbucla locală, și utilizarea acestora, inclusiv caracteristici tehnice ale perechii de fire răsucite și/sau fibră optică și/sau un echivalent, repartitoare de cablaj și infrastructuri asociate și, atunci când este relevant, condiții tehnice privind accesul la canale.”;

(f) în partea B, punctul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„1. Informații privind amplasamentele relevante existente sau amplasamentele echipamentelor și actualizarea prevăzută a acestora ale operatorului cu o putere semnificativă pe piață (*).

(*) Disponibilitatea acestor informații poate fi limitată la sfera părților interesate, în vederea evitării riscului de a se aduce atingere ordinii publice.”

Articolul 3

Modificări ale Directivei 2002/20/CE (directiva privind autorizarea)

Directiva 2002/20/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Următoarea definiție se aplică, de asemenea:

«autorizație generală» înseamnă un cadru juridic instituit de un stat membru care asigură drepturi privind furnizarea de rețele și servicii de comunicații electronice și stabilește obligații specifice sectorului, care se pot aplica tuturor sau anumitor tipuri de rețele și servicii de comunicații electronice, în conformitate cu prezenta directivă.”

2. La articolul 3 alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„Întreprinderile care oferă servicii de comunicații electronice transfrontaliere către întreprinderi situate în mai multe state membre nu necesită mai mult de o singură notificare pentru fiecare stat membru în cauză.”

3. Articolul 5 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 5

Drepturile de utilizare a frecvențelor radio și a numerelor

(1) Statele membre facilitează utilizarea frecvențelor radio în cadrul autorizațiilor generale. Dacă este necesar, statele membre pot acorda drepturi individuale de utilizare pentru:

- evitarea interferențelor dăunătoare;
- asigurarea calității tehnice a serviciului;
- garantarea utilizării eficiente a spectrului; sau
- îndeplinirea altor obiective de interes general, astfel cum sunt definite de statele membre în conformitate cu legislația comunitară.

(2) Atunci când este necesar să se acorde drepturi individuale de utilizare pentru frecvențe radio și numere, statele membre acordă aceste drepturi, la cerere, oricărei întreprinderi care furnizează rețele sau servicii în baza autorizației generale menționate la articolul 3, sub rezerva dispozițiilor articolelor 6, 7 și 11 alineatul (1) litera (c) din prezenta directivă și a oricăror alte norme care garantează utilizarea eficientă a resurselor în cauză în conformitate cu Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).

Fără a aduce atingere criteriilor specifice și procedurilor adoptate de statele membre pentru acordarea drepturilor de utilizare a frecvențelor radio furnizorilor de servicii de difuzare de programe radio sau de televiziune în vederea îndeplinirii obiectivelor de interes general în conformitate cu legislația comunitară, drepturile de utilizare a frecvențelor radio și a numerelor se acordă prin intermediul unor proceduri deschise, obiective, transparente, nediscriminatorii și proporționale și, în cazul frecvențelor radio, conforme cu dispozițiile articolului 9 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru). O excepție de la cerința procedurilor deschise s-ar putea aplica în cazurile în care este necesar să se acorde furnizorilor de servicii de difuzare de programe radio sau de televiziune drepturi individuale de utilizare a frecvențelor radio în vederea atingerii unui obiectiv de interes general, astfel cum este definit de statele membre în conformitate cu legislația comunitară.

Atunci când acordă drepturi de utilizare, statele membre precizează dacă drepturile în cauză pot fi transferate de către titularul drepturilor și în ce condiții. În cazul frecvențelor radio, aceste dispoziții sunt în conformitate cu dispozițiile articolelor 9 și 9b din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).

În cazul în care statele membre acordă drepturi de utilizare pentru o perioadă limitată de timp, durata este adecvată pentru serviciul vizat, având în vedere obiectivul urmărit, luând în considerare în mod corespunzător necesitatea acordării unei perioade adecvate de amortizare a investiției.

În cazul în care drepturile individuale de utilizare a frecvențelor radio sunt acordate pentru o perioadă mai mare sau egală cu zece ani și aceste drepturi nu pot fi transferate sau închiriate între întreprinderi, astfel cum este permis în conformitate cu articolul 9b din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru), face obiectul unei evaluări de către autoritatea națională competentă a aplicării și conformității cu criteriile de acordare a drepturilor individuale pe durata licenței, în special atunci când există o cerere justificată din partea titularului dreptului. În cazul în care criteriile în cauză nu mai sunt aplicabile, dreptul individual de utilizare se preschimbă într-o autorizație generală de utilizare a frecvențelor radio, sub rezerva unui preaviz și după scurgerea unei perioade rezonabile, sau se transformă într-un drept care poate fi transferat sau închiriat între întreprinderi în conformitate cu articolul 9b din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).

(3) Deciziile privind acordarea de drepturi de utilizare sunt adoptate, comunicate și făcute publice cât mai repede posibil după primirea cererii complete de către autoritatea națională de reglementare, în termen de trei săptămâni, în cazul numerelor care au fost alocate în scopuri specifice în cadrul planului național de numerotație, și în termen de șase săptămâni, în cazul frecvențelor radio care au fost alocate în planul național de frecvențe pentru a fi utilizate de serviciile de comunicații electronice. Cel de-al doilea termen nu aduce atingere niciunui acord internațional aplicabil referitor la utilizarea spectrului radio sau a pozițiilor orbitale.

(4) Atunci când, după consultarea părților interesate în conformitate cu articolul 6 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru), s-a hotărât că drepturile de utilizare a numerelor cu valoare economică excepțională se acordă prin proceduri de selecție competitive sau comparative, statele membre pot prelungi perioada maximă de trei săptămâni cu încă o perioadă maximă de trei săptămâni.

În cazul procedurilor de selecție competitive și comparative pentru frecvențele radio se aplică dispozițiile articolului 7.

(5) Statele membre nu limitează numărul drepturilor de utilizare care se acordă, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru garantarea utilizării eficiente a frecvențelor radio în conformitate cu articolul 7.

(6) Autoritățile naționale competente se asigură că frecvențele radio sunt utilizate efectiv și eficient, în conformitate cu articolul 8 alineatul (2) și articolul 9 alineatul (2) din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru). Acestea se asigură că niciunul dintre transferuri sau niciuna dintre acumulările de drepturi de utilizare a frecvențelor radio nu distorsionează concurența. În aceste scopuri, statele membre pot adopta măsuri corespunzătoare, cum ar fi mandatarea vânzării sau a închirierii drepturilor de utilizare a frecvențelor radio."

4. Articolul 6 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autorizația generală pentru furnizarea de rețele sau servicii de comunicații electronice și drepturile de

utilizare a frecvențelor radio și drepturile de utilizare a numerelor poate să facă numai obiectul condițiilor enumerate în anexa. Aceste condiții sunt nediscriminatorii, proporționale și transparente și, în cazul drepturilor de utilizare a frecvențelor radio, sunt în conformitate cu articolul 9 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).”;

(b) la alineatul (2), cuvintele „articolele 16, 17, 18 și 19 din Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal)” se înlocuiesc cu cuvintele „articolul 17 din Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal)”;

5. Articolul 7 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) fraza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Atunci când un stat membru analizează posibilitatea de a limita numărul de drepturi de utilizare pe care le acordă pentru frecvențele radio sau de a prelungi valabilitatea drepturilor existente în alte condiții decât cele precizate de drepturile respective, acesta trebuie printre altele:”;

(ii) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) să publice și să motiveze toate deciziile privind limitarea acordării drepturilor de utilizare sau reînnoirea drepturilor de utilizare;”;

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Atunci când acordarea drepturilor de utilizare a frecvențelor radio trebuie limitată, statele membre acordă astfel de drepturi în funcție de criterii de selecție care trebuie să fie obiective, transparente, nediscriminatorii și proporționale. Toate aceste criterii de selecție trebuie să ia în considerare în mod corespunzător îndeplinirea obiectivelor articolului 8 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru) și a cerințelor articolului 9 din respectiva directivă.”;

(c) la alineatul (5), cuvintele „articolul 9” se înlocuiesc cu cuvintele „articolul 9b”.

6. Articolul 10 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1), (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Autoritățile naționale de reglementare monitorizează și supraveghează respectarea condițiilor din autorizația generală, a condițiilor aferente drepturilor de utilizare individuale, precum și a obligațiilor specifice menționate la articolul 6 alineatul (2), în conformitate cu articolul 11.

Autoritățile naționale de reglementare au competența de a solicita întreprinderilor care furnizează rețele sau servicii de comunicații electronice cărora li se aplică autorizația generală sau dețin drepturi de utilizare de frecvențe radio sau de numere să furnizeze toate informațiile necesare pentru a verifica respectarea condițiilor din autorizația generală, a condițiilor aferente drepturilor de utilizare, sau a obligațiilor specifice menționate la articolul 6 alineatul (2), în conformitate cu articolul 11.

(2) Atunci când o autoritate națională de reglementare constată că o întreprindere nu respectă una sau mai multe condiții din autorizația generală, condiții aferente drepturilor de utilizare sau obligațiile specifice menționate la articolul 6 alineatul (2), aceasta notifică întreprinderea cu privire la acest lucru și îi oferă posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere într-un termen rezonabil.

(3) Autoritatea respectivă are competența de a solicita încetarea încălcării menționate la alineatul (2) fie imediat, fie într-un termen rezonabil și adoptă măsuri corespunzătoare și proporționale pentru a garanta respectarea condițiilor.

În acest sens, statele membre împuternicesc autoritățile competente să impună:

- (a) sancțiuni financiare disuasive, după caz, care pot include sancțiuni periodice cu efect retroactiv; și
- (b) decizii de încetare sau de întârziere a furnizării unui serviciu sau a mai multor servicii care, dacă ar continua, ar provoca daune semnificative concurenței, până la conformarea cu obligațiile de acces impuse în urma unei analize de piață în temeiul articolului 16 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).

Măsurile și motivele care stau la baza acestora sunt comunicate fără întârziere întreprinderii în cauză și stabilesc un termen rezonabil pentru ca întreprinderea în cauză să respecte măsurile.”;

(b) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatelor (2) și (3), statele membre acordă autorității competente competența de a impune sancțiuni financiare, după caz, întreprinderilor care nu respectă obligația de a furniza informații în conformitate cu obligațiile prevăzute la articolul 11 alineatul (1) literele (a) sau (b) din prezenta directivă și la articolul 9 din Directiva 2002/19/CE (directiva privind accesul) într-un termen rezonabil stabilit de autoritatea națională de reglementare.”;

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În cazul unor încălcări grave sau repetate ale condițiilor din autorizația generală, ale condițiilor aferente drepturilor de utilizare sau ale obligațiilor specifice menționate la articolul 6 alineatul (2), în cazul în care măsurile destinate să garanteze respectarea condițiilor și menționate la alineatul (3) din prezentul articol au eșuat, autoritățile naționale de reglementare pot împiedica o întreprindere să își continue activitatea de furnizare a rețelilor sau serviciilor de comunicații electronice sau pot îi suspenda sau retrage drepturile de utilizare. Sancțiunile și penalitățile, care sunt efective, proporționale și cu efect de descurajare, se pot aplica pentru a acoperi perioada oricărei încălcări, chiar dacă încălcarea a fost ulterior remediată.”;

(d) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Fără a lua în considerare dispozițiile alineatelor (2), (3) și (5), în cazul în care autoritatea competentă are dovada încălcării condițiilor din autorizația generală, a condițiilor aferente drepturilor de utilizare sau a obligațiilor specifice menționate la articolul 6 alineatul (2) care reprezintă o amenințare gravă și imediată la adresa securității, siguranței sau sănătății publice sau care poate determina probleme economice sau operaționale grave pentru alți furnizori sau utilizatori de rețele sau servicii de comunicații electronice sau alți utilizatori ai spectrului radio, aceasta poate adopta de îndată măsuri provizorii pentru a remedia situația înainte de adoptarea unei decizii finale. Întreprinderii în cauză i se oferă ulterior posibilitatea rezonabilă de a-și exprima opinia și de a propune soluții. După caz, autoritatea competentă poate confirma măsurile provizorii, care au o valabilitate de cel mult trei luni, dar care pot fi extinse pentru încă o perioadă de maxim trei luni în cazul în care procedura de asigurare a aplicării acestora nu au fost finalizată.”

7. Articolul 11 alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) verificarea sistematică sau a fiecărui caz în parte a respectării condițiilor 1 și 2 din partea A, a condițiilor 2 și 6 din partea B și a condițiilor 2 și 7 din partea C din anexa, precum și a respectării obligațiilor menționate la articolul 6 alineatul (2);”;

(b) se adaugă următoarele litere:

„(g) garantarea utilizării eficiente și asigurarea gestionării eficiente a frecvențelor radio;

(h) evaluarea evoluțiilor viitoare ale rețelei sau ale serviciilor, care ar putea avea impact asupra serviciilor angro puse la dispoziția concurenților.”;

(c) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Informațiile menționate la primul paragraf literele (a), (b), (d), (e), (f), (g) și (h) nu pot fi solicitate înainte de accesul pe piață sau ca și condiție pentru accesul pe piață.”

8. Articolul 14 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 14

Modificarea drepturilor și obligațiilor

(1) Statele membre se asigură că drepturile, condițiile și procedurile privind autorizațiile generale și drepturile de utilizare sau drepturile de instalare a infrastructurii pot fi modificate numai în cazuri justificate în mod obiectiv și într-o măsură rezonabilă, luând în considerare, după caz, condițiile specifice aplicabile drepturilor transferabile de utilizare a frecvențelor radio. Cu excepția cazurilor în care modificările propuse sunt minore și au fost convenite cu deținătorul drepturilor sau al autorizației generale, intenția de a efectua astfel de modificări se notifică în mod corespunzător, iar părțile interesate, inclusiv utilizatorii și consumatorii, dispun de un termen suficient pentru a-și exprima opiniile cu privire la modificările propuse, termen care nu poate fi decât în cazuri excepționale mai mic de patru săptămâni.

(2) Statele membre nu limitează și nu retrag drepturile de instalare a infrastructurii sau drepturile de utilizare a frecvențelor radio înainte de expirarea perioadei pentru care acestea au fost acordate, cu excepția cazurilor în care acest lucru este justificat și, după caz, în conformitate cu anexa și cu dispozițiile de drept intern aplicabile în materie de compensare pentru retragerea drepturilor.”

9. Articolul 15 alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că toate informațiile relevante privind drepturile, condițiile, procedurile, taxele, redevențele și deciziile cu privire la autorizațiile generale, drepturile de utilizare și drepturile de instalare a infrastructurii sunt publicate și actualizate în mod corespunzător, astfel încât toate părțile interesate să aibă un acces facil la acestea.”

10. La articolul 17, alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Fără a aduce atingere articolului 9a din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru), statele membre asigură conformitatea autorizațiilor generale și a drepturilor individuale de utilizare deja existente la 31 decembrie 2009 cu articolele 5, 6, 7 și cu anexa la prezenta directivă cel târziu până la 19 decembrie 2011.

(2) În cazurile în care aplicarea alineatului (1) are drept efect reducerea drepturilor sau extinderea autorizațiilor generale și a drepturilor individuale de utilizare deja existente, statele membre pot extinde validitatea acelor autorizații și drepturi până la 30 septembrie 2012 cel târziu, în condițiile

în care drepturile altor întreprinderi supuse dreptului comunitar nu sunt afectate de această extindere. Statele membre notifică Comisiei aceste prelungiri și motivele care au stat la baza acestora.”

11. Anexa se modifică după cum se prevede în anexa la prezenta directivă.

Articolul 4

Abrogare

Regulamentul (CE) nr. 2887/2000 se abrogă.

Articolul 5

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică până la 25 mai 2011 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor dispoziții.

Statele membre aplică măsurile respective de la 26 mai 2011.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre transmit Comisiei textele principalelor dispoziții legale naționale adoptate în domeniul aflat sub incidența prezentei directive.

Articolul 6

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 7

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 25 noiembrie 2009.

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. BUZEK

Pentru Consiliu
Președintele
Å. TORSTENSSON

ANEXĂ

Anexa la Directiva 2002/20/CE (directiva privind autorizarea) se modifică după cum urmează:

1. Primul alineat se înlocuiește cu titlul următor:

„Condițiile enumerate în prezenta anexă prevăd lista maximă de condiții care pot însoți autorizațiile generale (partea A), drepturile de utilizare a frecvențelor radio (partea B) și drepturile de utilizare a numerelor (partea C), în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) și articolul 11 alineatul (1) litera (a), în limitele permise în temeiul articolelor 5, 6, 7, 8 și 9 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).”

2. Partea A se modifică după cum urmează:

- (a) punctul 4 se înlocuiește cu următorul text:

„4. Accesibilitatea numerelor din planul național de numerotație pentru utilizatorii finali, a numerelor din Spațiul european de numerotație telefonică, a numerelor internaționale gratuite și, atunci când este posibil din punct de vedere tehnic și economic, a numerelor din planurile de numerotație ale altor state membre și condițiile în conformitate cu Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal).”;

- (b) punctul 7 se înlocuiește cu următorul text:

„7. Protecția datelor cu caracter personal și a vieții private specifică sectorului de comunicații electronice, în conformitate cu Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (*).

(*) JO L 201, 31.7.2002, p. 37.”;

- (c) punctul 8 se înlocuiește cu următorul text:

„8. Normele de protecție a consumatorului specifice sectorului de comunicații electronice, inclusiv condițiile, în conformitate cu Directiva 2002/22/CE (directiva privind serviciul universal) și condițiile privind accesibilitatea pentru utilizatorii cu handicap, în conformitate cu articolul 7 din respectiva directivă.”;

- (d) la punctul 11, cuvintele „Directiva 97/66/CE” se înlocuiesc cu „Directiva 2002/58/CE”;

- (e) se adaugă următorul punct:

„11a. Condițiile de utilizare pentru comunicatele autorităților publice către publicul larg pentru avertizarea acestuia în caz de amenințări iminente și pentru limitarea consecințelor catastrofelor majore.”;

- (f) punctul 12 se înlocuiește cu următorul text:

„12. Condițiile de utilizare în caz de catastrofe majore sau urgențe naționale în vederea asigurării comunicațiilor dintre serviciile de urgență și autorități.”;

- (g) punctul 16 se înlocuiește cu următorul text:

„16. Siguranța rețelelor publice în caz de acces neautorizat, în conformitate cu Directiva 2002/58/CE (directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice).”;

- (h) se adaugă următorul punct:

„19. Obligații de transparență ale întreprinderilor furnizoare de rețele de comunicații publice care oferă servicii de comunicații electronice puse la dispoziția publicului, în vederea asigurării conectivității între utilizatorii finali, în conformitate cu obiectivele și principiile enunțate la articolul 8 din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru), aducerea la cunoștință a oricăror condiții care limitează accesul la servicii și aplicații și/sau utilizarea acestora, în cazul în care astfel de condiții sunt acceptate de statele membre, în conformitate cu legislația comunitară și, acolo unde este necesar și proporțional, accesul autorităților naționale de reglementare la informațiile necesare pentru verificarea corectitudinii unei astfel de aduceri la cunoștință.”

3. Partea B se modifică după cum urmează:
- (a) punctul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„1. Obligația de a furniza un serviciu sau de a utiliza un tip de tehnologie pentru care au fost acordate drepturi de utilizare a frecvențelor, inclusiv, după caz, cerințe de acoperire și de calitate.”;
 - (b) punctul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„2. Utilizarea eficientă și efectivă a frecvențelor, în conformitate cu Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).”;
 - (c) se adaugă punctul următor:

„9. Obligațiile specifice utilizării experimentale a frecvențelor radio.”
4. În partea C, punctul 1 se înlocuiește cu următorul text:
- „1. Desemnarea serviciului pentru care se folosește numărul, inclusiv orice cerință privind furnizarea serviciului în cauză și, în vederea evitării oricărui dubiu, principiile de tarificare și prețurile maxime care se pot aplica în seria de numere respectivă în vederea asigurării protecției consumatorului în conformitate cu articolul 8 alineatul (4) litera (b) din Directiva 2002/21/CE (directiva-cadru).”
-

DECLARAȚIA COMISIEI CU PRIVIRE LA NEUTRALITATEA INTERNETULUI

Comisia acordă o mare atenție menținerii caracterului deschis și neutru al internetului, ținând seama pe deplin de actuala voință a colegiitorilor de a consacra neutralitatea internetului drept obiectiv politic și principiu de reglementare care trebuie promovat de autoritățile naționale de reglementare ⁽¹⁾, concomitent cu consolidarea cerințelor de transparență aferente ⁽²⁾ și cu crearea unor competențe în materie de salvagardare pentru ca autoritățile naționale de reglementare să poată împiedica degradarea serviciilor și perturbarea sau încetinirea traficului din rețelele publice ⁽³⁾. Comisia va monitoriza îndeaproape implementarea acestor dispoziții în statele membre, punând un accent deosebit, în cadrul raportului său de activitate anual către Parlamentul European și Consiliu, pe modul în care sunt garantate „libertățile de pe internet” ale cetățenilor europeni. Între timp, Comisia va monitoriza impactul evoluției pieței și a tehnologiilor asupra „libertăților de pe internet”, prezentând Parlamentului European și Consiliului, până la sfârșitul anului 2010, un raport cu privire la eventuala necesitate a unor orientări suplimentare, și va face uz de competențele sale din domeniul dreptului concurențial pentru a aborda orice practică anticoncurențială care ar putea apărea.

⁽¹⁾ Articolul 8 alineatul (4) litera (g) din directiva-cadru.

⁽²⁾ Articolul 20 alineatul (1) litera (b) și articolul 21 alineatul (3) literele (c) și (d) din Directiva privind serviciul universal.

⁽³⁾ Articolul 22 alineatul (3) din Directiva privind serviciul universal.

Prețul abonamentului în 2009
(fără TVA, inclusiv cheltuieli de transport pentru expediere simplă)

Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	1 000 EUR pe an (*)
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	100 EUR pe lună (*)
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, versiunea tipărită + CD-ROM, ediție anuală (cumulat)	22 de limbi oficiale ale UE	1 200 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria L, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	700 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria L, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	70 EUR pe lună
Jurnalul Oficial al UE, seria C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	400 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	40 EUR pe lună
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, CD-ROM, ediție lunară (cumulat)	22 de limbi oficiale ale UE	500 EUR pe an
Supliment la Jurnalul Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice), CD-ROM, ediție bisăptămânală	Multilingv: 23 de limbi oficiale ale UE	360 EUR pe an (= 30 EUR pe lună)
Jurnalul Oficial al UE, seria C – Anunțuri de concurs	Limbă (limbi) în funcție de concurs	50 EUR pe an

(*) Preț cu amănuntul:

- până la 32 de pagini: 6 EUR
- de la 33 la 64 de pagini: 12 EUR
- peste 64 de pagini: preț fixat după caz

Abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, care apare în limbile oficiale ale Uniunii Europene, este disponibil în 22 de versiuni lingvistice. Cuprinde seriile L (Legislație) și C (Comunicări și informări).

Pentru fiecare versiune lingvistică se încheie un abonament separat.

În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 920/2005 al Consiliului, publicat în Jurnalul Oficial L 156 din 18 iunie 2005, care prevede că, temporar, instituțiile Uniunii Europene nu au obligația de a redacta toate actele în irlandeză și nici de a le publica în această limbă, *Jurnalele Oficiale* publicate în limba irlandeză se comercializează separat.

Abonamentul la Suplimentul Jurnalului Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice) cuprinde toate cele 23 de versiuni lingvistice oficiale într-un singur CD-ROM multilingv.

La cerere, abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* conferă dreptul de a primi diverse anexe ale Jurnalului Oficial. Abonaților li se semnalează apariția anexelor printr-un „Anunț pentru cititori” inclus în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Distribuire și abonamente

Publicațiile destinate vânzării, editate de Oficiul pentru Publicații, pot fi procurate prin agențiile noastre de vânzări.

Lista agențiilor de vânzări este disponibilă la adresa:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_ro.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) oferă un acces direct și gratuit la dreptul Uniunii Europene. Acest site permite consultarea *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*, inclusiv a tratatelor, a legislației, a jurisprudenței și a actelor pregătitoare ale legislației.

Pentru mai multe informații despre Uniunea Europeană, consultați: <http://europa.eu>

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
 2985 Luxembourg
 LUXEMBURG

RO